

שחור מתם לנדר אמת אלא רצ' שנסחלקו כל המוחין ולא נשאר בו כי אם מוחין דשיבור שבה אלמ' ואפי' מוחין דניקב לא נסחלקו אלא שלא היו שועלים והיו עם דומינס כבוד דומי' והסבת הגלות היה על פניה דמים והלא בשער מיטש הרח כתב שבזמן גלות מלכות היו הו'ן שומרים אב"א עם מוחין ונדלות דאב"א כטעם ואין ה' ספי' פליטות דא"א מאירים בטקבא העומדת אחורי הנה"ו שלו וסבת הגלות ה' שנה היה לבינת חסרון הארת ה' ספירות פליטות דב' תחתיות דיליה שסם שומרת הטקבא ותשובתו אמתה טו' :

(א"ה) עיין גליו' פ"ב שהגיו' בל"ע ומלאה חרוק לזה ככ"י משם הרב הגדול חת"ל כמהר"ר דוד מאגאר ולה"ה ח"ל :

הנה טעם כי שר יל"מ ומה שחור ז"ח לבחי' שיבור דב' כולו בנ' הכל הוא בבחי' פרט' המוח' דרו'ן כי כל דרושי הרב ז"ל בענין שיבור יניקא ומוחין דחליות ופליטות כולם הם מדברים בענין כללות פרט' המוחין דרו'ן כי כל מה שהיה נוגע לפרט' דרו'ן דא"ה וכל פרט' ד"ע שהם חוסם פרטופים דא"ה כולם כבר נמנו ונחקי בזמן הראוי להם בעת שמהם ברעון המאלי והאלי וברא יוצר וטעם כל העולמות כולם בכיוונם ובחיקונם יתין שיך בהם לא מיטש ולא ירידה ולא נדלות ולא קטנות וכל שונתיו וכל דרושי הרב ז"ל כולם מדברים בפרט' המוחין דרו'ן דכל העולמות כי אמתו בנים לרו'ן כמ"ה בנים אמת לה' אלהים ופי' מעשיו אט מחקנים פרט' המוחין דרו'ן וי"ן שהם בנים לאור' מחקנים פרט' המוחין דרו'ן הנקרא גם ה' וי"ן בערך מה שלמטה מהם ולרובים שו"ת והכל נתקן פי' וי"ן דא"ה שהם בנים שלהם. ופי' דרו'ן לא"א וטק' ואל' וטק' לפתיק וטק' ופי' וטק' לא"ה והכל תלוי בפי' מעשיו ופליטות פי' קיום התורה והמלות וכל מה שאנו שובלים ברו'ן דא"ה כן נורמין ופועלים וי"ן לאור' ובעד' כולם כי מה שנתקן פי' המאלי יתברך בעת החיקון העולמות הוא וי"ן הכוללים דכל פרט' ופרט' שהם הו"ם דכל פרט' והכל כלל פרט' א"ה ופי' ואל' ואל' וי"ן דא"ה וכל דרושי הרב ז"ל כולם הם בניוים על ערכי הכתיים כי לפי ערכו אמתו בנים לרו'ן וי"ן דאילות דוקא הם החסדים שיי"מ ולרובים להשליטם על ידי אמת אור' הם שלמים ופי' הפרטופים שלמטה מהם וזה כלל גדול של עבודתו וכל בנות התפילות והטרה והמטות הכל הוא בפרט' המוחין דרו'ן ובה אל התמה במ"ש הרב ז"ל שבגלות מלכות חזר ז"ח לבחי' דב' כולו בנ' תכלית המישע בתוך אמת דא"ה מי היה המרכב עם מרפ"ה מי היה מילא את ישראל המלרים ואך נחקימו כל העולמות ב"ע עכ"ל :

דרוש יקד הערך בענין הרעת (א)

(ק"פ ע"ב) **אמר** חיים וישראל הנני מחבר דרוש יקד בערך בענין הרעת וזולת זה הכרוש אין שום ידיעה שורשים בעניני הי"ם ואמתו משלפ"ד בו מכל אשר פינתי בספר הזה :

רע כי אפי' ששוכר תמיד היותם י"ם אינם רק ה' ספירות וכל ששירה הוא פרט' אחר ושלל פשר מוחין והם א"א ואל' וי"ן וזה פרט' כי ספי' הכהר כוללת עשר מדות ונק' א"א וספי' החכמה כוללת עשר מדות ונק' אב"א וספירת בינה כוללת עשר מדות ונקרא אמת וספי' הדעת רחמים כוללת עשר מדות ונק' וזכר אך כשאל לא היו בו רק שש מדות חכ"ה נה"י שדעת והם הם הי"ם נה"י הנקרא אלטו מכלל הי"ם אבל אינם רק מדות ולא ספי' כמו חכ' ספי' הראשונים וספי' הדעת דגבורה כוללת עשר מדות ונקרא טק' דזכר אך כשאלה לא היה רק מדת

ואלו הם דבריהם וביניהם הם ג' פעמים נבריא"ל פי"ה שכלל איהם ובפניה הוא עם כפירורין ושם קס"א שג"כ כולל עם שלהבה אלו ה' שלביות משונס עולה שלהם אלמס חרס"ה והם מופלים שהם ז' אלמס ש"ע כמנין ש"ע שהפי"ן עולה לשבעה אלמס ולשבעים כלב"ה אש עולה ג"כ שלהבה עם ד' אותיות פי"כ עולה שלהבה כשהסדר ד' יודי"ן הם ח' נשאר משם פי"כ ל"כ הם ש"ך וי' אותיות של מלוי פי"כ וד' יודי"ן ולי' נח"ק הם שבעה הרי שלהבה ושם פי"ג עולה ג"כ שלהבה כיד חסר שלהם יודי"ן ואל"ף שבאמת השם שמוש ה"א הוא יוד נמלא שהם ד' יודין שהם ח' ונשאר ג"כ ל"כ כמו שנשאר משם פי"כ הרי תש"ך וי"ן כמו משם פי"כ הרי שלהבה . ובשם מ"ה יש ג"כ שלהבה כיד ג' אלמין והיוד של השם הם ח' שכבר אמרנו שמוש האלפין הוא יוד נשאר מהשם ל"כ תחשוב בשמות הא"ל והוא שלהבה ושם ב"ן ג"כ עולה שלהבה כשהלי"ר הב' הסי"ן כנורת ה' הם שרי יודין יודי"ן ראשונה וכללות השני הסי"ן שהיא יוד אחרת (שהם יודי"ן משני הסי"ן) הרי ארבע יודין הם ח' נשאר משם ב"ן ל"כ כשהחשוב מה שלקחנו שהם עשרים נשאר ל"כ תחשוב כנ"ל הרי שלהבה (וחסין שלא להפרידם מהגמלת) :

סדר פורים

ליפשוט לי מר האו ספקא אפול לי בענין שרים ולחך לי קוטיא א' שנפל לי בענין פסח והוא כי הגה טעם מ"ש הרב זל"ה בפ"ב משער מיטש הירח ובשער הכוונת כי בזמן גלות בבל היו וי"ן שומדין אב"א במוחין ונדלות דאב"א ובסוף השבעים שנה נסחלקו המוחין מ"ה ונכנסו בה ואו ילאה הארת מרדכי ואסתר ואח"ך גזרה אצורה שהיא ואו הסי"ת ברחמי האיר הארת מרדכי ואסתר משמע שהסוף להאיר בהם הארה מיוחדת כי הם שלמים כבר היו מגולים מקודם הגזירה אפי' שבכאן יש כמה פרטי שאלות אחרות כי כבר היו מרדכי ואסתר בעולם מקודם הגלות וכיולא באלו השאלות אין לנו להתעסק בהם עמה ופי"ן לא יכלו הקליפות לשלוט בהם ואדרבא נהפוך הוא מרוב ההארה שהיא כי נסתמו עיניהם והנה ככל שנה ושנה שחור וזכור אותו האור נסתק לי אם חוזרים וי"ן לעמוד אב"א עם מוחין ונדלות דאב"א והמוחין בה מחמת ליל שרים וכל היום הוא מרד עלמו של היום. ונפקא מינה שאם כך הוא אין לבין בק"ש דערבית וכן בחפילת ערבית ולא בק"ש דמטה ודקרננות ודיוגר ולא בברכה א' דשחרית עד באהבה . או אם נאמר שאין כל זה נעשה מרד היום עלמו כי הנה באותו זמן כל זה כבר היה עשוי מאליו ופיקרו של הנם היה אותה ההארה שהסוף להאיר במרדכי ואסתר כנ"ל ואלה ההארה המיוחדת היא אשר מתגלות בכל שנה ביום שרים לכשיכנסו המוחין בה בזמן הראוי להם והוא בעמידה דשחרית כטעם באופן שאין שום שינוי בין שרים נשאר ימות השנה רק באותה ההארה שביום שרים שר חוסיף חכ כחה לבחי' מתכפל כל היום הוא מן באהבה דשחרית ואח"ך עד טק' היום כי אם כפי הספק הא' נמלאו ב' גסים א' לבחי' המוחין הוא לקיים אותה ההארה כי אין גלות זה דומה לגלות בכל כטעם . ושוד ז"ל עיין אך קבשו לט רז"ל שרים בארד והים ראוי לקובשו ביום שני דפסח כי ט ביום נתגלית אותה ההארה ונתפלה הגזירה בשלח באותה השנה הא' של הנם כי בו ביום אשר בכרו איניהם לשלום בהם ונהפוך הוא ש"ד אבל לדורות אשר קנעוה להם וזכר לאותה ההארה היה ראוי לקבשו בפסח :

ובענין פסח ל"ע א"ך כתב בשער הכוונת שבגלות מלכות חזר הו"א לשיבור ג' נו ג' ואפי' שאינו כשוסו

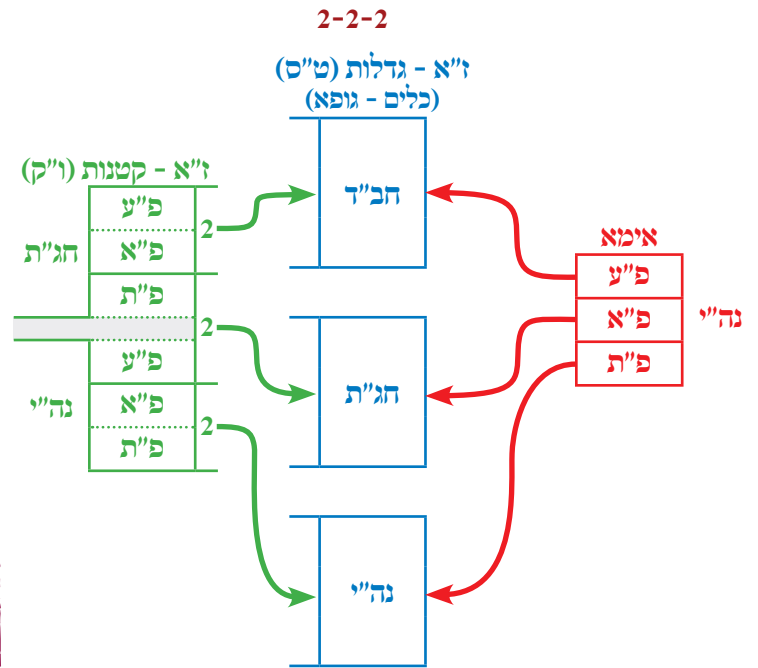
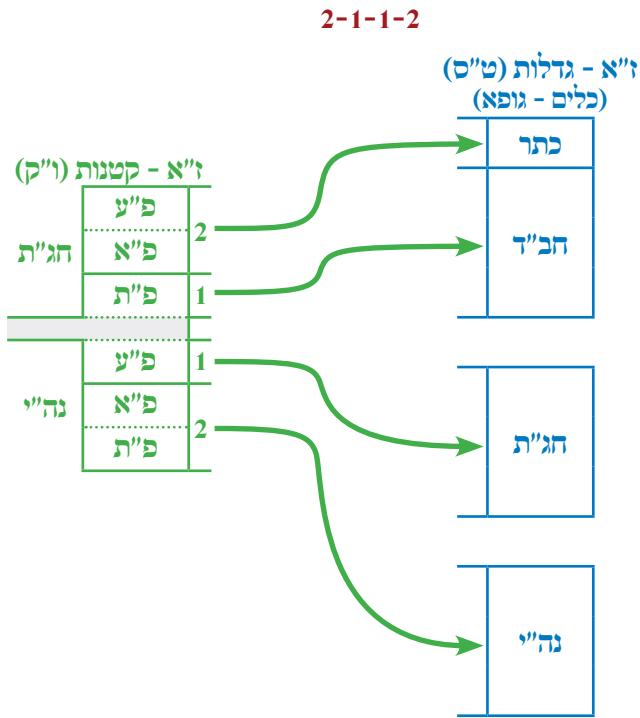
ש"י שש הכוונת דף כ"ה
הו דה יומאר

נה"ש דף מ"א ע"ב ובעיקר ע"ג - דרוש הדעת.

<p>נוק' בינה רוח</p>	<p>עתיק חכמה נשמה</p>	<p>חו"ב</p>	<p>קוצו של יי"ד</p>	<p>א"א כתר נשמה</p>
	<p>או"נ דעת נפש</p>	<p>זו"ן</p>		<p>כהן</p>
<p>אימא בינה רוח</p>	<p>אבא חכמה נשמה</p>	<p>חו"ב</p>	<p>יה</p>	<p>או"א חו"ב רוח</p>
	<p>ישסו"ת דעת נפש</p>	<p>זו"ן</p>		<p>לוי</p>
<p>נוק' בינה רוח</p>	<p>ז"א חכמה נשמה</p>	<p>חו"ב</p>	<p>וה</p>	<p>דעת נפש זו"ן</p>
	<p>יעקב ולאח דעת נפש</p>	<p>זו"ן</p>		<p>ישראל</p>

סדר הגדלת הפרקין

מקורות
שע"ר ח"ב שאלה ק"ג, ק"ד.
אוצ"ח דף ל"ו ע"ד אות ה'.
באתי לגני ח"ב דף צ"ב.
חסדי דוד אות ו'.
צדק ושלום דף ט"ו ע"א ד"ה וערכים.

ק"ש (א)	מוחין (י"ב פרצופים)	מוחין (נשמה)	כלים (גופא)	2-1-1-2	הג"ת	כלים (גופא)	2-2-2	ק"ש (ב)
הג"ת	עתיק ונוק' (שורשי-מוחין) אריך ונוק'	חב"ד דנשמה (ח"ב) ודעת עליון)	כתר דגופא	2	פ"ע 1 פ"א 2	חב"ד	2	הג"ת
נה"י	או"א (חב"ד) ישסו"ת	הג"ת דנשמה (תרין עטרין דעת תחתון)	חב"ד דגופא	1	פ"ת 3	הג"ת	2	נה"י
האר"ת נה"י	זו"ן	נה"י דנשמה	הג"ת דגופא	1	פ"ע 4	נה"י	2	האר"ת נה"י
	יעו"ר	האר"ת נה"י דנשמה	נה"י דגופא	2	פ"א 5 פ"ת 6	נה"י	2	האר"ת נה"י

בדבור נסתפק לו בדרוש הדעת, שערי רחמים ח"ב אות ק"ג, תשובה, ז"ל (מביא דב"ש):

ק"ש (א): אם כן, עתה בק"ש שאין נכנסים רק הו"ק דגדלות, נוכל לומר שבאים במקום חב"ד והג"ת. דהיינו הג"ת דמוחין נכנסים בפ"ת דהג"ת 3, ונשארו פ"ע דנה"י 4 שעלו בהג"ת בלי מוחין.

ואפשר שבתב"ב "ד' אלוי' אמת", אנו ממשיכים הארה לפרקין אלו שהם למעלה 4.

ק"ש (ב): או אפשר דאלו הו"ק דגדלות, נכנסו ההג"ת בתרין פרקין עליונים דהג"ת 1 2, והנה"י בפרק תחתון דהג"ת 3 ובפרק עליון דנה"י 4. ובתב"ב "ד' אלוי' אמת", הוא הארה לתרין פרקין תחתונים דנה"י 5 6. (עכ"ל הדב"ש).

וק' דא"ח דא"ח דחכמה דכתר דבינה דתפונה מחבר דז"א

ברוך

אלהינו
אלהינו
אלהינו
אלהינו
אלהינו

ג' כלי חסד לז"א
אלהינו
אלהינו
אלהינו
אלהינו

יהי

אלהינו
אלהינו
אלהינו
אלהינו
אלהינו

ג' כלי ת"ת לז"א
אלהינו
אלהינו
אלהינו
אלהינו

אלהינו
אלהינו
אלהינו
אלהינו
אלהינו

ג' כלי גבורה לז"א
אלהינו
אלהינו
אלהינו
אלהינו

אלהינו
אלהינו
אלהינו
אלהינו
אלהינו

ג' כלי נח"ל לז"א

אלהינו
אלהינו
אלהינו
אלהינו

אלהינו
אלהינו
אלהינו
אלהינו
אלהינו

ג' כלי יסוד לז"א

אלהינו
אלהינו
אלהינו
אלהינו

אלהינו
אלהינו
אלהינו
אלהינו
אלהינו

ג' כלי הוד לז"א

אלהינו
אלהינו
אלהינו
אלהינו

וממס לחבר נחג"ת דא"ח דא"ח דחכמה דבינה דכתר דבי' דא"ח דנ"ק לז"א ר' " ויכרע גופו שהוא אות ק' הנו' להמס' הארת המנו' ד"ק הנו' לחסן בנה' דתי' דחב"ד נחג"ת דא"ח דא"ח לפר' חלב נחוג לפר' חממה דבי' דכתר דבי' דחלל נ"ק לז"א והס העשר מלכו' ל"פ לפר' בינה דבי' דא"ח ט"ה שהוא בינה דבי' אות ק' אחרונה דהי"ה דכללות פר' דבי' כבי' לז"א העמוד ד' בהק"ק דביארה "

ויכין

קיד) שאלה כתוב בשכ"ו (דכ"ט ע"ג) וז"ל ברוך זכאן הכרע גופך בלבד ותכוין להוריד ו לגזי ה פירוש כי המלכות היא ה תתאכ וכיא עתה זכובל ק"ק דצריאח ולריכב לעלות ולכן אנו מכוניס להוריד ו לגזי כי תתאכ להעלותה ע"כ ו"ל שזכ הופך הכלל הידוע שהמלכות זכיוחה צצריאח היא נקראת אדני וכשכיא צאל"י תחת היסוד אז נקראת כי אמרוה דכויס צסוד ארצעה ראשו שגיס הם עיון צשכ"ו (דל"ג ע"ג) וראיתי להרב "שמן ששין" לשכ"כ (דט"ל ע"א) שפקשה כן ולדד צכמה אופניס ולא הכריע יעוש"צ וכיע"א :

תשובה מ"ש להוריד ו לגזי כי תתאכ להעלותה ר"ג בהמשכה מאות וי לאות כי שכיח תחת היסוד ומאות כי נמשך לשם אדני שזכובל ק"ק דצריאח להעלותה צאל"י וכ"מ משכ"ו (דל"ג ע"ד) וז"ל תכוין צכריעת גופך להוריד ו לגזי כי תתאכ להאירכ ולתת צכ כח שתוכל המלכות הנקראת אדני צכיוחה צכוד נקודה צצריאח להעלות למעלה וזו הכי שאלו מורידין אות ו לגזכ היא שורש כג של המלכות אותה הנקראת כי תתאכ של ככויס העומדת תחת היסוד דז"א עכ"ל מכרכ"ג שד"כ גר"ו :

קט"ו) שאלה כתוב בשכ"ו [דכ"ט ע"ג] וז"ל אל כחן נצארכו צקלרכ וכוא כי המוחין דו"ק הם רמזיס צשני אותיות י"ה האחרוניס דאכיס ואלו שני אותיות י"ה שכם המוחין צג"ר דז"א ולכן אנו מורידין הארכ מאלו צי אותיות י"ה שכם המוחין דו"ק העומדים עתה צג"ר דז"א ואלו מורידין אותס אל ג' אמלעות דז"א ומשס ולמטכ ע"כ וקשה בלא הי"ק דמוחין שצאו צק"ש נחלצשו צחצ"ד הג"ת דז"א וגח רק צרששו מ' אומרו העומדים צג"ר ומורידין הארכ מו אל ג' אמלעות וכוא כפך מ"ש צכ"מ כגודע :

תשובה כונת הרב עפ"י מ"ש צדרוש הדעת וכמ"ש הרש"ש זיע"א צבקדמת רחמי"ג [ד"ו ע"ד ד"ה זכ הכלל] וצנכר שליס [ד"ג ע"ד ד"ה וצבר] וכמורס ממקומות כנז

כנז מהפכ להמתיק כ"ז אותיות ג"ו יג"ד ע"כ ו"ל ששכ"ז אותיות הם הממתקים כנז צחיבת אפ"י שכי ימתיק מ"ן כנז צכ"ג וצכ"צ אותיות וכ' מולאות ע"כ א"כ עכשוו הם לריכוס מיתוק? **תשובה** ע"י המשכת האור העליון מהפכ דז"א נממק ככ"צ אותיות שהס כליס כי האותיות הם סוד כללים והדין נעשכ ני"ד ג"ד מספר ז' יודין דע"צ וס"ג ומתחצרים עס צי יודין דאלף ויכוו יגוד ר"ל במשכה למתק צכס הדין וכל היודין דאלף הם רמז צבלמח צשצול שחל"צ שונייס הם רמזיס צאות אי לכן צכל מהוק יכיס ע"י אות אי מכרכ"ג שד"ה כ"ו :

א"ה נראה שכם צי מוני כ"צ אהוון וכ"מ משכ"ו (דל"ה ע"ג) וז"ל תכוין כי פ"י הוא הויס דס"ג ועס כ"צ אותיות היוולאות ממנכ כרי פ"ה ועס חמש מולאות של הפה שמהס יולאות ככ"צ אהיון כרי ל' כמניון ופ"י ע"כ משמע דכ"צ אהוון הממתקים הם צחינת השורש היוולאת מכ"ג אלל כ"צ אהוון דצחינת הפה הם צחינת האותיות עלמס שהס סוד הכלוס ואלו לריכוס מיתוק וכמ"ש מו"ה אוצר החכמה שד"ה יחש"א :

קינ) שאלה כתוב בשכ"ו (דנ"ט ע"ג) וז"ל עתה צעדין לא נכנסו רק המוחין דו"ק נמלא שכל הארכ של אותס ככ"צ אותיות צצכונכ הנמשכין אל ז"א הם עדין על ריבא דז"א וההארכ שכיחה נמשכת צחג"ת היא עתה צרישא דז"א וצג"ר שבו מתחלקות אלו ש"י עולמות שהס ככ"צ אהוון כנז ע"כ ל"ל א"ך יהיב מליאות ששכ"צ יתחלקו צכס מספר ש"י הלא חין המספר מתאים :

תשובה מזה הרגיש צשמן ששון לשכ"ו אח"ח 1234567 (דט"ל ע"א) וזת"ד עיון צספר "קבלת יעקב" שכתב מכם הרב צענין ש"י עולמות הם מל"צ נתיבות חכמה כ"ח כלול מכשר כרי ש"ך ונתיב כרששון נעלס מאד וכוא נתיב לא ידכו עיט נשאר ח"ל נתיבות כ"ח כלול מיווד כרי ש"י עכ"ל ועיון צע"ח שער טנת"א פ"ה ח"ך הם ל"צ נתיבות שהס כ"צ אהיון ועשר ספירות עשר אמירן כרי ל"צ עכ"ל כש"ש יעוש"צ :

כנזי שפרקין טילאין ואמלעיים דהג"ת נקראים חר"צ חר"ג שבבחר ונקראים חז"ד של הנשמה, ופרקין תהאין דהג"ת נקראים הג"ת של הנשמה, ונקראים חז"ד דגופא, וג"פ של בנה"י נקראים ו"ק דגופא ח"כ מ"ש צהכ"ו דרוש צ"י דעמידה שכתוחין הם בחז"ד ר"ל שפרקין אמלעיים ותהאין דנה"י דאימא הם בחז"ד דנשמה שם צ"פ טילאין דהג"ת וצחג"ת דנשמה שם פרקין תהאין דהג"ת שכללות כ"ז נקרא חז"ד דגופא ועסה צכריעה ח"י חנו ממשיכין מחז"ד דנשמה זמחז"ד דגופא לוי"ק דגופא שם פ"ע וצ"פ תהאין דנה"י שפרקין טילאין דנה"י נקראים חג"ת דגופא וצ"פ תהאין דנה"י נקראים נה"י דגופא מכרה"ג שד"ה נר"ו : ועיין בשמן ששון לשככ"ו [דט"ל ע"צ אות י"א] שטמד צזה ותירן טפ"י דרוש כדעת קרוב לדרך כנזי צשס מו"ה אלא שס"ל כדרך כשני שכוצה צדצרי שלום [דמ"ה ע"צ] עיין לעיל בשאלה ק"ג וביע"א : קט"ו) **שאלה** כתוב צהכ"ו דרוש צ"י דעמידה [ד"ל ע"א] וז"ל

שכתב ועוד ולכן הרש"ש סידר כדרך כשני וכ"כ רצונו צע"ח שער י"ט פרק ו' דכשעולה ליסוד צודחי שעולה גם כגו"ה צרוחצב יעו"ש משמע שאינה נעקרת וצלאו ככי ק"ק לומר שטוב מיסוד לגו"ה כיון שגם היסוד חיבורו צגו"ה וגוצה כנה"י שוים ואין שייך לומר טולה מיסוד לגו"ה ועיין בשמן ששון שם שנדחק צזה וביע"א: **ק"ו) שאלה** כתוב צסידור צתיבת צרוך לכמשיך בארת ח"ג וכ"ו

ליסוד דז"א ומיסוד דז"א לדעת דנוקי וכן צקונס ככל צכמשכת ח"ג מיסוד דז"א לדעת דנוקי לתקן דעת שצב צבוד ד"ו דאטצ"ח יעו"ש וכן תמיד וודע שכמשכת לנוקי ע"י ז"א אך צתיבת אהב כתוב לכמשיך מילוי דקס"א מאימא ומצינה דז"א וע"י הארה זו יכוון לכמשיך לנוקי כ"צ אהוון עלמס וח"ג עלמן כרמוזים צאות ח' דאתה כיעו"ש מה נשתנה מקום זה שנמשך מאימא ג"כ לנוקי ?

תשובה כל הכמשכות לנוקי מיסוד דז"א וכל הכמשכות לז"א מנה"י דאימא, וככד"ז צשמע הכמשכת הנר"ן לנוקי ששם ג' עיינין וכנה"י דנוחין דיניקה הכל הוא ע"י ז"א ואפילו שלא ציאר צסידור שנמשכים ע"י ז"א וכתב מאימא סמך על הידוע וכ"כ צפט"ת צפ"ז דק"ש שטכ"מ גבי המשכת ז"ת דאימא ששם ע להמשיכס מצינה אל המלכות ע"י ז"א יעו"ש וכ"כ צשטר רוב"ק ייחוד י"ט [דנ"ה בע"צ] לכמשיך ז"ת דאימא ששם כוד ע' להמשיכס מצינה אל המלכות ע"י ז"א ע"כ וכן הוא בכל הכמשכות לנוקי הוא ע"י ז"א זולת ענין הנסירה שכוא ע"י אימא צסוד ויבן ח' חלכיס את כלל כוודט מכ"נ מכרה"ג שד"ה נר"ו :

ק"ח) שאלה כתוב צשכ"ו [דכ"ט ע"ג] וז"ל לר"ך לבין כ"צ אותיות ו"ה כנזי הם מלאים ציודין וכו"כ נפי ששם צהינות מוחין וכל מוחין הם מילוי יודין כוודט אצל אותיות ו"ה יכו פשוטים לפי ששם צחי גופא שהוא ת"ת דז"א ע"כ קשכ דזכ הפך הכלל שכתב רצונו צע"ה שטר אר"א פ"ז ובשטר רפ"ה פ"צ שלעולם פשוט צכטר וכמלא צהכמה כיעו"ש ח"כ הפשוט מטולה מהמילוי כיע"א :

תשובה

ואמנם אל חטעה לחשוב כי עתה שעולה כנגד נ"ה שגם היא כנגד היסוד דע לך שאינו כן אמנם נעקרת ממקום אחורי היסוד וטולה ועומדה כנגד אחורי כנ"ה צלצד וכטעם הוא לפי שעדיין אינה פרנוף שלם ט"כ וקשה דכוא היפך כסידור שכתוב צצרוך לבעלות מלכויות דדח"י דנוקי ולחצרים עם היסוד דז"א וצאתה לחצר מלכויות דחח"ן צג"ה דנוקי ולחצרים עם נו"ה דז"א ולא כתוב שנטקר חלק שכנגד היסוד וכוא היפך שככ"ו כיע"א :

תשובה כרצ שמן ששון לשככ"ו [דמ"ו ע"א צד"ה וצזה] עמד צזה ונדחק לתרן כיעו"ש אך כרמ"ה זיע"א צספר "טלי נכר"י אות מ"ה [דו"ד ע"ג] ח' ח"ל אך זו היא שקשה וכ"ו שכתב שנטקרה לגמרי מן היסוד ועלתה לגו"ה כפך כנזי וז"ל שכי שם ועוד וכ"ו שפשוט דצרים אלו מורים שאינה נעקרת מהיסוד וכככרה שכתב לעיל יש לדחות דלפי כנז"ל נמי אינה פרנוף שלם לפי שעדיין צסוד מלכויות ולא נקראת פרנוף עד שכל ספירה מ"ס שלה יכויו ט"ס גמורה טכד"ק צמצא לפי"ז שחזר צו כרצ צהכ"ו מ"ש שנטקרת מהיסוד וזכו

מכבוד שמות המיחין אבל שמות הנלמים לא
 נזכרו ולפי מ"ש הרש"ש היה לרין להזכירם
 בלשית בטמיה מלנו להפך שכתוב בברשות
 יוד הי דקס"א אלף הי דקס"א בזקיות
 כתוב ויו הי דע"ג יוד הי דע"ג יעו"ש ובמות
 חלו בתיבת צחך קראש ו"ק דלמי כמוהין
 ובתה ג"ר דלמי כמוהין ובתיבת כ" ו"ק
 וג"ר דלמי המיתין אך בהתימת ברכת אבות
 בתיבת צחך כ" נחבר ו"ה דמוהין עם ו"ה
 ובתה לחבר א"ה דמיהין עם י"ה יעו"ש
 אי"כ מה הוא הכונה שפעם קראש ללמים ופעם
 קראש מוחין עכ"פ ממ"ל למה לא כודר שני
 הכונים שמות המוחין וגם שמות הנלמים כיון
 שגמחך נכונה וביש"א :

תשובה לענין שמות לית כלל שיון
 בבקדמת ריב"ג (ד"ט ע"א) וז"ל
 ואה"כ מזדווג עם נוקי וכו' וממשיכים אותם
 בצירורים עם הנרנח"י כנ"ו לפרלוף הכוח
 בהתהון בנחית מוחין מלובשים בלגם הנמשך
 מהמוחין של הפרלוף הכוח הפלגין המזדווג
 והמתקן וכו' באופן כי ננח"י דז"ה דלמי
 נמשכים לו מלובשים צמיתין המלובשים בלגם
 הנמשך ממוחין דיבסו"ת שהמיהין בהם
 דיבסו"ת מלובשים בלגם הנמשך ממוחין דא"ה
 שילאין וכו' ע"כ נמלא שלגם המוחין דז"ה הוא
 מהמוחין של פרלוף העליון ממנו שהם יבסו"ת
 וכמוהין דיבסו"ת הם תהיה דקס"א ומוחין
 דלמא הויכ דע"ג מלובשים בלגם :

ומה שכתב בסידור יוד הי דקס"א ואלף הי
 דקס"א ופעם קראש ללמים ופעם קראש
 מיהין חמת שנקראים מוחין ונקראים ללמים
 יטן שהם מוחין דא"ה וללמים לזו"ן ובענין
 ק"ש שכתב מוחין דוקא ולא לז"ר הנלמים
 ובעמידה סודר ללמים ולא כמוחין לענין סודר
 כך סודר הרש"ש צדק זו אבג לרין לכיון
 להמשך הנרנח"י הויה המנוקדות חוץ כמוהין
 והם חוץ ללמים שהם ממוחין דיבסו"ת צחך
 כלבשים שהם נה"י דאומא להמשיכם לתוך
 הכלים דז"ה ע"ד שכתב צע"ה שער השמות
 פ"ג וז"ל צקולור להמשך ה' ההרונה בניקוד
 הדרך בכלי חילון דאותה ספירה ו' דהויכ
 בכני המלעי דאותה ס' ה' ראשונה דהויכ
 בניקוד

תשובה מ"ש צע"ה הוא מוכנס וכן הו"ה
 הוא הויכ פשוטה ובהויכ טלמה
 הפשוט גדול מכלמא שבה אך יש מלוי גדול
 מהפשוט ובמלא טלמו יש צו פשוט ומלא
 והפשוט שבו גדול מהמלא שבו אבל לא בכל
 הפרטים יביכ הפשוט גדול מהמלא. הדרך שיש
 צ"ן גדול מע"ג מוכרס"ג שד"כ יל"ו :

ק"ט) שאלה כתוב בשהכ"ן [דכ"ח ע"א]
 וז"ל וכענין הוא שצכויות
 הנוקי למטה בעולם צ"ע הוא שם צהות
 פרלוף שלם וכאשר העלה בעולם האלמי וכו'
 ושם חיינה הלל בצהינת נקודה קטנה ע"כ
 ל"ל מכו כונת דבר זה איך יש מליחות שהפרלוף
 יתספך לנקודה ואה"כ מתגלגלת צלמי ותהיה
 פרלוף אי"כ מה ענין הפרלוף שהיכ צצ"ט ?
תשובה כשיתוס הנוקי בצריחה יש זה
 טבר מלכויות דעשר הפירותיה
 ובזה הוא פרלוף שלם דמלכויות דו"ס אבל
 כשעולה ללמי כולם נקראים ספירת מלכות
 ועתה הוא נקודה כלולה מעשר ולרין להבנים
 לה עשר הפירותיה ע"י אי"כ דלמ"ב"ה לכן
 בצריחה נקראת פרלוף וצלמי תהיה שיטור
 נקודה אחת מוכרס"ג שד"ה נ"ו :

קכ) שאלה כתוב צכר שלום [דג"ל ע"ג]
 וז"ל זאיני כמחזיק הלה
 כמזכיר לכשתדג מאד לכיון בכל פרטי כונת
 שמות הכפירות ומקיפיהם המצוהרים בשער
 השמית ושמות הנרנח"י שהם הויות המנוקדות
 ומקיפיהם להמשיכם מלובשים תוך שמות
 כמוחין שהם שמות בלתי ניקוד וכה מלובשים
 חוץ כללם ולהמשך כללם לחוץ אותם בשמות
 דו"ס דאותו פרלוף המתייחס לאותם המיהין
 והנרנח"י וזאת הוא הכונה הפלימה עכד"ק
 נמלא שלל חקרא כונה שלונח הלל כשמכוין
 כנ"ו ונדע שהכלל צודינו הוא ב"ר צמ"א
 ר"ל כלים דז"ה וכתוכס ימשך הנלבים שהם
 נה"י דאומא וכתוכס כללם שהוא לבוש דק
 חוץ וכתוכס המוחין שהם עסמ"צ וביולא
 וכתוכס הנרנח"י שהם הויות ואהויכ המנוקדות
 שהם האורות וכנ"ל בשאלה ג ע"ש :

א"כ לריכים חנו לידע מכו לזרת כללם
 ובאזיכ שיות נקראכה בנית בק"ש

ח

בניקוד הצורך בכלי פנימי לאותה סי' דכו"ס
 צורך כי ראשונה פיון בסקדמט [ד"ז ט"א]
 ולפניו המוחין שלא לירס בכריעות חקירות
 ותחלת צרכת אבות בטבס המוחין כנר גאו
 בק"ס צה"ד הגי' וצממיה אנו מורידין אותם
 להגי' נכ"י ואלו המטבת מוחין חדשים וע"כ
 לא סידר המוחין ואף גם זאת צבאל בגדוג
 בניצור והנורא ציוקר התפפפות והורדת
 המוחין להגי' נכ"י סידר שמו' המוחין
 כיעו"ש הכרכ"ג ע"ה נ"ו :

א"ה פיון בסוף ספר עלו נכר בענין
 הכריעות ובזקיפות למוכר"א משע"אן
 זי"א שטנד ט"ז וז"ל ל"ל מפני מה בכריעות
 העמידה לא בדרו אלו השמות וכ"ו כיב מן
 הראוי שגיחו יכ"ו דט"ב וכ"ו מאהר שמוחין
 אלו הם הם שנתשכו בק"ס ועתה אנו מורידין
 אותם למעט כדי להעלות בנקי מהבניא"ה וכ"ו
 ומאז דקאמר דמוחין שטנד אימא אהיה לאו
 על המוחין מנע אימא רק כונה על הברוש
 כוד הלגס וכ"ו אצל ח"ן אנתו יכולים להכלים
 פין כהגיחין שנמשכו בק"ס וכ"ו ונחון גאלו
 בשמות אה"ב וכו"ס מלאים לבד מאהר
 שכריעות ובזקיפות דעמידה תשלוס מה
 שנעשה בק"ס וז"ל דהא וכה איתא עכר"ק :

ומצא שאף שצמחין דא"י הנמשכים בתחלת
 צרכת אבות י"ל דאין כ"כ טיבוב
 לזיירס פיון שאלו בק"ס ועתה השלוס
 התפפפותם וירידתם למטה אך צמחין דפניס
 כבאים מבאכבה ואילך בכריעות יס נחילות
 לזייר שמו' המוחין דאימא הסירים כי אחרונה
 ט"ד ק"ס ודאבא שלוניס ט"ד כונת המוחין
 דאבא דפנימיות דחילו שבאו בק"ס וכה וכה
 איתנכו כמ"ס הראי"ס ז"ל הלל שלא לזיירס
 מאכבה הקילור אצל הכונה לריכה לפיות בסדר
 הכון כ"ל למ"א וכמ"ס מו"ה ע"ה יתשל"א
 וביע"א :

קבא) שאלה כתוב בשכ"ו [דכ"ט ע"ג]
 וז"ל וכב כלויה זו כוא
 פלייב ראשונה של המלכות גם תבוק כי עיי
 פלייב זו פלכ גי"כ טמב היכל קיק דבריאה
 וכל שאר הטולמות כלולים צו כי לטעם זה
 נקרא זה היכל של קיק דבריאה גם כוא

צורך ע"כ ל"ל היכל קיק הטולה עתה של אזה
 בחינה אם כוא היכל קיק דבריאה התחתונה
 או דבריאה דא"י או נאמר שהוא היכל קיק
 דז"ה דבריאה שמה שכתב טולה טס שאר
 הטולמות כלולים צו ר"ל שאר היכלות ובהפלת
 שחרית דמי החול כל עסקנו צביכלות ז"ה
 דבריאה כמ"ס צנהר שלום [דנ"ז ט"ז] עיי"ש
 ח"כ י"ל כיון שכל היכלות שטולים בקרצנות
 וחמירות ויולר כס היכלו ז"ה דבריאה דא"י
 שאלו בעולים לנמרו מעולם לעולם עד הא"י
 ח"כ גם זה היכל קיק כוא דז"ה דבריאה
 דא"י וכדנר בספק כיע"א :

תשובה נלמ"ד אם ירלה לפני כי צימות
 החול כל עסקנו צביכלות דז"ה
 דז"ה דא"י היורד ומתלבש צז"א דז"ה
 התחתונה מתחלת התפלה עד כודו נכללו כל
 היכלות דז"ה דעשיה דא"י ועלו לזיירה דז"ה
 דא"י ומאודו עד היולר נכללו כל היכלות
 דעשיה וזיירה דז"ה דא"י ועלו לבריאה ומיולר
 עד כי שפתי הפתח נכללו כל היכלות דז"ה
 דעשיה וזיירה דא"י עס טס היכלות
 דז"ה דבריאה דא"י ועלו להיכל קיק דז"ה
 דבריאה דא"י המלוכט צביכל קיק דז"ה
 דבריאה התחתונה וכ"ז אין בחילו דז"ה דז"ה
 דא"י כנתקן ע"י המעשה וצין צפנימות דז"ה
 דז"ה דא"י כנתקנים ע"י כדיוצור ועמבס
 עולים גי"כ מוחין דז"ה דחמול שלשום שירח
 צלול ג' לז"ה לכויע צצירות וצממיה צחוצת
 צרוך עולים כל היכלות כנ"ו דחוי"ס דז"ה
 דז"ה דא"י עס המוחין דז"ה עס מלכות
 דעשר ספירות דוקי הסומדים צביכל קיק
 דבריאה ככל עולים לא"י וזהו שכתב בסידור
 צחוצת צרוך יכוין להכלות רחל וכל היכלי ציי"ט
 וכה בעשר מלכות וכ"ו לא"י יע"ש וא"ש
 כוב"א :

א"ה מנאר צסידור שכל כללות הפלות
 דהיכלות דקרצנות וחמירות ויולר עד
 כי שפתי הפתח כוא צביכלו ציי"ט דז"ה דא"י
 כמלובשים צז"א דז"ה התחתונים וכן מנאר
 צסדר עליוחס ע"י בקדושים כמ"ס צסידור
 ועין צפלי נכר אות ל"ו [ד"י ט"א] וצסידור
 צחכלות לאל כי יכוין להתהל להפעלתם להיכל

וז"ל נבאנו די אריות היצ"ן מן אנשינו וחס
 צגי ע"א בהס ענין סנהדרין שבאימא ע"כ
 וכ"כ בסידור צחינת אנחנו כמספר ע"א
 סנהדרין גדולה שבאימא יעו"ש ל"ל מה ענין
 סנהדרין זו שבאימא ועוד למד לא נרמו סנהדרין
 קטנה?

תשובה בזכר הקדוש פי משפטים [דרט"ה
 ע"ב] כי וז"ל פקודא צחר דא
 לקבל צ"ד הגדול עליוכו צינה מסטרא גדולה
 היקרי אליהם צינת דין הגדול וכו' צ"ד זעירא
 צ"ד מן ג' מסטרא דשכינתא התחבא צ"ד
 דצרכא מאלין סנהדרין גדולה וכו' סנהדרין
 גדולה מסטרא דשכינתא פולחא סנהדרין קטנה
 מסטרא דשכינתא תתחבא ע"כ נמצא שסנהדרין
 גדולה בהס ע"א צ"א צ"א לכן צחינת אליהו
 הומונא לאותא נרמו סנהדרין גדולה משא"כ
 סנהדרין קטנה שהיא צמנית גא שייכה כאלן
 וכו' ע"א :

א"ה טיין בספר "ליקוטי תורה" להאר"י
 זיע"א פי שופטים (דקו"ז ע"ה) וז"ל
 סוד סנהדרין גזנה הם מלך הצינה כי הצינה
 היא סוד משפט העליון צסוד המלך המשפט
 באומרים בעשי"ת הוא ימני שליטת הצינה
 הנקי חשיבה ונודע שהצינה נקי א"ל דאלהינו
 כזכר צכונת העמידה דר"ה וחס א"ל דאלהינו
 סוד ס"ג שצצונה ונודע הינו כשתסיר משם
 ס"ג שצצונה ל"ז שהוא סוד הכל אר"מ נשאר
 כ"ה ומ"ה סווד צז"א כרי ע"א סנהדרין
 שצצונה וכו' וסנהדרין קטנה הם מסוד רחל
 הנקי מלך המשפט לכן היו כ"ג סנהדרין קטנה
 וכו' צסוד מילוי דאסיה דכסין כ"ו אריות
 חסיר הפשוט ישאר [ע"ה] כ"ג וחס סוד
 סנהדרין קטנה טכ"ל :

קבג) שאלה כתוב בשכ"ו [דג"ל ע"ב]
 וז"ל וכוה כאשר הוזרה
 רחל פצ"פ עם ז"א אז אין לה מקום לעמיד שם
 כי שם עומד יעקב כנ"ו וכו' עומד אחריו
 נגד פנים דז"א רוחו כנגד רוח ז"א ולאמנם
 לריק שיחפך יעקב וילד ע"מ כדו לתת
 מקום אל רחל גם היא ואז עומדים יעקב עם
 רחל פצ"פ זע"ז יעקב צלד ימין דז"א ורחל צלד
 שמאל דז"א וכו' ע"כ ל"ל מה היא צחינת
 יעקב

ק"ק דז"א דצריאה יעו"ש וכן צערת שטולים
 הצוררים דפנים והי"פ דסיכוי צ"ע מפורש
 שהוא לק"ק דז"א דצריאה יעו"ש ונודע כגמר
 פלוטת צחמית כי שפתי שאז נכנסין נגמרי
 צבוכל ק"ק דז"א דצריאה דל"י וכמ"ש צשכ"ו
 [דכ"ה ע"ב] יעו"ש ואה"כ צחינת צרוך טולים
 דל"י א"כ מה גראה שטלוית הוכל ק"ק הוא
 דז"א דצריאה דל"י וכנ"ו צנה שלום דר"י
 ע"ב) **שבילות** דיוצר דצחיות הם סיכוי ז"א
 דצריאה יעו"ש :

ג טיין צשכ"ו [ד"ח סט"ד] כבי וז"ל
 דל"י שפה תפתח כיה הוכל ק"ק וצח"ש
 נחצאר ענין אלו ה"ו היכלות בהס סיכוי ז"א
 דצריאה יעו"ש ולפי"ז מ"ש צעלי נכר [ד"ד
 ע"ח] ל"ע טכ"פ נצואר מזה וממ"ש צסידור
 שבעליהם דל"י שפה היא צק"ק דצריאה דז"א
 דל"י א"כ ודאי שפרט בשלם צק"ק עתה טולה
 דל"י וכן עניית ק"ק ודאי שהוא דצריאה
 דז"א דל"י כדרך הוכל ק"ק דל"י יעו"ש
 שנגלנו ועלו ע"י הקדושים בהס ק"ק דז"א
 דל"י וטעם דל"י יעוד סגן מהצאר משכ"ו
 כבי [בדף כ"ה ע"ג] דהוכל ק"ק נקרא צרוך
 צסוד ריצויה דצרכאן כי נחרצה ע"י הצרכות
 הנמשכות שם מ"סוד דז"א דל"י הנקרא צרוך
 ג"כ ע"כ וצוה מפורש צסידור צחינת תהנות
 שהארע יסוד דז"א נמשכת ליעקב ולאה ורחל
 להעלותם צבוכל ק"ק דז"א דצריאה יעו"ש
 וצוה נקרא הוכל ק"ק דז"א דצריאה צרוך
 עו"ש צשכ"ו ועל קאמר לקמן תקוין שגולה
 הוכל ק"ק דצריאה וכל שאר הכללים צו שלטעם
 זה נקרא צרוך צסוד ריצויה דצרכאן שכולל
 כל העולמות צחוכו וציארטוהו לעיל ע"כ כרי
 מפורש משכ"ו ומסידור הרש"ש שטלוית ק"ק
 דצריאה צחינת צרוך הוא ק"ק דז"א דצריאה
 דל"י וכן ההיכלות כולם הנכללים צו הכל הוא
 דצ"ע דז"א דל"י אכל הוכל ק"ק דצריאה
 כחחוקה אינו שייך כאלן כי ג"ר שצו עלו
 צאשה רוח נידח וחילוניותו שהוא ו"ק שצו
 טולים צחמית שמע קולנו ומלצושים על
 פנימיותו שצנכ"ס דל"י כמ"ש צסידור וכ"כ
 צעלי נכר אוח ל"א ע"ש וכו' ע"א :

קבג) שאלה כתוב בשכ"ו [ד"ה ע"א]

מ"ה

אותיות (ז"ת)

מלכות	יסוד	הוד	נצח	תפארת	גבורה	חסד	בינה	חכמה	טעמים
יעקב			ז"א				אבא	דכ' דא"א	דכ' דעתיק
כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר
חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה
בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	אימא	בינה	בינה
חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	יש"ס	חסד	חסד
גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה
תפארת	תפארת	תפארת	תפארת	תפארת	תפארת	תפארת	תפארת	תפארת	תפארת
נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח
הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד
יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד
מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	תבונה מלכות	מלכות	מלכות

ב"ן

מלכות	יסוד	הוד	נצח	תפארת	גבורה	חסד	בינה	חכמה	כתר	נוק' דעתיק
					נוק' דעתיק				נוק' דא"א	כתר
כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר
רחל			נוק' דז"א (שבגופו)							חכמה
חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה
בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה
חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	אבא	חסד	חסד
גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	אימא	גבורה	גבורה
תפארת	תפארת	תפארת	תפארת	תפארת	תפארת	תפארת	תפארת	תפארת	תפארת	תפארת
נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח
הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד
יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד
מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	תבונה מלכות	יש"ס מלכות	ה"ת ישן	מלכות

עתיק כתר למ"ה

נוק' דעתיק חמש ראשונות למלכות דכתר דב"ן (ישן) וניתוסף לו מחדש ט"ס וחזי דכתר לכתרה,

גם לוקח מהחדש ג"ר לחכמה דב"ן וד"ר דבינה דב"ן וגם הסבעה כתיב דז"ת דב"ן

כתר דחכמה לחכמתה,

כתר דבינה לבינתה

חז"צ דחכמה וכתרי חג"ת לחג"ת שלה

וחכמה בינה וחסד דבינה וכתרי נה"ס לנה"ס שלה

הערות

ע"י אוצ"ח דף ל"א ע"ב אש"ל אות ב'.

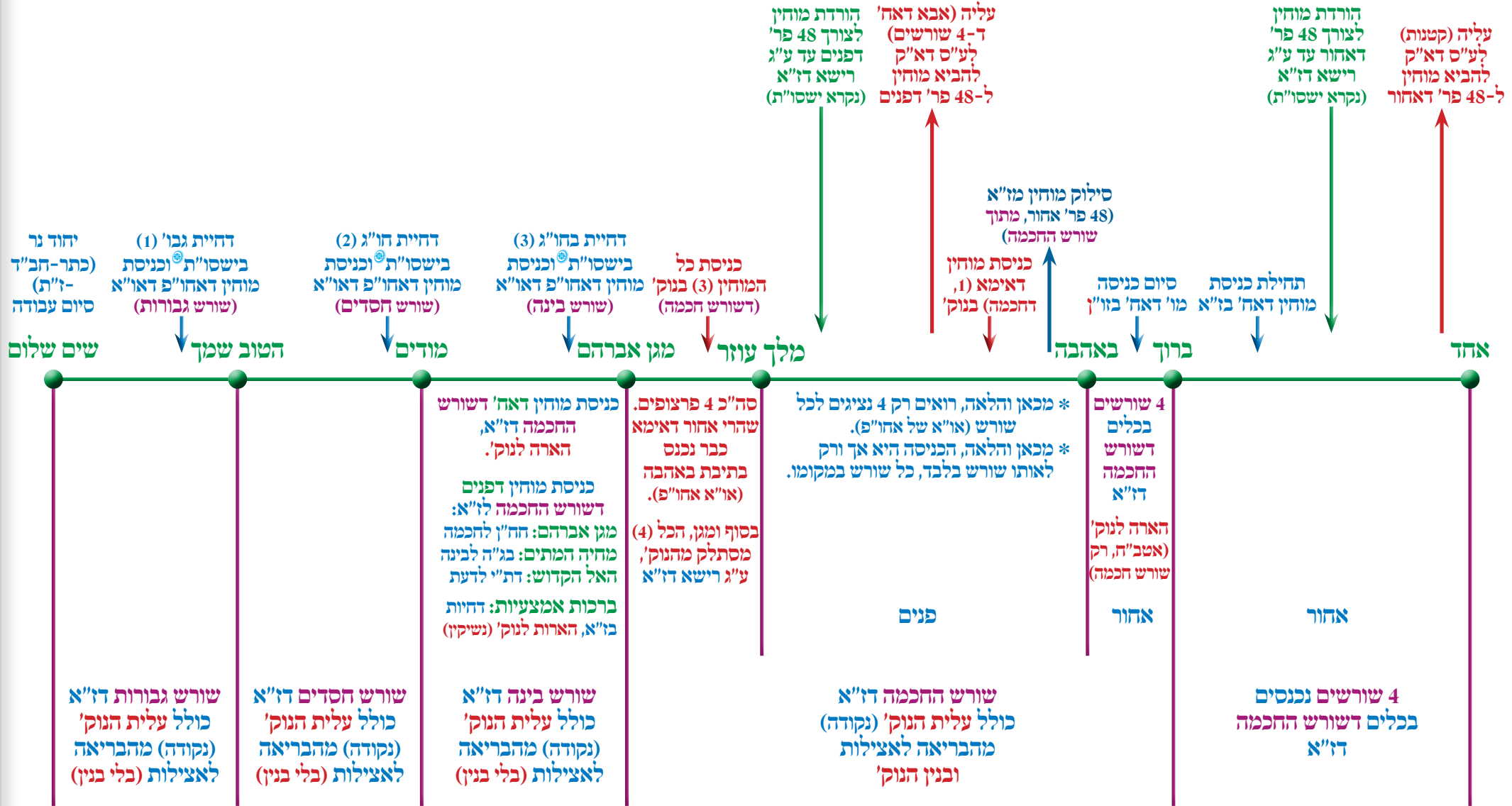
ע"י אוצ"ח דף י' ע"א אש"ל סוף אות ב' (מהדף הקודם). ענ"ה (חידושי השד"ה) דף פ' ע"א. נה"ש דף ז' סע"ב (מלכות דכתר דב"ן). ש"ש ח"א דף פ"א רע"ד.

יש לציין שרק המלכיות דז"ת דב"ן נשברו (בזמן מקרה המלכים), ולכן רק בירורים אלו יתוקנו ויהפכו להיות חלק מבנין זו"ן.

לעומת זאת, המלכיות דכח"ב דב"ן לא נשברו, ולכן המלכיות עצמם (לא בירורים) דכח"ב דב"ן יהיו חלק מפרצופי הג"ר.

כידוע, הבירורים מעוררים את היחוד לצורך הבאת המוחין. ולכן, בירורי המלכיות דכח"ב דב"ן רק מעוררים את היחוד, אך לא מהווים חלק מהבנין. בירורים אלו הם: א. בחי' הנה"י דכל פרצוף שנתלבש בפרצוף שמתחתיו, בזמן מקרה המלכים, ונהפך להיות עצם מעצמיו ובשר מבשרו של הפרצוף שמתחתיו, וירד לבי"ע עם שבתי הכלים וניצוצות של המלכיות דב"ן דזו"ן. ב. התארכות - התפשטות - א"א או"א עד לגבול עולם האצילות, ונקראים גם כן בירורים.

סדר בנין זו"ן במהלך התפילה (כריעות וזקיפות)

מקורות

נה"ש דף ט' סע"ג. דף מ"ו ע"א אות ט"ו.
 עלי נהר דף צ"ד ע"א עד דף צ"ז, הקדמה להבין ענין הכריעות וזקיפות. דף פ"ב ע"ב, דף נ' ע"ב, דף מ"ח ע"ב אות מ"ט.
 שערי רחמים ח"ב סוף שאלה ק"ב, שאלה קל"ג, שאלה קמ"ב. מעיל אליהו דף קל"ד ע"ב, דף קל"ב ע"א.
 באתי לגני ח"א דף קע"ב ע"ב (מופיע גם בענ"ה דף צ"ה בהגהת השד"ה אות כ"ב), דף ע' ע"א. שמן ששון פתח עינים דף מ' סע"א.
 אוצ"ח דף ל"ז השד"ה אות ו'.

כלומר, דחיות ע"ג רישא דז"א, ובוזה מתיישב נה"ש דף ט' ודף מ"ו (ענ"ה דף מ"ח, השד"ה אות פ"ה). ע"י שע"ר ח"ב ש' קנ"ו (יחוד שים שלום).

יב. מע"א דף קל"ב ע"ב

שואל: במילת "ברוך" דוחים את הו"ק דחכמה דכתר לחג"ת נה"י, ואילו במילת "אחד" לכאורה משמע עפ"י הסדור ונה"ש דף מ"ו שמכניסים ו"ק דחו"ב חו"ג דכתר. והרי מדברי שעה"ב משמע שמה שנכנס במילת "אחד" לג"ר, ידחה במילת "ברוך" לו"ק. וא"כ נצטרך להכניס ב"אחד" רק ו"ק דחכמה דכתר, או שנדחה ב"ברוך" ו"ק דחו"ב חו"ג דכתר.

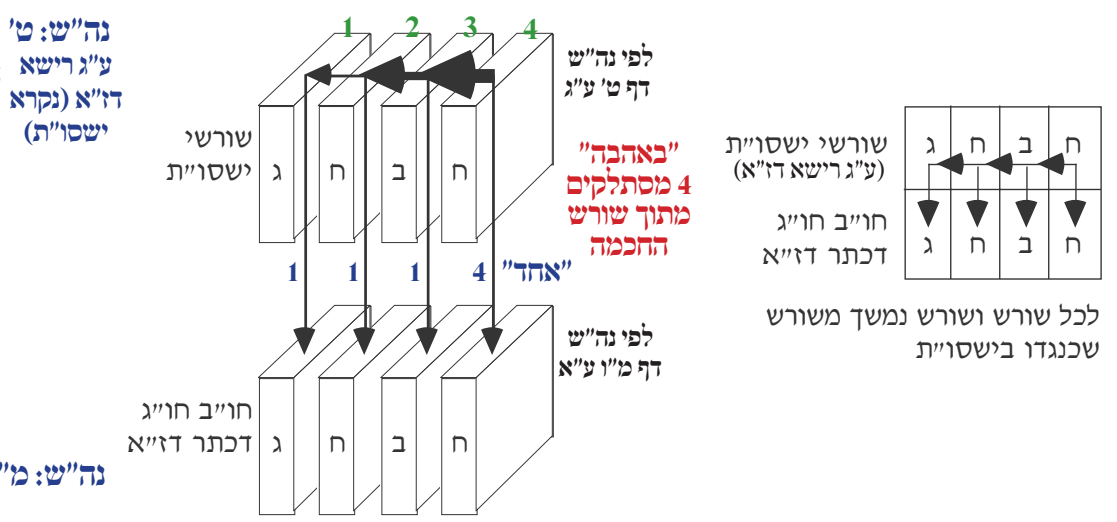
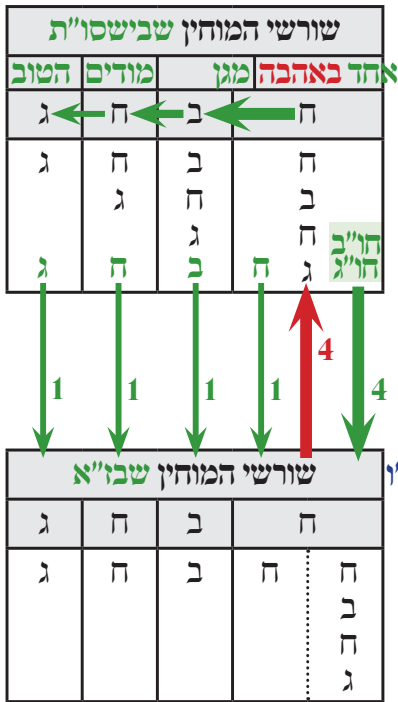
מתרין: גם במילת "אחד" מכניסים לחכמה דכתר בלבד, ומה שכתב בסדור חו"ב חו"ג דכתר, כוונתו חו"ב חו"ג דחכמה דכתר (לא כתירון השד"ה שמסיב את הכתובת לקשע"ה וכו'). ומדוע א"כ לא כתובה המילה "חכמה"? הרש"ש קיצר בדבריו, ומ"ש כתר, להוציא מטעות שהכוונה לחב"ד הכוללים. לכן הדגיש כתר, וברור מאליו שעוסקים רק בחכמה דכתר עד "מזן אברהם".

מביא בשם ת"ח (הוא ר' אליהו משען הנ"ל, מ"עלי נהר") שאמר שבק"ש המשכת המוחין לחו"ב חו"ג דכתר. ומקשה עליו הרי בק"ש הבאנו ו"ק דגדלות דאימא, וב"אלוקי..." הבאנו ג"ר דאימא. א"כ בהכרח הג"ר מתיחסים לו"ק דק"ש. הג"ר הם דחכמה, ולכן הו"ק דק"ש הם בהכרח דחכמה בלבד.

יג. ענ"ה דף מה' ע"א: המוחין של שאר השורשים באים משורש החכמה, עפ"י נה"ש דף ט' ע"ג הנ"ל. ולכן במילת "אחד" הכניסה היא לחכמה דכתר בלבד.

מקשה: מהסדור ("אחד", דף מ' רע"ב) נראה שהבינה וחו"ג נמשכו ישירות מישסו"ת ולא עברו דרך החכמה דכתר (נה"ש דף ט' סע"ג). הגהת השד"ה (ענ"ה דף צ"ה ע"ב אות כ"ב, דף מ"ח רע"א אות פ"ה): יש לקיים את נה"ש (דף ט' ע"ג) בשורשים שבישסו"ת, ששם שורש החכמה מעביר לשורש הבינה וחו"ג. אך בכניסתם בשורשי המוחין דז"א, כל אחד מקבל ישירות משורשו שבאימא.

ומה שמצינו שמוחין דחכמה דכתר מתפרטים בברכת אבות לחו"ב חו"ג (במילת "האל, הגדול הגיבור והנורא, באהבה"), זה מצד שבחכמה נשרשים שאר המוחין, ואז אין העברה ישירה מחכמה לבינה וחו"ג דז"א.

יד. אוצרות חיים דף ל"ז אש"ל אות ו': עפ"י שעה"כ דף ל"ח ע"א, כל העמידה עוסקת בחו"ב חו"ג שבכתר, ורק בשים שלום יש המשכה לחב"ד וו"ק. ושם יש שלושה יחודים בסוד נ"ר. יחוד ראשון, הוי"ה אהי"ה, שם אנחנו מכוונים על הורדה לשורשי המוחין שבכתר ע"י ד' כריעות וזקיפות. ובלשון הרב "ולהוריד משורשי הד' מוחין אשר בכתר ממש". ביחוד השני, הוי"ה אלקי"ם, להוריד לחב"ד דז"א. א"כ מה הכוונה להוריד משורשי הד' מוחין, אם תאמר מכתר דז"א לחב"ד, הרי זה נעשה ביחוד השני. מכאן מוכיח השד"ה שהשורשים הם דכתר דנה"י דישסו"ת שהם שורשים לשורשי המוחין דכתר דז"א. ומהם אנו ממישיכים ביחוד הראשון (ע"י כריעות וזקיפות) לכתר דז"א.

טז. שע"ר ח"ב שאלה קמ"ב: מתלבט מהיכן נמשכים בינה וחו"ג דכתר, האם מחכמה דכתר בתוך ז"א, או מע"ג רישא דז"א, ישירות לבינה וחו"ג. ומבאר שיש לקיים את נה"ש דף ט' ע"ג בשורשים שבישסו"ת הנמצאים ע"ג רישא דז"א. אך ההמשכה לבינה וחו"ג דכתר דז"א היא ישירה מאימא, עפ"י הגהת השד"ה הנז' בענ"ה.

סדר כניסת המוחין דאימא בז"א בכריעות (זקופות)

עץ חיים למוצאיהם

ברכת מוגן אברהם / מודים / הטוב שמך

② תיבת אחד (כניסה בעצמות)

③ תיבת ברוך (כניסה בעצמות)

④ תיבת אתה (כניסה בעצמות)

① ע"ג רישא דז"א (אחד)

מוחין חב"ד מצד אימא
לבוש פ"ע דנה"י דאימא

מוחין חג"ת מצד אימא
לבוש פ"א דנה"י דאימא

מוחין נה"י מצד אימא
לבוש פ"ת דנה"י דאימא

כלי חב"ד דז"א

כלי חג"ת דז"א

כלי נה"י דז"א

מוחין חב"ד מצד אימא
לבוש פ"ע דנה"י דאימא

מוחין חג"ת מצד אימא
לבוש פ"א דנה"י דאימא
כלי חב"ד דז"א

מוחין נה"י מצד אימא
לבוש פ"ת דנה"י דאימא
כלי חג"ת דז"א

כלי נה"י דז"א

מוחין חב"ד מצד אימא
לבוש פ"ע דנה"י דאימא
כלי חב"ד דז"א

מוחין חג"ת מצד אימא
לבוש פ"א דנה"י דאימא
כלי חג"ת דז"א

מוחין נה"י מצד אימא
לבוש פ"ת דנה"י דאימא
כלי נה"י דז"א

ברכת אבות

② תיבת אחד (כניסה בעצמות)

③ תיבת ברוך (ידידה בהארה בלבד)

④ תיבת אתה (ידידה בהארה בלבד)

① ע"ג רישא דז"א (אחד)

מוחין חב"ד מצד אימא
לבוש פ"ע דנה"י דאימא

מוחין חג"ת מצד אימא
לבוש פ"א דנה"י דאימא

מוחין נה"י מצד אימא
לבוש פ"ת דנה"י דאימא

כלי חב"ד דז"א

כלי חג"ת דז"א

כלי נה"י דז"א

מוחין חב"ד מצד אימא
לבוש פ"ע דנה"י דאימא

מוחין חג"ת מצד אימא
לבוש פ"א דנה"י דאימא
כלי חב"ד דז"א

מוחין נה"י מצד אימא
לבוש פ"ת דנה"י דאימא
כלי חג"ת דז"א

כלי נה"י דז"א

מוחין חב"ד מצד אימא
לבוש פ"ע דנה"י דאימא

נתק בהארת המוחין
מוחין חג"ת מצד אימא
לבוש פ"א דנה"י דאימא
כלי חב"ד דז"א

הארת חג"ת (בהארת פ"א)
מוחין נה"י מצד אימא
לבוש פ"ת דנה"י דאימא
כלי חג"ת דז"א

הארת נה"י (בהארת פ"ת)
כלי נה"י דז"א

מוחין חב"ד מצד אימא
לבוש פ"ע דנה"י דאימא

הארת חב"ד (בהארת פ"ע)
מוחין חג"ת מצד אימא
לבוש פ"א דנה"י דאימא
כלי חב"ד דז"א

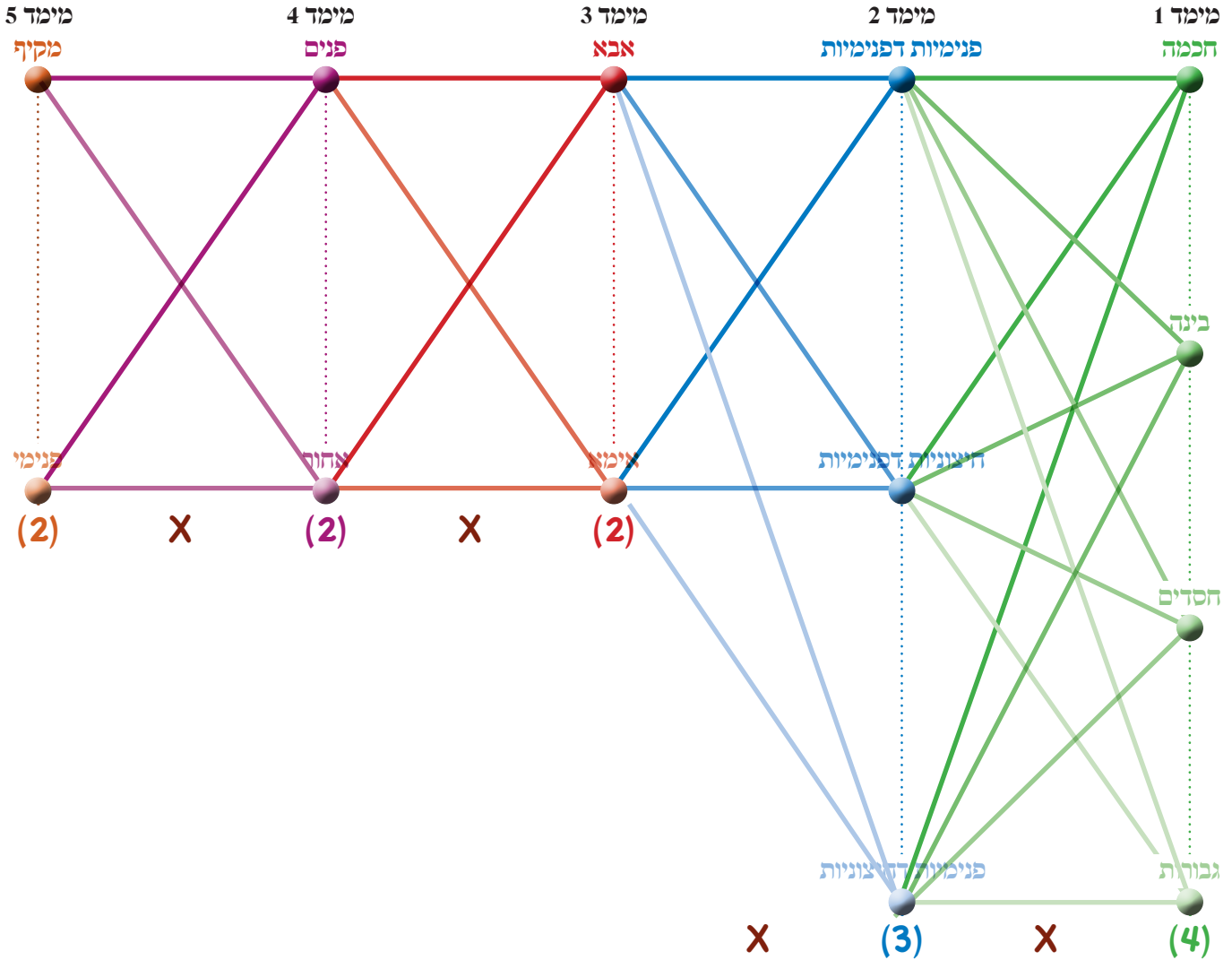
הארת חג"ת (בהארת פ"א)
מוחין נה"י מצד אימא
לבוש פ"ת דנה"י דאימא
כלי חג"ת דז"א

הארת נה"י (בהארת פ"ת)
כלי נה"י דז"א

(גדלות בלבד, בלי כלים אמצעים ופנימים דחיצ' דפני')

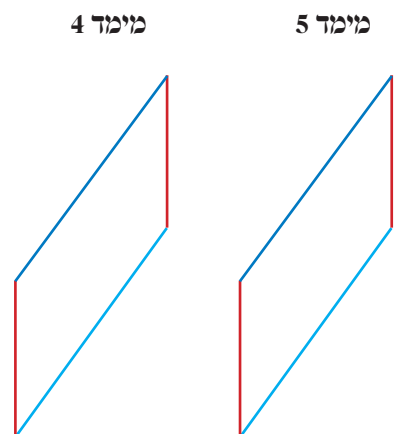
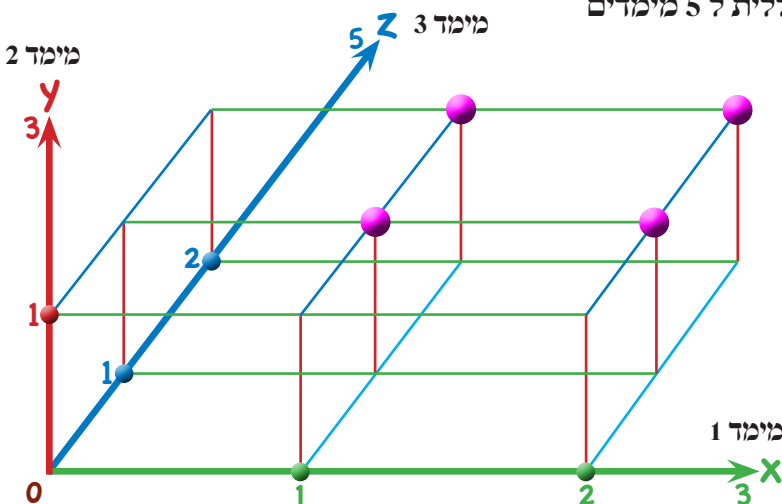
✿ יש לציין שבשורש הראשון (הכמה דכתר), בונים בפועל כמעט כל הבחינות. בשלושת השורשים הנוספים (בינה וחוג"ג דכתר), רק או"א של אחו"פ.
 ✿ כל מימד כלול מכל שאר המימדים, לכן כמות הפרצופים היא הכפלה של כל הפרטים בכל מימד. סדר המימדים אינו משמעותי.

מקף / פנימי (2)	X	פנים / אחור (2)	X	אבא / אימא (2)	X	ג' מסלולים (3) / פנימיות דפנימיות / חיצונית דפנימיות / פנימיות דחיצונית	X	כריעות וזקיפות (4) (כו"ז - חו"ב חו"ג דכתר)
-----------------	---	-----------------	---	----------------	---	---	---	--

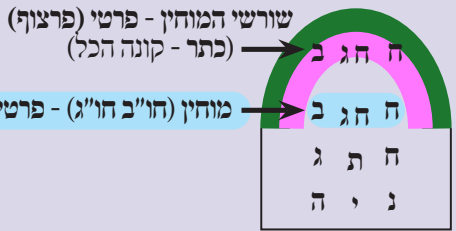
מקף / פנימי (2)	X	פנים / אחור (2)	X	אבא / אימא (2)	X	ג' מסלולים (3)	X	כריעות וזקיפות (4)
96	←	48	←	24	←	12	←	4
→ 2	→	→ 4	→	→ 8	→	→ 24	→	→ 96

דוגמה כללית ל 5 מימדים

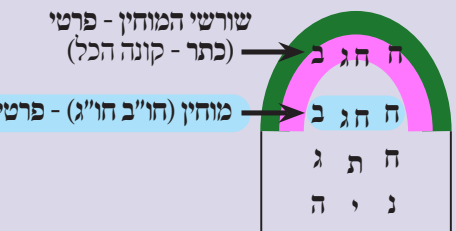
שורש **הבינה** דכתר (נוק' דעתיק) - **כללי**
(24 פרצופים - כו"ז ב' - מגן אברהם)

פני' דפני' (3) | **אבא** (2) | אהור (2) | פנימי (2)

פרצוף אחד (מתוך 24, בשורש הבינה)

פני' דפני' (3) | **אימא** (2) | אהור (2) | פנימי (2)

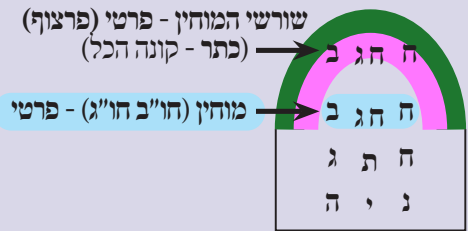

פרצוף נוסף (מתוך 24, בשורש הבינה)

ועוד 22 פרצופים כאלה בשורש הבינה
(כולם בעובי, שווים)

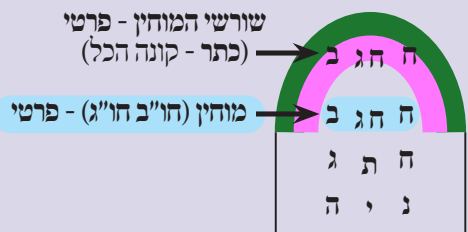
שורש **הגבורות** דכתר (נוק' דא"א) - **כללי**
(24 פרצופים - כו"ז ד' - הטוב שמך)

פני' דפני' (3) | **אבא** (2) | אהור (2) | פנימי (2)

פרצוף אחד (מתוך 24, בשורש הגבורות)

פני' דפני' (3) | **אימא** (2) | אהור (2) | פנימי (2)

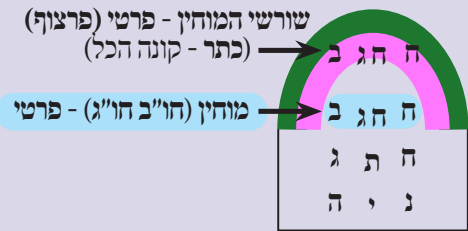

פרצוף נוסף (מתוך 24, בשורש הגבורות)

ועוד 22 פרצופים כאלה בשורש הגבורות
(כולם בעובי, שווים)

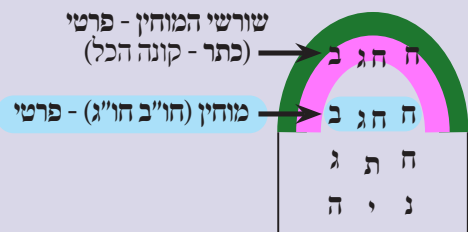
שורש **החסדים** דכתר (א"א דכ') - **כללי**
(24 פרצופים - כו"ז ג' - מודים)

פני' דפני' (3) | **אבא** (2) | אהור (2) | פנימי (2)

פרצוף אחד (מתוך 24, בשורש החסדים)

פני' דפני' (3) | **אימא** (2) | אהור (2) | פנימי (2)

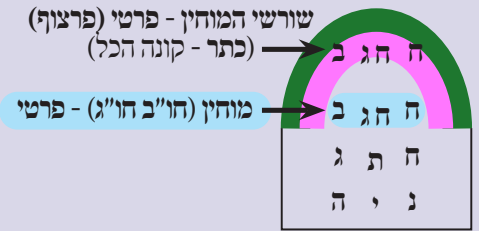

פרצוף נוסף (מתוך 24, בשורש החסדים)

ועוד 22 פרצופים כאלה בשורש החסדים
(כולם בעובי, שווים)

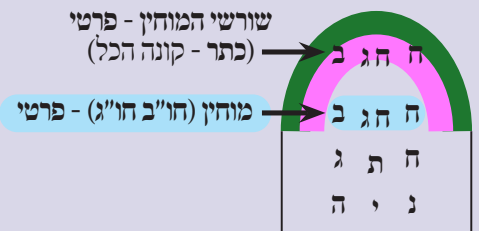
שורש **החכמה** דכתר (עתיק דכ') - **כללי**
(24 פרצופים - כו"ז א' - אבות)

פני' דפני' (3) | **אבא** (2) | אהור (2) | פנימי (2)

פרצוף אחד (מתוך 24, בשורש החכמה)

פני' דפני' (3) | **אימא** (2) | אהור (2) | פנימי (2)

פרצוף נוסף (מתוך 24, בשורש החכמה)

ועוד 22 פרצופים כאלה בשורש החכמה
(כולם בעובי, שווים)

בעולם הכריחה הם נעשים נקו' קטנה כלולה מעשר כנודע ושאר
 בחי' של ט"ס נשארו דבוקות למעלה אחר באחור עם ז"א מרגליו
 עד החזה ובעלות אותה נקו' בצרכת אבות אחורי ז"א דאלילות
 מתחברת מדרגה אחר מדרגה עם כל הע"ס ונעשית פרוץ שלם
 ודבר זה מוכרח להיות כך שאל"כ מה הוא המיעוט שנתמעט
 ויכדה בסוד נקו' קטנה כנודע וזה יובן במ"ש בתי"כ כי בחי' המלכות
 שבמלכו' בלבד היא היורדת בכל עולמות ב"ש כנלע"ד חיים.
 וכבר נת"ל אך ע"י סדר הקבצנות ומירות ותפלה יולד דשחרית
 נכללים כל שאר העולמות של עש"י יתר' בריחה זה בזה כמבואר
 במקומן עד שנמצאים עתה כולם כלולים בהיכל קה"ק דבריחה.
 וגם ההיכל הזה כלול הוא במלכות דל"ג. והרי כל העולמות
 כולם קשורים ונכללים. וכבאר עתה ענין עליית ט"ס אלו של הנקבה
 הנקראת עתה אלליתו דרך סתם בשם מלכות דאלילות וזה החלי בע"ה:
ברוך (א) כבר נתבאר בס' התיקונים ענין שני כריעות שר"ך
 לכרוע בכל ברכה ולזקוף שני זקיפות וזה ביאורם.
 (ב) הגה כריעות התפלה באבות תחילה וסוף יש שני כריעות
 ושני זקיפות בסוד מ"ס כל הכרוע כרע בצרוך וכל הזקוף זקוף
 בשם וסוד שני כריעות יוד לגבי הא וסוד לגבי הא וסוד שני זקיפות'
 הא לגבי הא וסוד לגבי יוד וזה בכל אחד ואחד וכן בסוף ברכת
 הודאה. אבל בתחלת ברכת הודאה אין בה רק כריעה א' וזקיפה
 א' כי כולם גופא גמין לגבי ברכיין סוד ו' לגבי ה' ורישא גמין
 לגבי גופא יוד לגבי הא וזקוף ברכיין לגבי גופא סוד הא לגבי
 ואו'. וגופא לגבי רישא סוד הא לגבי יוד ואמנם בתחלת ברכת
 הודאה לא יש שם ברוך ולא הש"ס. נמצא שבכריעה זו היא
 בסוד ואו לגבי הא וזקיפה הא לגבי ואו בלבד. ולפיכך ירידים אנו
 לחזור ולעשות כריעה שנית וזקיפה שניה בצמודים דרבנן להוריד
 יוד לגבי הא ולזקוף הא לגבי יוד (ג):

הנה במלת ברוך לריך אתה לכרוע כריעה א' ואל תכרע עתה רק
 גופך בלבד ובמלת אתה הכרע פ"ב ואז תכרע את ראשך
 וז"ש בתיקונים דבני למכרע ואו לגבי הא יוד לגבי הא פי' כי ואו
 הוא גופא יוד הוא רישא ובמלת יהוה תזקוף שני זקיפות. בתחל'
 תזקוף גופך לבד וזהו ענין הא תחל' לגבי ואו ואח"כ הזקיפה הב'
 הוא שתזקוף ראשך וזהו ענין הא עלאה לגבי יוד והנה נמצא בס'
 התיקונים שר"ך לכרוע בשם אהיה ר"ל במלוי יודין ולזקוף בשם
 ההויה ר"ל במלוי יודין ג"כ. ועתה נבאר צפרטות דברים אלו.
 הנה נת"ל כי בקי"ש לא נכנסו בז"א וזלתי המוחין דו"ק בלבד מזד
 אימא אבל הג"ר דמוחין דמזד אימא וכל הע' מוחין דמזד אבא
 כולם נשארו למעלה בסוד אור מקיף על ראשו. והנה ע"י זוג
 אור"א הנרמז בג' שמות ה' אלהינו ה' צ"פ שמע ישראל נכנסו
 ו"ק דמוחין ועתה לריך לעשות זוג אחר אל אור"א בצרכה זו כדי
 להכניס בו ג' המוחין הראשונים דמזד אימא ע"י תוספת הארה
 שתמשך בז"א ע"י זה הזוג הב' דאור"א ויכנסו ג"כ אח"כ כל הע'
 מוחין דמזד אבא ע"י תוספת הארה וכמשי"ת בע"ה:

נהנה הג"ר דמזד אימא הם למעלה בסוד אור"א ברישא דו"א.
 וכבר ידעת ענין שם הויה אשר כוללת כל עולם האני'
 באופן זה א"א בקו"ט של יוד אבא ביוד אימא בזה ראשונה ז"א
 בואו נוקבי' בהא אחרונה וגם מלבד הויה זו עוד יש הויה אחרת
 כוללת בחי' ז"א כולו עד"י כי הכתר שלו רומז לקו"ט של יוד וחור"ב
 ליי"ה ו' קלוטיו לואו והמל' נוקבא דידיה בחות הא אחרונה. וגם
 מלבד זה עוד יש הויה אחרת כוללת ספי' הת"ת לבדה של ז"א
 כמבואר אלליתו בשער שמות הספי' וזכור היטב הקדמות אלו
 למה שנבאר עתה. גם לריך שתדע כי בחינת אימא הנכנסת
 ומתפשטת ומתלבשת תוך ז"א (ד) והמוחין דו"א מלוכשים
 בתוכה כנודע הנה בחי' אימא זו היא נקראת שם אהיה במלוי יודין
 שהיא בגי' ללא המתפשט תוך ז"א בסוד אך בללא יתהלך איש והנה
 כמו שביארנו בשם הויה כי ג"ר נרמזו בשני אותיו י"ה ו"ה נרמזו
 בב' אותיו ו"ה כן הוא ממש בשם אהיה כי ג' מוחין עלאין נרמזו
 בשני אותיות א"ה והמוחין דו"ק תחאין רמוזים בשני אותיו י"ה
 ונמצא שעדיין לא נכנסו ברישא דו"א אלא ב' אותיות אחרונות
 י"ה ממש אהיה שהם בחינת מוחין דו"ק. גם לריך שתדע (ה)
 כי ז"א נעשה ע"י כ"ב אותיו האלפא ביתא כנודע. והנה הם מתחלקות

בו לג' חלוקות בגי' קו"ן שלו ז' אותיות הראשונות בקו ימינו וז'
 אותיות שניות בקו שמאלו וח' אותיות הנשארות בקו האמצעי שלו
 וכן זכר בזוהר פ' בראשית דו"א ע"ב וזהו סדרן הצבדדו"ן בחסד
 חטיכלמ"צ בצבורה סעפ"ל קרש"ת בת"ת כך פי' מורזיל (ד) וז"ס
 לתחילת אהבי יש אשר סודו ביארו זוהר פ' תרומה דקס"ו ע"ב
 (כי ש"י עולמות אלו שריין תחות כורסוי' תחות עלמא דא"א כו'
 והענין הוא שהצבונה המתלבשת תוך ז"א לתת לו מוחין נקראת
 עלמא דאתי מפני שתמיד אתי וגומשך הוא שפע גו רישא דו"א
 ואלו הו"ש עולמות הם הכ"ב אותיו עומם אשר הם בצביגה וכולם
 מתחלקו ב"א. האמנם עיקרם הם למעלה בג"ר דו"א אבל
 הארתם יולאת וגלית לחוך במקום שנגמר וגשלם היסוד דאימא
 שהוא בחזה דו"א כנודע ואז משם וילך הם מתחלקין לג' קוים
 ונמצא שעיקר הארתם הם בחג"ת דו"א וז"ס בזוהר דאינון תחות
 עלמא דאתי שהוא במקום סיוס היסוד דאימא הנקרא עלמא
 דאתי שהוא בחזה דו"א. גם פירושו הוא באופן זה כי מקום אלו
 הכ"ב אותיו הם למטה ממקום מוח הבינה דו"א עלמא אשר גם
 היא נקרא עלמא דאתי. האמנם שרשם האמיתי הוא בגי' מוחין
 עלאין אלא שהארתם מתגלה למטה בחג"ת דו"א אבל אין ענין
 זה רק כאשר הע' מוחין כולם נכנסים בז"א אמנם עתה שעדיין
 לא נכנסו רק המוחין דו"ק נמצא כי כל הארה של אותם הכ"ב
 אותיות שבציגה הנמשכין אל ז"א הם עדיין על רישא דו"א וההארה
 שהיתה נמשכת בחג"ת דו"א היא עתה ברישא דו"א (ו) ובג"ר
 שבו מתחלקות אלו הו"ש עולמות שהם הכ"ב אהוון הגו' ועוד
 נשארים מן אלפא ביתא ה' אותיות האחרות הכפולות הנקרא' מנלפ"ך:
וכבר הודעתך כי אלו ה"ס ה"ג הגו' בזוהר ואלו מוזכרין
 אותם פעמים רבות. והיותם אותיות כפולות הוא לפי
 שיש בדעת דו"א ה' חסדים וה"ג ובהכנסם כל המוחין ברישא דו"א
 היסוד שלו הוא כולל כל הכ"ב אהוון כזכר בזוהר (ז) על פסוק וישכב
 במקום ההוא וז"ש כ"ב פירושו כי הו"ש עולמות הגו' ה"ס הכ"ב
 אהוון עלמא וכולם נטוים תוך היסוד דאימא בהיותה מלוכבת
 תוך החזה דו"א ומשם יולאים הארותיהם ומתגלים בז"א ונחלקים
 כל הכ"ב אהוון בחג"ת דו"א. וגם הב' עיטרין (ח) ניתנים ה"ג
 עלמא אל הנקבה והה"ח מתפשטים בז"ק דו"א כנודע אבל עתה
 כל החור"ג הם למעלה על רישא דו"א בסוד אור"א כי עדיין לא
 נכנס היסוד דאימא (ט) והנה מן אותה העת שאמרנו תהלות לאל
 עליון גואלם כו' כנ"ל. אשר אז מלכא נפיק לקבלה ר"ל שאז מתחלת
 הארת הדעת בהיות' למעלה להאיר דרך קו האמצעי תוך ז"א
 עד היסוד בו ומאז וילך מתחיל לנגם הארת הדעת והארת החור"ג
 תוך ז"א אבל שרשם נשאר למעלה:

ואמנם גם בהיות כל המוחין תוך ז"א היה פה (י) היסוד
 דאימא מתגלה במקום רחב שהוא בחזה דו"א והיו
 האורות מתגלים הרבה מאד ומאירים מאד בנה"י דו"א ויתר מן
 הארה שיש עתה בחג"ת דו"א לפי שעתה אש"פ שנכנסו כבר וז"ק
 דמוחין בז"א ונמצא שההארה שהיתה לריוה לרדת בתוך נה"י
 דו"א ירדה עתה בחג"ת שלו עכ"ל עתה ההארה הזו היא ויתר
 גרועה משעה שהיא למטה במקומה בנה"י לסיבה הגו' כי להיות
 ההארה הזאת בנה"י הנה היסוד דאימא היה אז בחזה דו"א והיה
 מתגלה במקום רחב גדול אבל עתה פי' (יא) היסוד דאימא הוא
 למעלה בכתר דו"א אשר שם הוא מקום לר ואין מקום לסבול ג'
 קוים של כח"ב ולכן ההארה המתפשטת משם אל חג"ת ג' אמצעיות
 היא מועטת מאד והרי הלענו לך כמה הלעות אשר בהם תבין
 כל מה שנבאר בביאור המלות:

ברוך (יב) בכאן תכרע גופך בלבד ותענין להוריד ו' לגבי ה'
 פי' כי הלא המלכות היא ה' תתאה והיא עתה בהיכל
 קה"ק דבריחה וזריכה לעלות ולכן אנו מכוונים להוריד ה' לגבי ה"א
 תתאה להעלות' והנה זה הוא הו"א בחי' ת"ת דו"א שהוא סוד הואו
 כנייל והוא בחי' גופא דו"א ולכן גם בענין הכריע' לריך לכרוע הגוף
 לבד לא הראש וליך להמשך בתחל' הארה מן המוחין אל הת"ת
 דו"א כדי שיוכל לרדת ולהעלות את המלכות ולכן לריך לבין להוריד
 שני אותיות י"ה האחרונות שבשם אהיה אל זו הואי ואח"כ להוריד
 זו הואו לגבי"ה הא שהיא מלכות אשר בהיכל קה"ק דבריחה וכבר
 נת"ל

הגהות וביאורים: (א) פ"ח פ"ח מעשר עמידה: (ב) ה"ג להיות כי מלאכי כמ"א שמים שלם שירות כבונות אלה בקיור נמרץ מח"י הרב הגדול המשביר
 ו"ל ראיתי להעתיקם פה ואח"כ אחזור לנקומי וז"ל הנה בו' (ג) עכ"ל כינה כוללת על הנזכר ואחזור לנקומי הראשון הנה כי: (ד) ל"ב
 עיין לקמן בענין חילוק שבת ליו"ט כי אימא המתפשטת בז"א הוא תבונה הנקרא בשם הויה דס"ג וז"ל (ס"א): (ה) עיין ד"ל ד"ב ע"ב שאלה י"א: (ו) כנע"ח
 אימא ככתר: (ז) ועיין ד"ב"ס: (ח) ה"ג עומם הניתנין אל הנקבה כו': (ט) ש"ש: (י) פי' יען כי יסוד דאימא הוא בין פרוקס ראשונים דל"ה כנודע ולפ"ע
 לא נכנסו רק הפרקים האמצעיים ותחתונים ופשוט: (יא) כנע"ח יתח מ"ת פה: (יב) כנע"ח אימא כי: (יג) פ"ח פ"ח מעשר העמידה:

גם הכוין ב'אות ה' של אותה אל ה' אותיות מנלפ"ך הכפולות . יהודה עתה תכוין להעלות זאת הנק' של המל' עד מקום החזה דו"א באחריו במקום שהיתה שם תחי' אילנות :

אלהינו

עתה אנו ממשיכין כח ב'זו"ן כדי שיע"כ יחזרו אח"כ פכ"פ וזה נרמז במלת אל של אלהינו כו' זה בקיבור (א) עוד ירצה באורך הדרוש הזה וכוונתו היא מה שראוי לכוין בה ביום ר"ה בנפ"ש שחרית לבד והנה בתחל' נקדים לה הקדמה א' (ב) והיא כי אין שינוי וחילוק בין כונת ברכת אבות שבימי החול לימי ר"ה אלא בענין כונת הר"ו שאנו מוסיפין לכוין ביום ר"ה בכל בחי' ובחי' בצרכת אבות כמו שהבאר אבל בכל שאר הכונו' הם שוים. ובעת הדבר הוא לפי שעתה הם ימי הדין והגבו' והי"ו וכו' הוא בנפ"ש וכוונתו עתה אלה לבעל מציאותם אלא להמתיק ולבסס את הגבו' והר"ו האלו. ונתחיל בבאר הברכה. ב'רוך תכוין בזה כי גודע הוא במש"ל שבבכרו' יורר אור עד סוף גאל ישראל העליון את המל' עד היכל ק"ק דבריאה הנה היא בבחי' נקו' א' כלולה מ' ואינה עדיין בבחי' פכ"כ כי היא בסוד לכו' ומעטאי את עלמך וכוונתו עתה להעלותה עד מקום אילנות שהיא כנגד החזה דו"א בסוד אב"א. ואח"כ נעשה אותה פרי שלם וכוונתו פכ"פ. והענין הוא כי ד' בחי' יש אל המל' כנ"ל בבאר משנת ד' ראשי שנים הם כו' הא' היא בחי' בסוד קשר של תפילין ש"ר תחת ג' ד' ששה חב"ד דו"א ושם הניח' שורש א'. עוד יש לה שורש תחת תנ"ת דו"א ושם הוא מקום החזה. עוד יש לה שורש ג' תחת נה"ו דו"א תחת היסוד ושם הוא נקרא בסוד ה' אחרונה של הו"ה. עוד יש לה שורש ד' למטה בהיכל ק"ק דבריאה' ושם היא בסוד נקו' א' כלולה מ' אבל אין בה בחי' פכ"כ ואי נקרא שם אדני'. וענין פכ"כ מיו שרה בענין מערת המכפלה ותבין מה ענין ד' בחי' אלו היטב והנה כונתו עתה היא להעלות ולהמשיכ' אל שרשיה העליונים הד' אלו הנז' :

ונחזור

לבאר מלת ברוך הנה כונתו להמשיך בה בתחיל' בחי' דעת ק"ל דעת בחי' היותה עדיין נקו' כלולה מ' כי עדיין היתה חסרה מן הדעת ק"ל והמשיכה זו אנו ממשיכין אלו מן היסוד דו"א הנק' ברוך. וגודע כי הדעת ק"ל שבה היא בחי' עטרא דגבו' מנ' עטרין אשר בדעת דו"א כי עטרא דחסד נחלקת לה' חסדים המתפשטים בה' קלוות דו"א מחסד עד הוד שבו ועטרא דגבורה הנחלקת לה' גבו' המתפשטות בה"ק שבנקבה מחסד עד הוד שבה. ואמנם עתה עדיין הם עומדות ביסוד דו"א ומשם נמשכת ויחסיט בדעת שבה ולכן לריך שתכוין במלת ברוך כי היא זו הנקו' של המלכות הנק' ברוך בכל הגבו' ריבויין דברוך שם ההיכלות שלה שנקללו בה. וגם תכוין אל היסוד דו"א כי גם הוא נק' ברוך ומשם יורדת היתה עטרא דגבו' בנקו' הזו הנק' ברוך כנו' ועי"כ יש בה דעת ק"ל. ולריך שתכוין כי הנה בתח"י היא עטרא דגבו' היא הו"ה א' פשוטה שהיא בני' כ"ו וכשניתנה בדעת של הנקבה מתחלקת לה' היות שם ה"ג והם בני' ק"ל הרי עתה בחי' כ"ו ק"ל ומסר ע"כ לתשלוש ברוך' וזה ענינם. הנה תכוין אח"כ כי המל' ב' היות' בסוד נקו' א' אין בה רק ג' קוים והיא ג' לילין בני' כי חב"ד שלה נכללת בחג"ת שבה. וגם הנה' שבה נכללת בחג"ת שלה וגמלא שאין בה רק הוראת ג' וקיים ולכן אפי' שאלו ה"ג שם ה' היות אשר בדעת שבה הם עמידות להתפשט בה אחר היותה בחי' פכ"כ בה' קלוותיה שהם מחסד עד הוד שבה עכ"ל כיון שעתה היא נקו' א' בלבד אשר לכן אין בה רק הוראת גילוי ג' קוים בלבד כנו' לכן אין מתפשטות בה רק ג' הבורות מן ה"ג בחג"ת שלה וז' היות האחרות אינם מתפשטות עדיין. והנה ענין התפשטות הזה הוא כי מה שהיה שד עתה בדעת שבה בבחי' ד' אותיות הויה הם עתה בדרך התפשטות הויה י"ה י"ה י"ה י"ה שהוא ענין ריבוי עתה הויה שהוא בני' ע"כ והרי עתה הם ג' בחי' כו' ע"כ ק"ל שם בני' ברוך. ובעת שברכו לעיל כי בכל בחי' ובחי' לריך לכוין בחי' ר"ו. והנה הר"ו שלריך לכוין בכאן הוא בסוד ג' היות הנו' המתפשטות בחג"ת שלה כנודע אשר כל א' מהם היא בני' ע"כ כנו' והנה ג"פ ע"כ הם ר"ו ג' תכוין אל ר"ו ב' באופן אחר. והוא כי תכוין במלת ברוך שהוא בני' ר"ו ועוד י"ב והנה הר"ו הם ג"פ ע"כ הנו' והי"ו הם י"ב אותיות שבמילוי אדני' במילואו כזה אלף דלת נון יוד. והנה הר"ו הזה נמשך במל' הנק' אדני'

כי כבר נודע לעיל כי שורש המל' היא תחת היסוד ושם עומד' בסוד ה' אחרו' של הויה אבל בהיותה בבחי' בבחי' נקו' נקו' שם אדני' והרי נתבאר ב' בחי' ר"ו. והנה עד עתה נתבאר בבחי' המתפשטות בנקו' היתה ועתה לריך לכוין ע"י מי נמשכין אלו ההארו' וענין כונה זו היא בסוד ב' הכריעו' שלריך לכרוע במלת ברוך אתה כמבואר באורך בצרכת אבות דנפ"ש שחרית. וסנה הכריעו' הא' היא לכרוע הגוף לבדו במלת ברוך והכריעו' הב' היא לכרוע במלת אתה הראש כנו' בווהר דבאחיה גמין רישא וכוונת אלו הכריעות הוא. דע כי ז"א יש בו הו"ה א' שלימה הכולל את כולו והנה במלת ברוך תכוין בכריעה היתה של גופך להוריד בתחלה ו' לגבו' ה' תתאה להאריעה ולתת בה כח שמוכל המל' הנקרא אדני' בהיותה בסוד נקו' בבחי' להעלות למע' וזו ה' הנק' ה' תתאה של הויה העומדת תחת היסוד דו"א. והנה בחי' הר"ו שלריך לכוין בזה הוא זה כי ב' אותיות ו"ה הנו' נעשים ר"ו באופן זה כי ליור אות ה' ר"ו ועם אות ה' הרי ר"ו. וענין ר"ו הוא זה ג' היות דמלוי ה"ג ועם י' אותיות המילוי הרי ע"כ והנה ג"פ ע"כ הם ר"ו כי הא' המארתת בכל הויה מהם הוא בחי' הכללות שבה ותכוין כי ג' היות אלו נמשכות מאות א' מאתיה דמילוי הויה שבבחי' ותכוין כי גם ה' לורה הוא יו"ד כזה **א** הרי ר"ו והרי ב' ר"ו אחרות :

אתה

לריך לכוין כי אחר שבאר נמשך בה בחי' דעת ק"ל בהיותו עדיין בסוד נקוד' אנו לריכין לתת בה כח לעשות פכ"כ שלם אח"כ והנה אין הפכ"כ נעשה אלא ע"י האותיות' כנודע ולכן תכוין בכריעו' הראש אשר במלת אתה להוריד לה כ"ו אותיות' שהם כ"ב דא"ב וה' היותיות של מנלפ"ך מן היסוד דו"א כנודע כי כל האותיות' הם ביסוד הנק' ברוך בסוד גילה ושמח' כך זהו ענין מלת אתה א"ת ה' כי א"ת הם כ"ב אהוון שיש מן א' עד תי"ו בא"ב ואות ה' הם ה' אותיות מנלפ"ך היותיות וענין הר"ו שיש עתה הם ג"פ ר"ו כמ"ס. הא' הוא כי תכוין כי אתה הוא בני' ת"ו כמנין ר"ו לפ"ך והענין הוא כי כונתו הוא להמתיק את המנלפ"ך של המל' ע"י הורדת זה המנלפ"ך הרמוז בה' של אתה כנו' ואמנם ב' הגבו' הנרמוזת בב' אותיות מ"ן שבמנלפ"ך דמל' כבר נתמחקו במלת ופי' יגיד תהלקן כנ"ל בתפלת שחרית דחול כי פ' הוא בני' מ"ן ולכן א"ל עתה להמתיק ולבסס אלא ג' גבו' לפ"ך. והנה בארנו כי אתה הוא בחי' ר"ו לפ"ך והנה הר"ו הם בחי' הכ"ב אהוון הנרמוזים בא"ת מן אתה והלפ"ך הם רמוזים ב' של אתה. וענין היות הכ"ב אהוון בחי' ר"ו הוא באופן זה כי הנה כל אות מהכ"ב אהוון כלולה מ"ס והם עשר פעמים כ"ב הם ר"ך ולהיות כי מספר ר"ך הוא ענין רכות ורחמים ולא קושי הדין לכן לריך לסלק מהם ד' אותיות' וישארו ר"ו שהוא כמנין גבו' והר' אותיות האלו שנספר הם ד' אותיות גיכ"ק השרשו' בלבד פ' כי כבר נח"ל כי כל אות כלולה מ"ס והנה הם מ' אותיות ג' ואין אנו מסירין רק ד' אותיות' גיכ"ק השרשו' בלבד ועטם למה אנו מסירים ד' אותיות' אלו ולא אחרות וגם ארך אלו הם ר"ך ורחמים יותר מן האחרו' הענין הוא זה כי הנה כ"ב אותיות' נמשכות מן חמש מולאות הפה כנודע והנה הם גולרים מן חיבור הדין והגרון שהם בחי' חו"ב והנה אותיות' גיכ"ק הם אותיות המיד' שהם חכמה ומשם נתפשטו כל שאר האותיות' וניתנו בגרון שהוא בינ' ולפי שחכמ' הוא רחמים גמורים אין להכניס אותיות' שהם גיכ"ק במנין לפי שיתבטלו הדין לגמרי ואין כונתו לבטלם אלא להמתיקם ולבססם בלבד. ואמנם ענין אותיות' לפ"ך אם תחבר עמהם הויה אחת פשוטה העולה בני' כ"ו יה' הכל ר"ו אחד באות ה' של אתה. אמנם שני ר"ו הנזכר הם רמוזים בשתי אותיות א"ת של אתה בבחי' לורה וסנה הם ב' ר"ו אחד באות א' של אתה בבחי' לורה. כי א' היא לורה יוד ריש, גם ת' היא לורה ר"ו כזה ת' הרי הם ב' ר"ו הא' הוא כנגד כ"ב אותיות א"ב והא' כנגד אותיות לפ"ך. והר"ו הג' הוא בהחברות הכ"ב אהוון וה' אותיות מנלפ"ך בחיבור א' ולכן לריך ליייר מלת אתה בליור אחיה בזה האופן א"ה של אתה הם א"ה של אחיה אבל אות ת' של אתה לורה הוא ר"ו כנ"ל והנה הר' והואו של הת' הנו' הם לורה **ך** והיא ה' א' ועם אות יוד של הת"ו שבסופה הרי י"ה של אחיה

הגרות וביאורים : סוף עשה וכולם מתלבשים זה בתוך זה באופן זה לה כתיבם דל פרטי פרטי דלעילוי המתפשטין כל לורך אח"כ מתלבשים זה בתוך זה וכן ספירת החכמה כיוצא באופן דהעשר ספירות מתפשטים לפניהם פשמים אביע. אביע דבחר ועליו מלביש אביע דהקמה ועליו אביע דבניה ועליו אביע דחסד ועליו אביע דגמירה וכיוצא בכל השאר והנה באלו המינים דרה' עד יוה"כ עסקנו באביע דבניה והנה כן ברה' שהוא כשרתו הולך מתחיל לריך לכוון כל כוונת ומירות ויוצר שהוא מיקוץ אביע דגמירה ר"ל בינות דגמירה דו"ק דו"א דישמ"ת אשם כל תפלות הוא [הקמה וז' בענין עמדה דתפלת שחרית דרה' כתב הרב זל"ה שהיא כשרת דחול ומשם ואין ביניהם הפרש כלל אלא בחי' הר"ו לבד וז"ע גדול כי נראה שהפרש גדול ביניהם שחיל הנוקבא עולה בכריעות וברכה אינו עולה אלא בוקיפית. והם עולה בוקיפית עד החזה והבא עד הכתר] וענין תו"מ דקס"ב פ"ב ד"ה הנה כמננו ודקמ"ה פ"ב ד"ה והנה היה אומר : א) כפס"ת הטעם והם בני' מ' :

בגבורות ז"א וכו', אמנם חסד ראשון שבה"ח נחלק לו' בחי', לז' ספירות, ומתפשט בחסדים דכולם, וחסד השני מתפשט בגבורות דכולם, יעו"ש.

שם, דחסד, נ"ב, שלה.

שם, במזמור יחננו, נ"ב, ובמזמור, מלת יחננו.

דף פ"ט ע"ב, מ"ז ל"ז, נ"ב, נלע"ד דרך אפשר עפי" מ"ש בכונת מאה ברכות, ששני ש"ת המגולים, הם ל"ז, מילוי דס"ג, ועיין שער כ"ה בכללי החו"ג, כלל י"ד, מ"ז ל"ז הם בש"ת ונה"י המגולים שעולה או"ח שלהם לחו"ב שהם י"ה דע"ב ודס"ג דמוחין דמצד או"א ומגלים הארתם ע"י בקיעת יסוד דאימא, וגם חו"ב עולה או"ח שלהם עד כתר דז"א, וממשיכין אותו לראש ז"א.

דף צ' ע"ג, עסוקין בתשמיש, נ"ב, נלע"ד לישב, המאמר הזה איירי בזיוג לעשותה כלי, והמאמרים הנ"ל, בזיוג להולדה, ולא פליגי, וא"ש את"מ, הרב נתנאל חבובה ז"ל.

דף צ"א ע"ב, עתה ודי בזה, נ"ב, ועתה די בזה.

שם, והז"א לבדו, נ"ב, נ"ל שזה היחוד דאו"א הנעשה בקונה הכל כמ"ש מוהר"ח ז"ל בדרוש ב' דעמידה, בתיבת קונה הכל. השד"ה.

שם, עד יום שמיני עצרת, נ"ב, עיין ע"ח של"ז פ"ב, ועיין תו"ח דף קכ"ג ע"א, שכתב שכאן מדבר בזו"ן דסדר הזמנים.

שם ע"ג, המאמר, נ"ב, עיין זוהר הרקיע, דף קפ"ו ע"א, מה שפירש.

דף צ"ב ע"א, ואינו, נ"ב, ואינה.

שם, ואז ננסר, נ"ב, עיין שער הפסוקים פרשת וישלח, וע"ח של"ה פ"ה, ושער ההקדמות דף נ"א סע"ג, וצריך ישוב.

שם ע"ב, דמתגלפין, נ"ב, עיין נה"ש דף ל' ע"ג [ל"ח ע"ד, סד"ה דע כי הנוק"ן ז"ל, ויעקב ורחל הננסרים ברה"ו וכו', עם כל ביע, הנקרא יעקב, בערך כללות א"ק כנדע.

שם, כל אחד מהם נקרא ראש, נ"ב, ר"ל שא"ק נקרא ז"א, והנוק"ן היא כללות האצילות עם ביע, ונקראת ע"ש אריך, א"כ יהיה הכתר והחכמה דנוקבא הננסרים ביום א' וב' דר"ה, הם גולגלתא ומוחא סתימאה דא"א. מו"ר השד"ה יצ"ו.

שם, ביום הג', נ"ב, מסכת ר"ה דף ח"י [ע"ב].

שם, בו ביום, נ"ב, מסכת ר"ה דף י"ט ע"א.

דף צ"ג ע"א, של הזכר, נ"ב, עיין לעיל דף צ' ע"ד שורה מ"ו.

שם ע"ב, ומעלה בנינה ובמוחין, נ"ב, כפי מ"ש הרב בדרוש הדעת, הובא בנה"ש דף ל"ג ע"ד [מ"ב ע"ג] וז"ל, אח"כ תלת פירקין תתאין דחג"ת הראשונים, נעשו תלת כלים לתרין עיטרין דעת תחתון, ואלו נקראים חג"ת של הנשמה, אלא שהם כלי מוח הג', הכלול מחו"ג, מו"ר השד"ה יצ"ו.

שם, בספירת הגבורה, נ"ב, פ"י בכלים אמצעים.

שם, דגבורה שבה, נ"ב, ר"ל בפנימיות, אבל בחיצו' הגבורה שלה כמו ביום א'.

שם, ההוד דאימא, נ"ב, ההוד נעשה גבורה, ובחזרה הגבורה שנעשית בינה.

שם, ועדין אף, נ"ב, (אף) [בסוגרין].

שם ע"ג, בתפילת שחרית, נ"ב, נה"ש דף כ"ט ע"ג ועיין שם רע"ד [ל"ז ע"ג-ד].

שם, נקדים לה, נ"ב, נקדים לך.

שם, שם אדנ"י, עיין ע"ח שער ל"ה סוף פ"א, ונלע"ד לפי שנקודה באצ"י, היא פרצוף שלם בבריאה, לפיכך נקראת כשהיא בהיכל ק"ק דבריאה, בשם אדנ"י, ודוק. מו"ר השד"ה יצ"ו, ועיין לקמן רע"ד, אח"ז ראיתי בספר הכונות כ"ז דף צ"ה שכן כתב שם הרב בפירוש.

ראשון נכנסין גדי ראשון דאבא. אבל לפי מ"ש מו"ר הק' הרש"ש זיע"א בהקדמתו על סדר ה... שג"ר דאו"א נק' אבא, וו"ק דשניהם נקר' אימא, יבא על נכון, ודומה לזה ג"כ כתב בנה"ש דף כ"א [כ"ז ע"ב] בתיבת שמע עי"ש, א"כ מה שנכנס בליל א' ג"ר דג"ר דישסו"ת, ובליל שני ג"ר דו"ק דישסו"ת. [לצערנו לא יכולנו לקרוא המשך ההג"ה מפאת היותה קרועה, ומטושטשת ביותר. ניעיין באור הלבנה דף רל"ו ע"ב רל"ז ע"א מ"ש שם. ובהשמטות לעלי נהר דף ד' ע"ב ד"ה א"ה עי' לקמן. וכן בשערי רחמים ח"ב שאלה רס"ו דף ס"א סע"ג].
דף פ"ה ע"א, באופן זה, נ"ב, כי זה החסד הא' הוא נכנס כסדר מעילא לתתא, לכן ביום ששי, נכנס בחי' היסוד.

שם ע"ב, אשם, נ"ב, אשם הגדולה.

שם, בומ"ף, נ"ב, ע"ח ש' טנת"א כתב טעם אחר, יעוין שם.

שם ע"ג, שורה ט"ו בחינת החסדים, נ"ב, נלע"ד כי ע"י ספי' העומר יורד אור מקיף, ומנחת שעורים, נמשך אור פנימי, מו"ר השד"ה יצ"ו.

שם רע"ד, (שהם סוד ה' חסד, וה' גבור), נ"ב, [תיבות אלו בסוגרין].

שם, ה' דמים, נ"ב, שהם ה"ח, וה' גבורות, עם לבושיהם.

שם, זולתי, נ"ב, ר"ל אעפ"י שהובאו חמישים שערי בינה, בספר יצירה בהקדמה להראב"ד ז"ל, עכ"ז, השמות הרמזים בכל שער ושער, לא קבל כי אם ה' אוו', אבל שאר השערים, השמות בכל שער ושער, לא קבל.

דף פ"ז ע"א, הוא דאימ', נ"ב, חכמה דאימא, עיין בדב"ש דף א' ע"א [שאלה ג].

שם, באותו ענין, עיין בדרושי תפילין דרוש ו' [דף י"א סע"א] שכתב שהבטחון הוא [גדלות ראשון] באבא, שהוא תפי' ר"ת ונלע"ד כמ"ש מו"ר הרש"ש זלה"ה בנה"ש דף י"ג ע"ג [י"ז ע"ד] שו"ק דג"ר, כג"ר דו"ק. גם אפשר כפי מ"ש במבו"ש שער ה' ח"ב סוף פ"ז [דף נ' רע"א] שכתב וז"ל, שו"ק דגדלות נכנסים יחד עם ל"מ דקטנות ע"ש, גם אנחנו יכולים לומר שהארת מוחין דקטנות שני דאימא נכנסים יחד עם גדלות ראשון דיש"ס שהוא חכמות של שניהם ודו"ק מפי מורי השד"ה יצ"ו.

שם, בגוב"י אות א', ביסוד, נ"ב, ויסוד.

שם, חסד, תחות, נ"ב, צ"ל, דהוד.

שם, ולא עוד דאדרבא, נ"ב, ולא עוד אלא דאדרבא.

שם, אות ג', לדבר, נ"ב, שער מאמרי רשב"י ז"ל, הוא בחינת היסוד של זיווג הא', כמ"ש בשער הגילגולים הקדמה כו' דף כ"ו ע"ב.

שם, אות ד', דף נ"ט, נ"ב, והחדש, דף כ"ה [ל"ג ע"א].

שם ע"ג, ב' והוא, נ"ב, ב' והקטנות הא' הוא ה' וכו'.

שם, הלל, נ"ב, ברך והלל.

שם, גי' ע"ד, נ"ב, עם הכולל.

שם ע"ד, ליל א', נ"ב, אבל מו"ר הרש"ש זלה"ה סידר, שבוע א', נכנס חסד הא', לחח"ן דחג"ת, דחג"ת נהי"ם, שבוע שני, נכנס חסד שני, בבג"ה דחג"ת, דחג"ת נהי"ם, שבוע שלישי, בדת"י דחג"ת, דחג"ת נהי"ם, ר"ל תפארת דחג"ת נהי"ם, שבוע רביעי, חסד הרביעי, נכנס לחח"ן דנה"י, דחג"ת, [נהי"ם]. ר"ל נצחים דחג"ת נהי"ם. שבוע חמישי, נכנס חסד חמישי, לבג"ה דנה"י, דחג"ת נהי"ם, שבוע ששי, חסד ששי, הוא כללות ו' חסדים, נכנס בדת"י דנה"י, דחג"ת נהי"ם, שבוע ז', חסד שביעי נכנס במלכיות.... עד"ז בנוקבא, שנכנסים בה, הו' גבורות בחג"ת נהי"ם שלה, בשבעה שבועות, וזה יבוא כמ"ש רבינו לעיל. וגם בדרוש יו"ד דף פ"ב ע"א, וכן מבואר היטב בע"ח שער כ"ה דרוש ב' בכללים של חו"ג כלל ח', וכתב שם, שאין לומר שכל בחי' החסד שבה"ח נכנס בחסד ז"א, וכל בחי' גבורות החסדים נכנס

רז) ש' כתב הרב צדוק ג' דר"ה די ל"ב ע"א ד"ה וציוס צ' דר"ה וכו' ומה טעם תקיעת שופר גם ציוס צ' דר"ה אבל הענין הוא כי אעפ"י שז"א נתעורר והקיץ משנתו ציוס א' ע"י תקיעת השופר עכ"ל כיון שלא ננסר מוח החכמה שבה רק הכתר שבה בלבד כנ"ל לכן עדיין אין זה התעוררות גמור ועדיין חוזר וישן עד יום הצי שננסרה החכמה שבה כנ"ל וירדו שם הגבורות דחכמה שבו וכיון שירדו שם הגבורות דחכמה שבו אז חוזרים לתקיע שופר ציוס צ' ומתעוררים המוחין וא"ל ז"א לחזור ולישן עוד עכ"ל ה"א אלה היא מה תלוי נסירת מוח חכמה שבה לשנת ז"א כבר מיוס א' ננסרו כחצ"ד חג"ת דז"א ונתנו כל הגבורות בכתר דרחל וציוס צ' מכתר שלה לחכמה שלה וגם פרק עליון דנ"ל דז"א ולמה הוא ישן עוד וכי בשביל שלא ירדו הגבורות בחכמה שבה הוא לריך לישן ל"ל ה' יע"א :

ת' הלשון של שה"כ הוא קשה להבין נוטה לכאן ולכאן מה שכתב והקיץ משנתו ציוס א' ע"י תקיעת שופר מוצן כבר הקיץ ומה שכתב אין זה התעוררות גמור ועדיין חוזר וישן עד יום הצי שננסרה החכמה שבה מוצן עדיין לא הקיץ כהוגן עד יום צ' לזה תירץ ר' שאל דווקא הי"ו מה שנתקן ציוס א' בתקיעות אהי דפנים אבל פנים דפנים עדיין לא נתקן עד יום צ' עולה למ"ן אהי דפנים ומציא פנים דפנים ולפי שעדיין לא נתקן צחינת יום א' נקרא ישן וגם ע"י שעולה למ"ן נקרא ישן וגם יום א' הנוקי מקבלת מאימא אבל יום צ' הנוקי אינה מקבלת אלא מז"א ויום א' ננסר מספירה לספירה ויום צ' מפרק לפרק ולא יחיה התעוררות גמור עד שינסר כתר וחכמה דנוקי כנ"ל בשב"כ אחר שננסר כתר וחכמה דנוקי אין לריך ז"א ליבן עוה בקלור מה שננסר ציוס א' נקרא הקיץ על אותה צחינה ומה שנשאר תקונו ליום צ' נקרא ישן לאותה צחינה ולא הקיץ לגמרי עד שיגמר נסירת אהי ופנים דפנים דיום א' וגם יום צ' וזה מהרי שד"ה :

וכן תירץ כרי שמן שאון ח"ג דף ק"ך ע"א וז"ל ע"י שעולה למ"ן צחי אהי דפנים הנמשכים ציוס א' ע"י השופר ללורך פנים דפנים וכו' נמלא דגם צחי זו וצחי אהי דפנים דפנימיות ז"א ישן ציוס צ' עיין שם באורכי ה' יע"א :

רז) ש' כתב הרב צב"כ דרוש ר' דר"ה די ל"ד ע"א ד"ה ועתה לריך לבאר איך נרמזים ה"פ ר"ו הנז' בהי שמות הו"ה אדנות הנז' הנה מקום בא' שהוא המלכות שתחת היסוד דז"א יש שם הוי"ה אדנות שהיא צג"ו ל"א גם יש בה שם אדנות צריצוע וכו' אח"כ עולה ציסוד וכו' ה"א אלה היא שם אדנות הוא צבריאה לא צאלילות צאלילות ה' אחרונה נקראת לא אדנות ואיך עתה צאלילות אומר יש בה שם אדנות צריצוע ל"ל ה' יע"א :

ת' עיין ע"ה שער ל"ה סוף פי' א' שכתב וז"ל נמלא כי המלכות צקטנותא נקראת ה' תתאה והיא עפולה אל השם הוי"ה וכאשר נשלמת עמו פצ"פ יש לה שם אחר צפ"ע אדנות או אלקים כפי הזמנים וכו' נמלא טעם מה שקרינו אדנות צבריאה וכו' אחרונה צאלילות יען צאלילות שהיא נקודה קורים אות ה' אחרונה וצבריאה שהיא פרלוף שלם קורים אותה אדנות אבל לעולם כל מקום שהיא פרלוף שלם נקראת אדנות וכל זמן עדיין נקודה נקראת ה' אחרונה מרי שד"ה :

❀ תורת חכם ❀

א"כ זה האבא שמעשיך בעוהין לחג"ת דז"א אינו בחי' האבא שהמשיך בעוהין לחג"ת דז"א שזו בחי' האבא המעשיך עוהין לחג"ת דז"א הוא בחי' הע"ה דמ"ה והע"ה דצ"ן לחג"ת דז"א זהו בחי' אבא בעי' החני' דז"א . עוד כי שם כי החקדים לאבא הם מניעים עד עשרת היסוד לאבא וגודע כי עד שם יש ב' עורות מלבישים את היסוד אבל בעקום העטרה כבר נכרת ונחלק עור א' ע"י הפריעה ולא נשאר רק עפר א' בלבד לכך יולאים לחוץ וכו' מכאן אנו לומדים שכל המצו' פועלים בכל הפר' שהרי ע"י פריעה של הקטן נעשה בחי' פריעה גם באבא וא"א וע"י וא"ק כי אפי' נפש דנפש מלכשה כל העו' :

והנה חוזרת לאה צאל עליון פנ"פ עם ז"א נראה שהוא כדי להזדווג עם ז"א כדי לחקן פר' יעקב ורחל והוא בחי' פניו לחורובבאהבה חוזרת פנ"פ שהוא חו"מ דפניו והנה בפי"ה כ' לבוין יו"ד פעמים ה"א וא"ו פעמים ה"א ומ"ה ז"ל כחז ה"א פעמים וא"ו והטעם כמ"ס בשכ"ה ה"ל האדם הוא בחי' הוי"ה דאפי"ן הוא ז"א אשר בחוכו עוהין לאבא והם בחי' יו"ד ועוהין דא"י והם בחי' היא והנה בחי' מכה נה"י לאבא בנה"י דא"י הרי יו"ד פעמים ה"א ח"כ מכה נה"י דא"י צו"א והרי ה"א פעמים וא"ו ואח"כ יולאים האורות מז"א ללאה שהיא ה"א תחאה וא"ו פעמים ה"א עכ"ל לכך כחז מו"ה ז"ל ה"א פעמים וא"ו שהוא הכאה א"י צו"א שזהו הסדר בחי' א"י לז"א ואח"כ ז"א ללאה ולא הוזכר וא"ו פעמים ה"א ככאן סלכך חזרה פנ"פ להזדווג עמו לחקן יעקב ורחל זה שכינונו להחזירה פנ"פ זהו ההכאה כי כל הכאה הוא זווג וכורדת הט"ו כמ"ס בשו"ג ש"א פי"ג ע"ש וכיון שאנו מכוונים לזיווג פני' ביקוד חיבור הוי"ה ואדנ"י למה נכוין ההכאה שהוא יותר דבר נעלם ובפ"ה שכתב שקוד הכאה יו"ד פ' ה"א הוא חכמה דז"א עם בינה דז"א הכל א' שחכמה דז"א הוא בחי' העוהין לאבא ובינה דז"א הוא עוהין בינה דז"א כמ"ס בדרוש הדעה ע"ס

ואגב נכחז מ"ש בפי' מאמרי רשב"י בפי' המאמר הנלנים נראו בדרך חל"ונ' טיפות לא שהם הנ' עוהין וחתכברים בח"ת בסוד חוט השדרה עכ"ל זה הח"ת שהזכיר הוא בחי' ו"ק דז"א הנק' בשם ח"ת כמ"ס בפ"ה בחי' ברוך וכן בש' הן פ"ו הנה ענין החשמל הוא ח"ת כי נודע כי ענין החשמל הוא לבוש של הבינה והוא מבחי' ו"ק ח"ת שלה כי בודאי מו"ק שלה נעשה לבוש אל זו"ן שהם נ"כ בחי' ו"ק ע"ש א"כ אנו לומדים שחוט השדרה ר"ל ו"ק של כל בחי' דא"מ

והנה בפ"ה בחי' ברוך כחז ויכרע כל גופו שהוא ח"ת לגבי מל' העומדת בצרי' ובדרור"ה כחז לגבי ה' שהיא המל' שחתח היסוד לתת לה כח שחעלה את המל' שהיא בצרי' הנק' אדנ"י הרי שזו ה"ה שאנו מורידין אות' ו' לגבה היא שורש הנ' של המל' אותה הנק' ה' תחאה לא אותה דצרי' שהיא שורש הדי' של המל' הנק' אדנ"י א"א שכאן בדרוש העמידה דחול כונת הרב ז"ל שבערך המל' שחתח חג"ת דז"א שהיא השורש הדי' של המלכות זו דמל' שחתח היסוד נק' בערכה שהיא עומדת בצרי' שחתח מל' נק' צע' העליון שהיא עומדת בקיום האל"י לכך זו המל' של החג"ת נה' שהיא עומדת בקיום האל"י והנה נודע כי כל בחי' כלול מכלם א"כ זו המל' שחתח היסוד שהיא בחי' ה' היא בחי' מל' דחכמה דחכמה דז"א וק"ס אדנ"י שהיא בצרי' היא השורש הד'

- "בנין שלם" (בנין העיקרי) מורכב מג' שלבים:
 1. בנין אחור (בנין קטן).
 2. בנין פנים (בנין גדול).
 3. יחוד.

מערכת זו מתפרסת ל 4 ימים.
 בכל יום מתחילים מערכת חדשה.
 בכל יום עובדים בכל ארבעת המערכות במקביל (כל מערכת ביום שלו):
 יום א': הכנה לפני הבנין העיקרי (קרבות - זמירות - יוצר).
 יום ב': בנין אחור (שמע עד למען שמו).
 יום ג': בנין פנים (באהבה...)
 יום ד': יחוד (ויעבור).

מבנה של מערכת אחת
 (התקדמות במערכת, לפי הימים)

יום	יום א' הכנה לבנין	ליל ב'	יום ב' בנין אחור	ליל ג'	יום ג' בנין פנים	ליל ד'	יום ד' יחוד
שלב	עליה ובנין 2-3-4, 6-7-8	ירידה לבי"ע 2-3-4, 6-7-8	עליה וכניסה ל- 1 וחצי 5 (אחור)	(אין ירידה)	עליה וכניסה ל- 1 וחצי 5 (פנים)	ירידה לבי"ע 1 וחצי 5	עליה וכניסה (חזרה) ל- 1 וחצי 5
עבודה עיקרית			בירורים (רפ"ח דאח') ובנין אחור	נסירה (באצילות)	בירורים (רפ"ח דפנים) ובנין פנים		יחוד
תיבות	קרבות / זמירות / יוצר (היכלות)	--	אחד עד למען שמו (הכנה ובנין)	ק"ש עה"מ	באהבה עד שים שלום (הכנה ובנין)	--	ויעבור
כניסה לאצ"י	תיבת ברוך (ל 2-3-4)		תיבת ברוך (הנוק') (ל 1 וחצי 5)		תיבת באהבה (ל 1 וחצי 5)		תיבת ברוך (הנוק') (ל 1 וחצי 5)

הבחינות העולות לאצ"י בתיבת ברוך: היכלות של יום א' (2-3-4), הנוק' של יום ב' (אחור), הנוק' של יום ד' (יחוד).

העבודה בכל יום (תקציר המערכות)

מבט מהיום לאחור, לדעת באיזה בחינה עובדים במקביל, בכל אחת מ 4 מערכות

היום (היום)	(לפני יום)	(לפני יומיים)	(לפני 3 ימים)
היום (כל יום)	תמוול (א)	תמוול שלשום	בדברי הרב*: (אינו נחשב)
יום א' הכנה לבנין (2-3-4)	יום א' הכנה לבנין (2-3-4)	יום א' הכנה לבנין (2-3-4)	
יום ב' בניסה ל- 1 (אחור)	יום א' הכנה לבנין (2-3-4)	יום א' הכנה לבנין (2-3-4)	
יום ג' כניסה ל- 1 (פנים)	יום ב' בניסה ל- 1 (אחור)	יום א' הכנה לבנין (2-3-4)	
יום ד' חזרה ל- 1 (יחוד)	יום ג' כניסה ל- 1 (פנים)	יום ב' בניסה ל- 1 (אחור)	

* בדברי הרב, יום א' של כל מערכת מתיחס לבנין האחור (שהוא באמיתות יום ב'). יום א' האמיתי, שהוא יום ההכנה (2-3-4), אינו נחשב.

היה ר"ל קדיש ג) ע"ד שתקנו לומר קדיש בין עולם ועולם ושם נבט' באורך טעמו של דבר. וקיוור של דבר הוא כי בכל עולם ועולם המלכות ש"ע העליון מהלבשת החלק העשירי התחתון שבה שהיא המל' של המל' בכתר שבועולם שלמטה ממנו אבל המלכו' שבועול' האל' כל ה"ם שבה כולם יורדים ומתלבשים בכסא הכבוד שהוא בראש הבריאה בהיכל קה"ק שבה ואין לך סמיכות גדולה זוהי. ולכן אין ל"ל כאן קדיש כדי להעלות את הבריאה בעולם האל' כי הרי היא נקשרת עם המל' דאצילות לגמרי וז"ס סמיכות גאולה לתפלה שהיא עולם הבריאה במלכות דאל' :

ועתה נבאר דרושי העמידה בע"ה

דרוש א' (ד) וכבאר ענין אדני שפתי תפתח בו' שתקנו לומר בתחילת העמידה ולכאורה היה נראה שהוא הפסק גדול בין גאולה לתפלה והנה רז"ל במס' ברכות הרגישו בקושיא זו ותירלו דכתפלה אריכתא דמיא. וביאור הענין הוא במה שקבתיו לעיל כי בתהלות לאל עליון גואלם אז התחילו יעקב ולאח ורחל לעלות אל היכל קה"ק שבבריאה מן היכל הרלון ושם חזרו פב"פ והנה פסוק זה של אדני שפתי תפתח הוא כנגד היכל קה"ק שבבריאה ממש כי הנה סוד שם אדני הוא כאן בבריאה כמ"ש אללינו בשער שמות הספירות וכו' בהקדמת ס' התיקונים כי שם אדני הוא בבריאה משום דתמן לאו איהו וכינויה חד כו'. והנה מוכרח הוא שבתחיל' יעלו אל היכל קה"ק דבריאה כדי שח"כ ממש יעלו אל האל' ולכן תקנו פסוק זה כאן. אמנם ביאור דברי רז"ל שאמרו דכתפלה אריכתא דמיא יזבן עם מה שנבאר במלת ברוך דברכת אבות ששם יבאחר כי הוא סוד היכל ק"ק דבריאה דרענן הוא ברוך ברבויא דברכאן וביאורו הוא במ"ש במקום אחר כי ע"י עליון העולמות והתכללותם זב"ו חזרין ג"ר דעש"ו ונעשין ממש בחינת יצירה וכן ג"ר דל"ו נעשים בריאה ממש. וכן עתה הג"ר שבהיכל ק"ק דבריאה הם נכללים עם המל' דאל' הנקרא תפלה ונעשית חיבור א' ועולים יחד אל עולם האצילות וגמלא כי היכל קה"ק דבריאה שהוא בחי' פסוק ה' שפתי תפתח כניל הנה כתפל' אריכת' דמיא שהוא המל' דאל' הנקרא תפלה וכאלו נתארכה ונגדלה יותר ע"י התחברות היכל קה"ק דבריאה עמה ונעשו הכל בחי' אצילות וזהו אומרים ז"ל כתפלה אריכתא דמיא. ואמנם תכיון שעדיין פב"פ זה אנו בעולם הבריאה כניל. והנה אדני היא המל' א) ושפתי הם הנגח והוד הנפתחים ע"י הסימ' הנרמז במלת תפתח וע"י פתיחת השפתיים אלו משפיעים בעולם הבריאה ב) ולאו ופי שהיא המל' הנקרא פה סגיד ותמשוך תהלך מן האצילות לבריאה וע"י תוכל הבר' לעלות אל עולם האצילות :

דרוש ב' בצרכת אבות דע כי מורי יזו ביאר לי כמה כוונה בענין התפלה והעמידה הוא של שחרית דימי החול ועלה ברזוני לכחוב עתה הכונה היותר ארוכה מכולם ואבאר ס' תפלת השחר בלחש ובחזרה עם כונת ברכת כהנים ואח"כ אשיבה יד לבאר פרטי כונות רבות קצרות ביחד ואח"כ אחזור לכחוב ממש ואילך מן כונת נפילת אפים עד סיום התפלה כולה וכונת עליון לשבח בע"ה וזו היא הכונה הארוכה :

דע כי המלכות הנקרא נוק' דו"א יש בה י"ם ובלילה שאז הוא זמן שליטת החינוכים היא מתמעטת ויורדת למטה בעולם הבריאה כמבואר אללינו בסדר שכיבת הלילה. והענין הוא כי ספי' הכתר אשר בה היא בלבד נשארת למעלה תמיד בעולם האציל' כמבואר אללינו בענין תש"ו מה עניינה וע"ש ג) ולעולם ספי' הכתר שבה נשארת באציל' תמיד ואינה ה' יורדת אמנם ה"ם האחרות מן חכמה ולמטה אשר בה הנה הם יורדות בלילה אל עולם הבריאה וגמלא כי מש"ל שהנקב' עומדת עד עתה בעולם הבריאה בהיכל קה"ק ועתה עולה אל האל' אינו אלא בבחי' אלו ה"ם תחתונות שלה אשר הם נתונים בלילה בהיכל קה"ק דבריאה ועתה עולים כל ה"ם אלו למעלה בעולם האל' :

אבר הכחוב חיים ויטאל ול"ע כי בצרכת אבות דר"ה (ו) נת' שמה שיוחד מן המלכו' בעולם הבר' אינו רק נקו' אחת בלבד וע"ש ענין ד' בחי' ושרשים של המלכו' כו' (ו) והנלע"ז בזה הוא כי אלו ה"ם לא ירדו רק אחר שנתמעטו הם בעלמם ולא ירדו מהם רק בחי' המלכו' שבכל ספי' מהם ופי' בחי' מלכות האלו שירדו בעולם

אמנם עתה מתחיל היסוד ההוא לסבת היווה יותר ארוך משל אימא ליכנס קלם בחוך הדעת דו"א והארה הזאת נמשכת דרך קו האמצעי דו"א עד היסוד שבו ומשם מאיר אל המלכות העומדת עתה צבריא' כנ"ל וז"ש צוהר דכדון מלכא עלאה נפק לקבלא כו' כי יולא ממחילתו ויורדת הארתו אל הכלה העומדת צבריא' וע"כ יש בה יכולת לעלות ונגדו ובתחילה מכה זו ההארה חוזרת עם יעקב פב"פ למט' ומתחלה לעלות עמו אל היכל קה"ק שבצבריא' מכה ההארה הנו' וכבר ידעת כי כל תכלית הווננים אינם אלא להמשיך החו"ג שבדעת הזכר אל הנקבה ולכן א) בהראות עתה היסוד הנו' דאבא יש יכולת ביסוד דו"א להעלות אותה בסוד החו"ג אשר בו בסוד והוכן בחסד כסא כו' וגמלא כי מלכא עלאה הנו' בואר דנפק לקבלא הוא היסוד דאבא כי הוא נקי מלכא עלאה בתחילתו וז"ס תהלות לאל עליון גואלם כי תהלות הם ב' תהלות לאה ורחל וה"ם שתי הארות של ד"פ אמת הראשונים וד"פ אמת האחרונים שבארנו כי ב' הארות האלה מתחברין יחד ועולים כנגד אל עליון ופי' כי אל עליון אל הוא היסוד דבינה אשר היא הויה דס"ג שבה נרמות שם יוא"ש שהיא גימטריא א"ל כמבואר אללינו במקומות רבים :

ועליון הוא יסוד דאבא המתלבש תוך יסוד דאימא ובערך היסוד דאימא נק' עליון ומיבור אלו היסודות הנקרא אל עליון בהם תלוי סוד הגאולה וז"ס גואלם כי הוא המעלה אותם וגואל אותם מיד החינוכים אשר למטה בבי"ע שלא יתאחוזו בהם וע"כ יכולים לעלות. ועוד ע"י כל גאולה הוא ביסוד גס תכיון במלת גואלם שהוא חיבור ג"ו אל"ם ר"ל תוך אל"ם והענין הוא כי האותיות אשר תלוי אותיות אלה הם ל"ף מ"ד ה' והס כ"ו לך שהיא המלכות שזכרה במלת תהלות הנקרא ג"כ לך וכמ"ש בפסוק האמנם אלם לך תדברון כו' כי לך הוא אותיות תלוי אל"ם וע"ש וז"ס ג"כ ברוך הוא ומבורך כו' כי תיבות ברוך הוא כנגד יסוד דאבא לפי שכל ברוך הוא ביסוד כנו' צוהר וצפרט ביסוד דאבא הנקרא ברוך מלך עלמנו ונקרא הוא לשון העלם יען כי הוא נעלם תוך היסוד דאימא אבל היסוד דו"א הוא המקבל ברכה ממנו נק' ומבורך כנ"ל כי להעלות את הכלה למעלה לר"ך להוריד הארת יסוד דאבא ביסוד דו"א ויסוד דו"א הוא המעלה אותה מן הבר' אל האל' וכנגד שני יסודות הנו' נאמר ברוך הוא ומבורך וכבר הודעתוך שרש מרע"ה שהוא ביסוד דאבא וז"ס כאן תפק משה ובני ישראל לך ענו שירה כו' כי משה הוא יסוד דאבא ובני ישראל הם כ"ה :

והנה בזה יזבן ענין סמיכות גאולה לתפלה הנו' צבריא רז"ל כי דבר זה לר"ך ביאור לפי שגודע כי כל גאולה הוא ביסוד וכל תפל' בבל' וא"כ קשיא איך אפשר לומר שהגאולה שהיא ביסוד היא למטה בהיכל קה"ק אשר עתה הוא מקומו בתהלות לאל עליון כנו' והתפלה שהיא המלכות היא למעלה באציל' כי כל עמידה היא באציל' :

אמנם ביאורו יזבן עם הנז"ל כי הגאולה הזו היא למעלה באציל' ביסוד הנו' אמנם הוא מוריד הארתו למטה צבריא' אל המלכות הנק' תפלה אשר שם למטה וע"י סמיכות הוה עולה המלכות הנק' תפלה מן הבריאה אל האל' כנ"ל. והנה העליה הראשונה של המלכות הנק' תפלה היא במלת ברוך שבצרכ' אבות כמו שית'. והנה זה הברוך הוא ביסוד דו"א כמשי"ת שם והרי נתבאר היטב ענין סמיכות גאולה לתפלה ממש. ועוד כי הנה גם היכל קה"ק דבריאה נקרא ברוך ברבויא דברכאן כנו' צוהר פ' פקודי וכמשי"ת בע"ה כי נתרבה ברבכאן ע"י הברכות הנמשכות שם מן יסוד דו"א דאל' הנקרא ברוך ג"כ. ובה יובנו דברי רז"ל שאמרו כל הסומך גאולה לתפלה כו' והי' ל"ל כל הסומך תפלה לגאולה שכן הוא האמת שר"ך לסמוך ולעלות ולחבר את התפלה שהיא המלכות למעלה עם הגאול' שהוא היסוד. אמנם יזבן עם הנו' שהנה בתחילה אנו מורידין הארת היסוד הנקרא גאולה למטה אל האל' הנקרא תפלה העומד צבריא' וזהו ממש סמיכות גאולה לתפלה ואח"כ עולה התפל' למעל' עם הגאולה באציל' ואז איננו סמיכות והארה בלבד רק גאולה עלמיות ולא סמיכות לבד וכבר נת"ל בדרוש הקדיש של הודו לה' כו' ענין סמיכות גאול' לתפל' היטב ושם נתבאר כי לסיבה זו לא נתקנו לומר קדיש כאן כיון שהוא באמצע ב) הבריאה אל עולם האל' וא"כ

הגהות וביאורים : א) פ"י הארת היסוד הנזכר דאבא ביסוד דו"א יש יכולת כו' : ב) בין הבריאה ג) ז"ל קדיש : ד) דרוש זה ודרוש ב' הם בפרימיות דפנימיות ה) עיין חו"ח דל"ו פ"א ד"ה וכו' להבין : ו) ריש דרוש ו' : ז) פ"י כל אחת עולה בפסירה המתחסות אליה מ"ל דחמה שבה עם ט"ם דחמה שבה הנשארים למעלה וכן המ"ל דבינה עם הט' פסירות דבינה וכן ע"ד כל ט"ם שבה. ט"ם :

בעולם הדריאה הם נעשים נקו' קטנה כלולה מעשר כנודע ושאר
 בחי' של ט"ס נשארו דבוקות למעלה אחר באחור עם ז"א מרגליו
 עד החזה ובעלות אותה נקו' בצרכת אבות אחורי ז"א דאלילות
 מתחברת מדרגה אחר מדרגה עם כל הע"ס ונעשית פרוץ שלם
 ודבר זה מוכרח להיות כך שאל"כ מה הוא המיעוט שנתמטע
 ויכרה בסוד נקו' קטנה כנודע וזה יובן במ"ש בתי"ב כי בחי' המלכות
 שבמלכו' בלבד היא היורדת בכל עולמות ב"ש כנל"ד חיי"ט
 וכבר נת"ל אך ע"י סדר הקבצנות ומירות ותפלה יולר דשחרית
 נכללים כל שאר העולמות של עש"י יתר' בריאה זה בזה כמבואר
 במקומן עד שנמצאים עתה כולם כלולים בהיכל קה"ק דבריאה .
 וגם ההיכל הזה כלול הוא במלכות דל"ג . והרי כל העולמות
 כולם קשורים ונכללים . וכבאר עתה ענין עליית ט"ס אלו של הנקבה
 הנקראת עתה אלליתו דרך סתם בשם מלכות דאלילות וזה החלי בע"ה:
ברוך (א) כבר נתבאר בס' התיקונים ענין שני כריעות שר"ך
 לכרוע בכל ברכה ולזקוף שני זקיפות וזה ביאורם .
 (ב) הגה כריעות התפלה באבות תחילה וסוף יש שני כריעות
 ושני זקיפות בסוד מ"ס כל הכרוע כרע בצדק וכל הזוקף זוקף
 בשם וסוד שני כריעות יוד לגבי הא וסוד לגבי הא וסוד שני זקיפות'
 הא לגבי הא וסוד לגבי יוד וזה בכל אחד ואחד וכן בסוף ברכת
 הודאה . אבל בתחלת ברכת הודאה אין בה רק כריעה א' וזקיפה
 א' כי כנ"ל גופא גמין לגבי ברכיין סוד ו' לגבי ה' ורישא גמין
 לגבי גופא יוד לגבי הא וזקוף ברכיין לגבי גופא סוד הא לגבי
 ואו . וגופא לגבי רישא סוד הא לגבי יוד ואמנם בתחלת ברכת
 הודאה לא יש שם ברוך ולא הש"ס . נמצא שבכריעה זו היא
 בסוד ואו לגבי הא וזקיפה הא לגבי ואו בלבד . ולפיכך ירידים אנו
 לחזור ולעשות כריעה שנית וזקיפה שניה בצדדים דרבנן להוריד
 יוד לגבי הא ולזקוף הא לגבי יוד (ג) :

הנה במלת ברוך לריך אתה לכרוע כריעה א' ואל תכרע עתה רק
 גופך בלבד ובמלת אתה הכרע פ"ב ואז תכרע את ראשך
 וז"ש בתיקונים דבני למכרע ואו לגבי הא יוד לגבי הא פי' כי ואו
 הוא גופא יוד הוא רישא ובמלת יהוה תזקוף שני זקיפות . בתחל'
 תזקוף גופך לבד וזהו ענין הא תחל' לגבי ואו ואח"כ הזקיפה הב'
 הוא שתזקוף ראשך וזהו ענין הא עלאה לגבי יוד והנה נמצא בס'
 התיקונים שר"ך לכרוע בשם אהיה ר"ל במלוי יודין ולזקוף בשם
 ההויה ר"ל במלוי יודין ג"כ . ועתה נבאר צפרטות דברים אלו .
 הנה נת"ל כי בקי"ש לא נכנסו בז"א וזלתי המוחין דו"ק בלבד מזד
 אימא אבל הג"ר דמוחין דמזד אימא וכל הע' מוחין רמזד אבא
 כולם נשארו למעלה בסוד אור מקיף על ראשו . והנה ע"י זוג
 אור"א הנרמז בג' שמות ה' אלהינו ה' צפ' שמע ישראל נכנסו
 ו"ק דמוחין ועתה לריך לעשות זוג אחר אל אור"א בצרכה זו כדי
 להכניס בו ג' המוחין הראשונים דמזד אימא ע"י תוספת הארה
 שתמשך בז"א ע"י זה הזוג הב' דאור"א ויכנסו ג"כ אח"כ כל הע'
 מוחין דמזד אבא ע"י תוספת הארה וכמשי"ת בע"ה :

נהנה הג"ר דמזד אימא הם למעלה בסוד אור"א ברישא דו"א .
 וכבר ידעת ענין שם הויה אשר כוללת כל עולם האני'
 באופן זה א"א בקו"ט של יוד אבא ביוד אימא בזה ראשונה ז"א
 בואו נוקבי' בהא אחרונה וגם מלבד הויה זו עוד יש הויה אחרת
 כוללת בחי' ז"א כולו עד"י כי הכתר שלו רומז לקו"ט של יוד וחור"ב
 ליי"ה ו' קלוטיו לואו והמל' נוקבא דידיה באות הא אחרונה . וגם
 מלבד זה עוד יש הויה אחרת כוללת ספי' הת"ת לבדה של ז"א
 כמבואר אלליתו בשער שמות הספי' וזכור היטב הקדמות אלו
 למה שנבאר עתה . גם לריך שתדע כי בחינת אימא הנכנסת
 ומתפשטת ומתלבשת תוך ז"א (ד) והמוחין דו"א מלובשים
 בתוכה כנודע הנה בחי' אימא זו היא נקרא שם אהיה במלוי יודין
 שהיא בגי' ללא המתפשט תוך ז"א בסוד אך בללא יתהלך איש והנה
 כמו שביארנו בשם הויה כי ג"ר נרמזו בשני אותיו י"ה ו"ה נרמזו
 בב' אותיו ו"ה כן הוא ממש בשם אהיה כי ג' מוחין עלאין נרמזו
 בשני אותיות א"ה והמוחין דו"ק תחאין רמוזים בשני אותיו י"ה
 ונמצא שעדיין לא נכנסו ברישא דו"א אלא ב' אותיות אחרונות
 י"ה ממש אהיה שהם בחינת מוחין דו"ק . גם לריך שתדע (ה)
 כי ז"א נעשה ע"י כ"ב אותיו האלפא ביתא כנודע . והנה הם מתחלקות

בו לג' חלוקות בגי' קוין שלו ז' אותיות הראשונות בקו ימיו וז'
 אותיות שניות בקו שמאלו וח' אותיות הנשארות בקו האמצעי שלו
 וכן זכר בזוהר פ' בראשית דו"א ע"ב וזהו סדרן הצבדדו"א בחסד
 חטיכלמ"א בצבורה סעפ"ל קרש"ת בת"ת כך פי' מורזיל (ד) וז"ס
 לתחילת אהבי יש אשר סודו ביארו זוהר פ' תרומה דקס"ו ע"ב
 (כי ש"י עולמות אלו שריין תחות כורסוי' תחות עלמא דא"א כו'
 והענין הוא שהצבונה המתלבשת תוך ז"א לתת לו מוחין נקראת
 עלמא דאתי מפני שתמיד אתי וגומשך הוא שפע גו רישא דו"א
 ואלו הו"ש עולמות הם הכ"ב אותיו עומם אשר הם בצביגה וכולם
 מתחלקו ב"א . האמנם עיקרם הם למעלה בג"ר דו"א אבל
 הארתם יולאת וגלית לחוך במקום שנגמר וגשם היסוד דאימא
 שהוא בחזה דו"א כנודע ואז משם וילך הם מתחלקין לג' קוים
 ונמצא שעיקר הארתם הם בחג"ת דו"א וז"ס בזוהר דאינון תחות
 עלמא דאתי שהוא במקום סיוס היסוד דאימא הנקרא עלמא
 דאתי שהוא בחזה דו"א . גם פירושו הוא באופן זה כי מקום אלו
 הכ"ב אותיו הם למטה ממקום מוח הבינה דו"א עלמא אשר גם
 היא נקרא עלמא דאתי . האמנם שרשם האמיתי הוא בגי' מוחין
 עלאין אלא שהארתם מתגלה למטה בחג"ת דו"א אבל אין ענין
 זה רק כאשר הע' מוחין כולם נכנסים בז"א אמנם עתה שעדיין
 לא נכנסו רק המוחין דו"ק נמצא כי כל הארה של אותם הכ"ב
 אותיות שבציגה הנמשכין אל ז"א הם עדיין על רישא דו"א וההארה
 שהיתה נמשכת בחג"ת דו"א היא עתה ברישא דו"א (ו) ובג"ר
 שבו מתחלקות אלו הו"ש עולמות שהם הכ"ב אהוון הגו' ועוד
 נשארים מן אלפא ביתא ה' אותיות האחרות הכפולות הנקרא' מנלפ"ך :
וכבר הודעתך כי אלו ה"ס ה"ג הגו' בזוהר ואלו מוזכרין
 אותם פעמים רבות . והיותם אותיות כפולות הוא לפי
 שיש בדעת דו"א ה' חסדים וה"ג ובהכנסם כל המוחין ברישא דו"א
 היסוד שלו הוא כולל כל הכ"ב אהוון כזכר בזוהר (ז) על פסוק וישכב
 במקום ההוא וי"ש כ"ב פירושו כי הו"ש עולמות הגו' ה"ס הכ"ב
 אהוון עלמא וכולם נטוים תוך היסוד דאימא בהיותה מלובשת
 תוך החזה דו"א ומשם יולאים הארוטיהם ומתגלים בז"א ונחלקים
 כל הכ"ב אהוון בחג"ת דו"א . וגם הב' עיטריין (ח) ניתנים ה"ג
 עלמא אל הנקבה והה"ח מתפשטים בז"ק דו"א כנודע אבל עתה
 כל החור"ג הם למעלה על רישא דו"א בסוד אור"א כי עדיין לא
 נכנס היסוד דאימא (ט) והנה מן אותה העת שאמרנו תהלות לאל
 עליון גואלם כו' כנ"ל . אשר אז מלכא נפיק לקבלה ר"ל שאז מתחלת
 הארת הדעת בהיות' למעלה להאיר דרך קו האמצעי תוך ז"א
 עד היסוד בו ומאז וילך מתחיל לנגם הארת הדעת והארת החור"ג
 תוך ז"א אבל שרשם נשאר למעלה :

ואמנם גם בהיות כל המוחין תוך ז"א היה פה (י) היסוד
 דאימא מתגלה במקום רחב שהוא בחזה דו"א והיו
 האורות מתגלים הרבה מאד ומאירים מאד בנה"י דו"א ויתר מן
 הארה שיש עתה בחג"ת דו"א לפי שעתה אש"פ שנכנסו כבר ו"ק
 דמוחין בז"א ונמצא שההארה שהיתה לריוה לרדת בתוך נה"י
 דו"א ירדה עתה בחג"ת שלו עכ"ל עתה ההארה הזו היא ויתר
 גרועה משעה שהיא למטה במקומה בנה"י לסיבה הגו' כי להיות
 ההארה הזאת בנה"י הנה היסוד דאימא היה אז בחזה דו"א והיה
 מתגלה במקום רחב גדול אבל עתה פי' (יא) היסוד דאימא הוא
 למעלה בכתר דו"א אשר שם הוא מקום לר ואין מקום לסבול ג'
 קוים של כח"ב ולכן ההארה המתפשטת משם אל חג"ת ג' אמצעיות
 היא מועטת מאד והרי הלענו לך כמה הלעות אשר בהם תבין
 כל מה שנבאר בביאור המלות :

ברוך (יב) בכאן תכרע גופך בלבד ותענין להוריד ו' לגבי ה'
 פ"י כי הלא המלכות היא ה' תתאה והיא עתה בהיכל
 קה"ק דבריאה וזריכה לעלות ולכן אנו מכוונים להוריד ה' לגבי ה"א
 תתאה להעלות' והנה זה הוא החי' בחי' ת"ת דו"א שהוא סוד הואו
 כנ"ל והוא בחי' גופא דו"א ולכן גם בענין הכריע' לריך לכרוע הגוף
 לבד לא הראש וזריך להמשך בתחל' הארה מן המוחין אל הת"ת
 דו"א כדי שיוכל לרדת ולהעלות את המלכות ולכן לריך לבין להוריד
 שני אותיות י"ה האחרונות שבשם אהיה אל ז' הואי ואח"כ להוריד
 זו הואו לגבי"ה הא שהיא מלכות אשר בהיכל קה"ק דבריאה וכבר
 נת"ל

הגהות וביאורים : (א) פ"ח פ"ח מעשר עמידה : (ב) ה"ג להיות כי מלאכי כמ"א שמים שלם שירות כבונות אלה בקיור נמרץ מח"י הרב הגדול המשביר
 ו"ל ראיתי להעתיקם פה ואח"כ אחזור לנוקמיו וז"ל הנה בו' : (ג) עכ"ל כינה כוללת על הנזכר ואחזור לנוקמיו הראשון הנה כי : (ד) ל"ב
 עיין לקמן בענין חילוק שבת ליו"ט כי אימא המתפשטת בז"א הוא תבונה הנקרא בשם הויה דס"ג ו"ש (ס"א) : (ה) עיין ד"ל ד"ב ע"ב שאלה י"א : (ו) כנע"ח
 אימא ככתר : (ז) ועיין ד"ב שם : (ח) ה"ג עומם הניתנין אל הנקבה כו' : (ט) ש"ש : (י) פי' יען כי יסוד דאימא הוא בין פרקים ראשונים דל"ה כנודע ולפ"ע
 לא נכנסו רק הפרקים האמצעים ותחתונים ופשוט : (יא) כנע"ח יתח מ"ת פה : (יב) כנע"ח אימא כי : (יג) פ"ח פ"ח מעשר העמידה :

ויכין להכיר יק"ו רמזנו בנו עסוק פשוטים
שהם הנה הנו יהודה
יוד יהודה יה רמזנו עסוק שהם תמו
ג' מילוי נעב ג' כו' יוד הו וין הו
(יכין) להמשיך מילוי נעב מאכה ומחכמה לז"א
ועי' הארת יכין להמשיך לנזק מיעוד לאי שחכנד
לז"א הארת כב' ארתנו

אב גדהוזה טי כל מסע פצ

קר שת
להמשיכם לנזק שהיא אחרונה ר'
להמשיך הארת הג' מהארת יעוד לאי שחכנד
לז"א ליעוד לז"א

מנצפך

(עס ביעוד נעשים הויה ה' יהודה
ונכרתם לרעת לנזק נעשים הויות ג' כר'
לעת לנזק

יהודה יהודה יהודה
יהודה יהודה יהודה

(ואח"כ מתפסטים כו"ק שלה כבה' רבוש ונעשים
עב' כו"ק לנזק
יהודה יהודה יהודה
לדרי כו' קל עב' ג' ברוך " להמשיך

להמשיך כל האורות הנו לך מס' כו' שהוא
פנים למלך דכתר לז"א

יהודה
ולך מס' מה שהוא פנים למלך והחמה הנו

יוד היא ואו היא

(ומס' ימסיכם לך אחורי המלך והחמה הנו'
שהוא מס' רבוש מ"ב ג' קל קרי כו' ומה והכו'
הס עב' וגם כו' נעב קל"ג ברוך "

יוד יוד היא יוד היא ואו יוד היא ואו היא

וכל האורות הנו ימסיכם לנזק רחל שהיא ה'
אחרונה דהויה העומדת בהקדק דב"י להמשיכ'
לנזק "

ועי' הארות הנו יכין להעלות הנזק רחל הנו'
וכל היכולי ב"ע והס' י"מ ד"ס פזר הבינה דב"י
לא"י שלה לא"י שלה "

ולהעלות ולהכיר מלך לדתי שלה בדת' הסורסי
פרכו שהם כנגד אחורי יסוד דפ"ר בינה דב"י
לז"א לאטלות "

(מנחת עשה)

יכרע גופו שהוא לנב"ה להמשיך להם
ספס מהמאכל עי' יוד ד"י דקס"א כר'
לכלול לזין דב"י יא יהודה "

אצורה יכין להמשיך מעל גבי רש"א לז"א שהוא מעל גבי חכ"ד רחוב והוג דמס' דכתר דב"י רפ"ט
לפ"ט לז"א המון דחון כג"ה דתי גר' חכ"ד דא"ה דא"ה דפ"ר ח"ב והאג דפ"ר כה"י דכ"ן ומ"ה דכ"ן דכ"ן
דחכ"מ דב"י דתב"י עם חח"ן כג"ה דתי דחכ"ד דכ"ל לנלמי המון דגר חכ"ד דח"ב והאג שהם אר"ה ה"י דקס"א
המלובשי כהם וכתובים ההיות המנוק' שהם ננ"ה ננ"ה ננ"ה דתי דפ"ש דכס"ג דכ"ן דמ"ה דכ"ן דנש"ת
לחח"ן כג"ה דתי ומה לא"ה דחכ"מ דפ"ר חכ"מ דכ"ב הנו שהיא אנת' ל' והויה דכלל פ"ר חכ"מ לז"א "

להמשי' מוֹנֵה שְׁהוּא רַי סִסָּה אֹרֹת מִנּוֹ אֹרֹן
 לִלְבִּי נְתִיבֹת דְּחֻלְקוֹ לְאוֹת הַיְיָ סִסְבֹּר גִּי
 סִסָּה ב' וַיִּזְן וַיִּזְדֹּק מִתְּ כִבְ סִסָּה יוֹ אֹרֹן דְּחֻלְקָה
 מִלְּבִי נְתִיבֹת וַעֲוֹד וַיִּתְּרִים סְטִיפֹסְפוֹ בְּהַ
 לִתְתִּי בְּהַ כִּחַ לְהֶאֱכֹל אֶת סִית הַכֹּלֵן דְּכִרְא
 סְלִמְטָה מִמֶּנּוּ וְהִסִּית אֹרֹת סְנִמְתָן לְהַ
 לְהִיֹּת לְהַ כִּחַ לְהֹזִיר אֶת סִית הַכֹּלֵן סְתִפְתִּיהַ "

להמשיך כל אורות הנו דרך פטס
 דמלכו לכפר לזא ודרך פטס ואר
 דמל דחכמה שהיא גי ברוך

יהוה

יהוה יהוה

יוֹד יוֹד הָא יוֹד הָא נִאָּו יוֹד הָא נִאָּו אֹו
 וְלִהְיֵשׁ כָּל הָאֹרֹן הִנּוּ לְנוֹה סְהִיא רַי
 אֶחָדָנָה דְּהִיבִי סְעֻמְתָּת בִּסְטָ "

והג דהגת מתפסטי ברבנות והסג עב גיו
 גי ריו

לִיְהוָה לִיְהוָה לִיְהוָה
 לִיְהוָה לִיְהוָה לִיְהוָה

להמשי' לנוה העומדת בגדי ממל לזא
 הויה וארני ורבנות ארני העלי ריו

יהוה יהוה

אמר ארני ארני

לְהִמְשִׁי הָאֶרֶץ מִאֶחָדָנָה יִסּוּד לְזֹא מִסְּ
 הַיִּיבִי וְאֶרֶץ וְהַפְּ כֶּה מִחֻגְ נִי וְהִס כְּמִת

יהוה יהוה

יהוה יהוה

יהוה יהוה

לְהִמְשִׁי מִאֶחָדָנָה נִיבִי הָאֶרֶץ הַיִּיבִי וְאֶרֶץ
 וְהַפְּ כֶּה מִדְּעִת וְחֻגְ וְנִיבִי

יהוה יהוה

יהוה יהוה

יהוה יהוה

להמשי'

יהוה יהוה

לחבר ירה דמנו עם ורה תת ומל

יהוה יהוה

לחבר ירה דמנו עם ורה תת ומל גי כון

יהוה יהוה

מילוי דעב זה מאבא ומחכמה לזא לנוק

יהוה יהוה

להמשי' הארת כב אתון מעסוד לאי לנוק

אב נד הו זח טי כל מצ סע

פצ קר ישת

להמשי' הארת הג מיעסוד לאי יסוד לזא וסס
 נעשה הויה אחת

מנצפך גי כון יהוה

ומסס לרעת דנוק וסס מתחלקי לה הניות

יהוה יהוה יהוה יהוה

יהוה יהוה יהוה יהוה

ומסס מתפסטי לנוק סלה כנהי רבנות גי עב

יהוה יהוה יהוה יהוה

סידור תפלה להרש"ש

ממצרים גאלתנו יהוה יאהדונה יאהינו מבית
 עבדים פדיתנו כל בכוריהם הרגת ובכורך ישראל
 גאלת וים סוף להם בקעת זודים טבעת וידידים
 עברו ים ויכסו מים צריהם אחר מהם לא נותר על
 זאת שבחו אהובים ורוממו לא ונתנו ידידים
 זמירות שירות ותשבחות ברכות והודאות למלך
 אל חי וקיים רם ונשא גדול ונורא משפיל גאים
 עדי ארץ מגביה שפלים עד מרום מוציא אסירים
 פודה ענוים עוזר דלים יכון לעשופ עלמו עני להסתפק עס
 השכינה הנק' עניה בהיותה למטה בהיכל הרלון דבריאה כדי שבעלותה יזכה
 לעלות עמה העונה לעמו ישראל בעת שועם אליו יקום
 ויעמוד לכבוד המלך העליון שהוא הארת יסודות דאו"א וז"א המסתגלים ויורדים
 להעלות הכלה.

יאההויה

אהיה
 יהוה

אהיה	אהיה	אהיה	אהיה
יהוה	יהוה	יהוה	יהוה
אהיה	אהיה	אהיה	אהיה
יהוה	יהוה	יהוה	יהוה
אהיה	אהיה	אהיה	אהיה
יהוה	יהוה	יהוה	יהוה

תהלות לזוג ג"ר חב"ד
 דו"ק דחילוניות
 דיסודים דחילוניות דאלי'
 ולהמשיך המוחין לאו"א
 דפנימיות דבריאה ולנסור
 ז"ן דבריאה ולהעלות מ"ד
 ומ"ן לאו"א דבריאה ולזווגם
 בכלי חילון ואמלעי ולהמשי'
 מוחין פנימים ומקיפים לזו"ן
 וליעקב ולאה ורחל דפני'
דבריאה ולהחזירם פכ"פ.
 להמשיך מקלה יסוד דאבא
 לסוך עטרת יסוד דאימא
 שצדע' דז"א ולהמשי' הארתו
 ליסוד דז"א ולהמשיך הארת
 החו"ג דיסוד דז"א ליעקב

ולאה ורחל ולהחזירם עס יעקב פכ"פ ולזווגם זיווג דנשיקין רוחא ברוחא
 ולהתחיל להעלותם להק"ק דז"א דבריאה

תהרות לאלה ורחל. **לאל יסוד**
 דאימא **יאי** דס"ג
עריין יסוד דאבא ש"ן דל"ט יו"ד
 להמשיך הארתם ליסוד דז"א
 ולהמשיך הארת החו"ג דיסוד דז"א
 ליעקב ולאה ורחל ולזוגם זיווג דנשיקין
גואלם ליעקב ורחל מהמיווני' שבזי"ע
 יסוד דאבא. ומעלה אותם לאלי' וזה לריך
 כוונה גדולה עד שבעולם כוונתו ימשך
 הארת יסודות הגז' הנק' גאולה לתפלה
 שהיא הנק' הגז' שתוכל לעלות.
 ותעלנו עמה ויכוין כי גואלם אותיות גו
 אלם ר"ל כי הנק' הנק' דק הוא הוה הוה
 אלם כי מילוי אותיות אלם גי' דק **לך**
מדם ברוך יסוד דאבא הוא
 הנעלם ביסוד דאי' ומבורך יסו'
 דזעיר המקבל הארת יסוד דאבא
משה הוא. היסוד דאבא ובני
ישראל גי' **לך ענו שירה**

יאי
שין דלת יוד

יהוה ה"ח יהוה

יהוה יהוה

יהוה ה"ג יהוה

יהוה יהוה

גי' כלי יסוד דז"א

יאהדונהי

שין שין דלת שין דלת יוד
שין דלת יוד

זיווג דיעקב ולאה ורחל
יאהדונהי

בשמחה רבה ואמרו כולם מי כמוך באלים יהוה
 יאהדונהי מי כמוך נאדר בקודש נורא תהלות
 עושה פלא שירה חדשה יכוין כי השירה נאמרת צגרון והוא כי
 יכוין כי התפשות הרומ"ח דו"ק דמוחין שהוא רל"צ מספר עסמ"צ ולאוסיות
 שורשם וששה אלהים. יהוה יהוה יהוה יהוה. יוד הי ויו הי
 יוד הי ואו הי, יוד הא ואו הא, יוד הו והו הה, אלהים
 אלהים אלהים אלהים אלהים אלהים אלהים אלהים אלהים
 דז"א להמשיכם עתה אל הגרון ולעכבם שם ואז ניתוספת הארתם וניתוספת
 בהם ד' כוללים וכולל אחר דעסמ"צ ועולים למספר גרון. שבחו גאולים
 לשמך הגדול על שפת הים יחד כולם הודו והמליכו
 ואמרו יהוה יהוה יאהדונהי ימלוך לעולם ועד ונאמר
 גואלנו יהוה יהוה יאהדונהי צבאות שמו קדושי ישראל
 ברוך אתה יהוה יהוה יאהדונהי גאל ישראל :

[גד:]

פָּרוּךְ יֵא

להוריד * דהוי"ה ולהעלות א דאדנ"י

יכוין להמשיך (לדחות) [הארת ה]ו"ק דאחור (תבונה) דאחור (עד באהבה), דחכמה דכתר, דבינה (לחש) (או דחכמה-חזרה), דנה"י (דתבונה) [דישסו"ת], עם ו"ק דצלמי המוחין יו"ד ה"י דקס"א, עם הנרנח"י, לו"ק דאחור דאחור, דחכמה דכתר, דבינה (לחש) (או דחכמה-חזרה), דנה"י דבינה דז"א, והם אות ו דהוי"ה

(א)
אֱהִיָּהּ
יְהוָה
אֱהִיָּהּ
יְהוָה

אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּהּ
יְהוָה
אֱהִיָּהּ
יְהוָה

יִוֵּד הִי דקס"א

יִוֵּד הִי דקס"א

(ב)
יִוֵּד הִי דקס"א

לג' כלי גבורה דז"א

יְהוָה
אֱלֹהִים, אֱלֹהִים לְמוֹד, אֱלֹהִים לְמוֹד הִי,
אֱלֹהִים לְמוֹד הִי יוֹד, אֱלֹהִים לְמוֹד הִי יוֹד מִסָּמָךְ
יְהוָה

אֱהִיָּהּ
יְהוָה

יִוֵּד הִי דקס"א

לג' כלי חסד דז"א

אֱהִיָּהּ
אֱלֹהִים
אֱלֹהִים לְמוֹד, אֱלֹהִים לְמוֹד הִי,
אֱלֹהִים לְמוֹד הִי יוֹד, אֱלֹהִים לְמוֹד הִי יוֹד מִסָּמָךְ
יְהוָה

אֱהִיָּהּ
יְהוָה

יִוֵּד הִי דקס"א

לג' כלי ת"ת דז"א

יִוֵּד הִי אֱלֹהִים
יְהוָה יְהוָה
יְהוָה

ולדחות הנה"י לנה"י
אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ
יְהוָה יְהוָה

יִוֵּד הִי דקס"א

לג' כלי יסוד דז"א

יְהוָה יְהוָה
שִׁינְךָ, שִׁינְךָ דְלֵת, שִׁינְךָ דְלֵת יוֹד
שִׁינְךָ דְלֵת יוֹד

י

(יכרע גופו - ו' לגבי ה' - יר"א ח"א 589)

- א. א"ה בסידור הארוך (וביר"א ח"א 589) הנרנח"י אלו וגם כל הנרנח"י שהם בבחינת פנימיות דפנימיות כתובים שם הנרנח"י ההם בציוור חו"ב וחו"ג, ולקמן בעזה"י תבאר הטעם. ועיין בפתח עינים דכ"א סוע"ד מ"ש ע"ז ע"ש. (עי' מע"א עמ' קל"ד).
- ב. א"ה בקצת סידורים המוחין אלו וכן כל המוחין דז" שמוות דעסמ"ב ודקס"א קמ"ג קנ"א דד' כריעות ודד' זקיפות כולם כתובים המוחין ההם על הנרנח"י וצ"ע. (עי' מע"א עמ' קל"ה. שע"ר ח"ב ש' ק"כ).

[נה.]

ומשם לחב"ד חג"ת דאחור (תבונה) דאחור (עד באהבה), דחכמה דכתר, דבינה (לחש) (או דחכמה-חזרה), [דנה"י] דבינה דרחל, אות ה' אחרונה דהוי"ה, שורש הב' של הנוק' העומדת באחורי היסוד דז"א^(א)

אֱלֹהִים
יְהוָה

אֱלֹהִים אֱלֹהִים
יְהוָה יְהוָה

אֱלֹהִים
יְהוָה

אֱלֹהִים
יְהוָה

אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
יְהוָהנוּ יְהוָהנוּ

אֱלֹהִים
יְהוָה

יְוָד הַי' דקס"א

יְוָד הַי' דקס"א

יְוָד הַי' דקס"א

[נוק' העומדת באחורי היסוד]

י ה ו ה

[לחבר] י"ה ד[צלמי ה] מוחין עם ו"ה שהם תו"מ

יְוָד הַי' וְהַ ג' מ"ו

[למלאות י"ה ד[צלמי ה] מוחין, עם ו"ה שהם הכלים]

יְוָד הַי' וְיָן הַי'

להמשיך מילוי דע"ב זה (מ"ו) מאבא,

ג' כלי חכמה דז"א

ו[מ"ו נוסף] מחכמה דז"א (לנוק' - שורש הב')^(*)

יְוָד הַי' וְאֵן הַא

י יְהוָה יְהוָה

יְוָד הַא וְאֵן הַא

אֲבִי הַוָּזֵחַ טִיכָל

מִנְסַע פְּצָקֵר שֵׁת

יְוָד הַא וְאֵן הַא

וע"י הארה זו, יכוין להמשיך הארת כ"ב אתון מיסוד דאימא ש[ע"ג] (ב) חב"ד דז"א, לנוק' שהיא ה' אחרונה

א. עיין בשער הכוונות בדרושי ר"ה דרוש ו' דצ"ג ע"ד.

ומאידיך, שעה"ב סוע"ב, ועי' תו"ח דף צ"ו ע"ב ד"ה והנה בספר. ועי' סידור היר"א ח"א עמ' 590-589, וסידור הרב הדא"ה עמ' 304, וספר עטרת מרדכי חלק ו' עמ' צ"ה ואילך.

* עי' בא"ל ח"א דף ע"ג ע"ב, ד"ה הארת, כל ההמשכות כאן הם בגדר של "תני והדר מפרש". כל ההמשכות בפועל (לשורש הב'), הם בסוף תיבת ברוך ("יכוין להמשיך כל הארות אלו דרך...").

מנצפך [יהוה]

להמשיך הארת ה"ג מהארת יסוד דאימא
ש[ע"ג] (ב)חב"ד דז"א ליסוד דז"א

ה"ג
יהוה יהוה
יהוה יהוה

ג' כלי יסוד דז"א
יאהדונלי

שייך, שייך דלת, שייך דלת יוד
שייך דלת יוד

ג"כ כ"ו יהוה

ושם [ביסוד ז"א] נעשים [הה"ג] הוי"ה א' (א)

ומיסוד דז"א לדעת דנוק'

[נה:]

ושם מתחלקים לה' הויו"ת גי' ק"ל, דעת דנוק'

ה"ג
יהוה יהוה
יהוה יהוה
גי' ק"ל

ג"כ ע"ב יהוה יהו יהו יהוה

ע"ב לחג"ת דנוק' (ב)

(היינו שריבוע הוי"ה העולה ע"ב מתפשט בחג"ת דנוק')

יכוין להמשיך כל הארות אלו [כאן ההמשכות בפועל, מכתר דז"א (בא"ל הנ"ל)] דרך פנים
דמלכות דכתר דז"א (3), ופנים דמלכות דחכמה (7), ואחוריה (8) [לשורש השני דנוק'].

ג"כ כ"ו יהוה (ה"ג - השפע) (ד)

גי' ע"ב יהוה (3) **יוד הא ואו הא** (7) פני' דמל' דכתר דז"א (3). פני' דמל' דחכמה (7).
גי' ק"ל **יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא** (8) אחוריים דמל' דחכמה (8).
הרי כ"ו ע"ב ק"ל כמספר ברו"ך. [הורדת כל השפע הנ"ל מהשורש הב', לנוק' שבבריאה].

(*) יכוין להמשיך הארת יסוד דאבא [הנקרא ברוך] המלוכבש ביסוד דאימא, ליסוד דז"א [הנקרא
ברוך]. ולהמשיך הארת ב' היסודות (סמיכות גאולה לתפילה) עם הארת החו"ג ליעקב ורחל,
[כדין] להעלותם לאחורי היסוד [דז"א] הכלולים (צ"ל וכלולים) עמהם כל ב"ע שהיו בבריאה.

וע"י אורות הנז' יכוין להעלות נוק' רחל (תמוז שלשום^(O)), וכל היכלי ב"ע (חדשים), ומם (נראה
שהיה וגם, ר"ה) הויו"ד מלכיות דאח' דאח' (שעה"כ) דחכמה דכתר דבינה (או דחכמה), לאצילות.
[להעלות (יר"א ח"א עמ' 590), שם כ' והם] [הנוק' של אתמוז] ולחבר מלכיות דדת"י
(לצורך בנין אח', היום) דפרצוף חכמה דכתר בינה (או דחכמה) דנה"י דבינה דנוק' (רחל),
לאחורי שורשי פרצופה, כנגד אחורי יסוד דבינה (או דחכמה) דנה"י דבינה דז"א דאצילות.

א. עיין שעה"כ דרוש ו' דר"ה.

ב. עיין שעה"כ דרוש ו' דר"ה, דף צ"ג ע"ג.

◇ עי' תו"ח דף צ"ז רע"א, ההוי"ה הראשונה היא הה"ג בעצמם. ההוי"ה השניה - מדר' 3, מ"ה - מדר' 7.

✻ עפ"י שעה"כ, שכאן ההמש' לברי', ודרך עדיין באצ"י. אבל בסדור המודפס, כוונה זו לפני כוונת הדרך.

○ עי' שעה"כ דרו' ו' דר"ה, דף צ"ג ע"ג. דף כ"ח סע"ד. שע"ר ח"א ש' ר"ח, ח"ב ש' קי"ד, ש' קי"ט.

עי' כרם שלמה ח"ו דף קע"ט ע"ב.

[ק:]

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ וְנִ

להוריד ו' דהוי"ה ולהעלות נ' דאדנ"י.

להמשיך ו"ק דאחור (אימא) דאחור (אח'), ודאחור (אימא) דפנים (פנים), דחסדים דדעת דכתר דבינה (או דחכמה) דנה"י דישסו"ת, עם צלמי המוחין שהם יו"ד ה"א דקמ"ג עם הנרנח"י, לחב"ד חג"ת דז"א דניקוד הנו"ו ו"ק דאחור דאחור ודאחור דפנים דחסדים דדעת דכתר לחב"ד דז"א

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

יוד הא דקמ"ג

יוד הא דקמ"ג

יוד הא דקמ"ג

לג' כלי בינה דז"א
 אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים
 אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים
 אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים
 אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים

לג' כלי דעת דז"א
 יוֹד הִי וְיָן הִי
 יוֹד הִי וְאָן הִי
 יוֹד הִי וְהָן הִי

לג' כלי חכמה דז"א
 יוֹד הִי וְאָן הִי
 יִהּ יְהוּ יְהוּהָ
 יוֹד הִי וְאָן הִי

ולדחות הנה"י דאח' דאח' ודאח' דפנים דחסדים דדעת דכתר לחג"ת דז"א

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

יוד הא דקמ"ג

יוד הא דקמ"ג

יוד הא דקמ"ג

לג' כלי גבורה דז"א
 יְהוָה
 אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים
 אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים
 אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים

לג' כלי ת"ת דז"א
 יוֹד הִי וְאָן הִי
 יִהּ יְהוּ יְהוּהָ
 יוֹד הִי וְהָן הִי

לג' כלי חסד דז"א
 אֵל אֵל אֵל אֵל
 אֱלֹהִים
 אֱלֹהִים אֱלֹהִים

אנפין וכו'. וז"ש בשה"כ דרו' ש"ש ולכן הם בבחי' כריעות וזקי' כדי להוריד משורשי ד' מו' אשר בכתר ע"כ. ועי' אש"ל ז"ל דל"ז שכ' ר"ל משורשי המו' דכתר דישסו"ת לשו' המו' דכתר דזו"ן, כידו' שכל פר' ופר' מפרטי פר' בי' דזו"ן נתקן כ"א ע"י פר' שכנגדו דישסו"ת עכ"ל. וזהו ג"כ שכ' הרש"ש זיע"א שמח הח' מקבל כל צלמי המו' דחו"ב וחו"ג, שגר' שמקבל כל הד' צלמים דחו"ב חו"ג, ומשאייר לעצמו צלם דחכ' וכו'. ומ"ש ממנו מתפשטים הארת כל המו' לבי', היינו שקורא לצלמי בי' וחו"ג בשם הארה, לגבי צלם דח'. אבל ק' לזה שבחי' תחתונות נותנים לבחי' העליונות מהם. ובמקום זה הי' אפי' להמשיך מהם ישר כל מוח לשכנגדו בז"א וצ"ע]. ולפ"ז יוצא שבק"ש עד מגן אברהם הכל הוא בשו' הח' דכתר, שכך או' שם אחר שנתקנו הדכו"ן שבו (של הח') אז אח"כ ממנו מתפשטים וכו', ולזה ק' ל' הסי' בק"ש שכ' המשכת הו"ק דגד' לחב"ד חג"ת דחו"ב (לו"ח) דפר' חו"ב וחו"ג דכתר, ולא א' חו"ב וחו"ג דח' דכתר. ומשמע שנמשך לכל הד' שרשים. וגם משמע מפשטות הלשון שכל הד' מקבלים הו"ק שלהם מאי' ולא מח' לבי' וכו'. ולעומת זה ק' מ"ש בסי' במגן ומודים להמשיך הו"ק לחב"ד חג"ת דאותו השורש, ומשמע שהוא להמשיך עתה מחדש מאי' (או מהחכ'), דאל"כ הלא כבר נמצאים שם מעת ק"ש. וכן הק' הרא"ם זיע"א בסוף ס' ענ"ה לפי דרכו שם. והגה' השד"ה ז"ל שם כ' דמ"ש בק"ש בסי' להמשיך לחו"ב חו"ג דכתר לקשע"ה וקרבנות (וערבית: בהגה' אחרת שם). אבל בשחרית הוא לחו"ב חו"ג דחכ' דכתר, וכפי הנר' שכונתו לו' שהסדר שסי' הרא"ם זיע"א שם, יהיה בקשע"ה וקרבנות. אבל בשחרית יתחלק הסדר ההוא בד' כרי' וזקי'.

והרא"ם זיע"א שם כ' שצריך לכוון בכל הכרי' והזקי' כמו בתחי' העמידה, להמשיך הו"ק לחג"ת נה"י, ולא לחב"ד חג"ת. (ולפ"ד ז"ל גם אין לכוון בכרי' וזקי' בי' רק להמשיך הג"ר, ולא לדחות הו"ק, שזה נעשה בכרי' וזקי' א'). והסדר הוא כך: — החו"ב חו"ג דכתר הם עו"ג וא"א ונוק' מלובשים שוה בשוה. ד' חכמות שלהם בימין, וד' בי' בשמאל, וד' חו"ג באמצע.

שהיו בבחי' ש"ך ה"פ דין שקיבלה מאחו', ולעשותם שכ"ה ה"פ אדני, והוא מה שמתחילה לקבל בהתחלת מלאכת הנסירה. ב' להמתיק גם מנצפ"ך גי' פ"ר שעתידה לקבל בביאה דרוחא דשדי. ונראה שזה רק הכנה. שאינה מקבלתו עד אחר הנסירה באהבה, עי' השמ"ש זיע"א בהגהות ע"ת ש"כ פ"ט סוף אות ה'. ועי' פת"ע דל"ז ע"ב ד"ה עוד וכו'. ושאר כונות המיתוקים לא זכיתי עדיין להבין פשטותם עד שיחוננו השי"ת חב"ד ברחמיו הרבים אכ"ר.

הקדמת תפלת העמידה

בתי' ד' מו' שבכתר: [שה"כ דרו' ו' דש"ש. סוף הק' רחוה"נ. מע"א דק"ח. סוף ס' ענ"ה מהרא"ם זיע"א. ענ"ה דט"ו ע' או"ב דודט"ז רע"א. הגהות השד"ה אות כ' על ענ"ה דכ"ד. אש"ל דל"ז אות ו'. פת"ע ד"מ ע"ב וס"א ע"ב וצ"א ע"ד ד"ה מנחה].

ידוע מ"ש הרש"ש זיע"א בסו' הק' רחוה"נ בקיצור, שמח החכמה נתקן תחי' ואיליו נמשכים כל צלמי המו' דחו"ב וחו"ג, ואח"כ ממנו מתפשטים הארת כל המו' למו' בינה, ואח"כ ממנו מתפשטים הארת כל המו' למו' דחס', וממנו הארת כל המו' למח הגבו'. ואלו הם הד' מו' שבכתר, והם שורשי הד' מו'. ושארית המו' מתפשטים בחב"ד של הגוף, ושאריתם בז"ת ע"כ בקיצור ע"ש.

והנר' מכאן הוא שישנה רק המשכה א' והיא לשו' החכמה. [ומסתמא באה ג"כ משו' החכמה שבישסו"ת, שכך הוא שכל בחי' מקבלת מאותה הבחי' שכנגדה בישסו"ת. (ונזכר זה בהרבה מקו' מהם עי' ענ"ה דט"ו באמצע ע"ד). אבל א"כ איך יתקיים כלל זה לגבי שו' הבינה והחו"ג, והרי הם מקבלים משו' הח' שבז"א, ולא משו' שכנגדם בישסו"ת. [וכזה יש לשאול גם על החב"ד והו"ק הנז' בש"ש]. ואפ"ל שהאמת הוא שבי' וחו"ג מקבלים גם הם מבי' וחו"ג דישסו"ת, אלא שהכל הולך לחכ' דישסו"ת ומשם לחכ' דזעיר אנפין וממנה לבינה דזעיר

והמו' דק"ש ד' יה"ו דעסמ"ב וכו' נמשכו כולם בתחי' לעתי' דכו', ונשאר שם השם הא' מכל ד' מו', ושאר השלשה הלכו לחב"ד חג"ת דנוק' דעתי'. (ומ"ש הרש"ש בהק' שמח' נמשכו הארת כל המו' לבינה וכו' תיבת כל לאו דוקא: שם) ונשאר שם השמות השניות, והב' האחרים נמשכו לא"א דכו'. ונשאר שם השמות השלישיות, והד' שמות האחרונים נמשכו לנוק' דא"א. (נמצא לפ"ז דחיית המו' בעובי ועי' ענ"ה דט"ו אות מ"ט ופת"ע מ"ח ב'). ומה שנו' כל הד' שמות בהגדול וכו', עם שזה במח החכ' לבד, יען שאיליו נמשכין תחי' כל המו'. (כלו' שנשאר רישומם שם. ואולי כונתו כמ"ש רז"ל בשכ"ה פ"א וכבר נו' שכל התחתונים וכו' ועי' ענ"ה דט"ז רע"א ובהגה' השד"ה כ"י בסוף ענ"ה) ע"כ מהרא"ם זיע"א.

ואמנם הרב מע"א דק"ח ע"א ופת"ע דכ"א ע"ב ודצ"ב ע"ד ד"ה מנחה וענ"ה די"ד באמצע ע"ד (שכ' דהתם כבר היו וכו') ושם דט"ו סוע"א וט"ז רע"א ואש"ל דל"ז ע"א ובהגה' שלו הנז' וכן בהגה' שלו על ענ"ה דט"ז הנז' כתבו שבק"ש נמשך רק לשו' החכ'. ולפי דבריהם ז"ל בכונת ק"ש לא הוצרך לפרש, שכפי הקדמתו הנז' הידועה נבין שהכונה שכל המגיע לד' השרשים הולך לחכ'. ובעמידה מתפשט לשאר השרשים. ומקיימים הגי' שלפנינו בסי' במגן ומודים להמשיך לחב"ד חג"ת וכנו"ל והיינו שמחכ' לבינה במגן וממנה לחס' בתחי' מודים וממנו לגבו' בסו' מודים.

והנה בפת"ע ד"מ ע"ב [וכן בש"ש דמ"ט ע"א] הביא את ההק' הנז"ל, והק' שמהעמידה גר' שכל הד' מו' נמשכים מאי'. וכ' ליישב שמה שנמשך בד' כרי' וזקי' לחו"ב חו"ג דכתר, היינו לחכ' דכ"א מהם. וב' וחו"ג דכ"א מהם נמשך מזל"ז ונתקן ממילא. ובק"ש עד מגן אברהם הוא בחכמה דחכ' ע"ש. (ולדבריו אלו ניהא מה שנו' בהגדול כל הד' מו' וכו' וכעין מ"ש השד"ה בהגה'). אבל דבריו אלו נראים סותרים למ"ש הוא ז"ל בדצ"ב הנז"ל ע"ש וצ"ע. וצ"ל לפ"ז דהצלמים דמו' בינה וחו"ג נשאר בח' מעת ק"ש עד שהגענו למגן ומודים (וכמו שא'

שבעמי' נמשכו מאי'). כי לא מצאנו חוץ מתיבת אחד להעלות בירורים ולזווג או"א ולהמשיך ו"ק דגד' כמו בק"ש. ולפ"ז צריך להבין באיזה אופן נמשכים מו' דפני' שלהם. כי מח החכ' היה באהבה ע"י מ"ן עד ע"ס וכו' וכו', ולא מצאנו בזה לשאר השרשים. הן אמת שבענ"ה דט"ו כ' שבאהבה עלו עם החכ' גם הב' והחו"ג, הוא ז"ל כ' זה לפמ"ש שם שבק"ש נמשכו הו"ק דגד' לכל הד' שרשים, ובאהבה שעלה החכ' מוכרחים גם הם לעלות, דאל"כ כיצד נמשכים להם הפני' בלי עליית מ"ן. ובסי' נו' רק החכ' כי הוא העיקר ע"ש עוד. וזה יכון בין אם גא' שבק"ש נמשכו ביחד לכל חו"ב וחו"ג, או כמ"ש הרא"ם שנמשכו תחי' לחכ' ושוב ממנה לשאר. אבל סוף סוף ז"א קיבל מו' לכל הד' שרשים, ובאהבה יעלו למ"ן עם הבירורים השייכים להם. (וגם לדבריו ז"ל יש להעיר שבשו' החכ' צלם דאבא עלה למ"ן באהבה להמשיך הפני', לא כן בב' וחו"ג העלי' תחי' לו"ק דאי'. וזה חידוש שבעוד שלא קיבל ז"א ממו' דאחו' רק הו"ק דאי' וחסר הג"ר וכל המו' דאבא דאח', ובכל זאת עולה הו"ק דאי' וממשיך מו' דפני' וי"ל). לא כן אם גא' כמ"ש הפת"ע שבק"ש לא נמשך לו"א רק החכ', והשאר מוכרח שנשאר באי', ואיך יעלו עם הבירורים שלהם למ"ן לאי'. כי סדר עליית הבירורים דפני' הוא, שאנחנו מעלים אותם עם נשמתנו לזו"ן, והם דהיינו המו' דאח' שלהם שקיבלו לפני זה, יעלו אותם לאו"א, עם מה שיבררו מבירורי או"א המקבילים להם. ואם שו' הב' והחו"ג לא קיבלו כלום, איך יעלו הבירורים לישסו"ת בלי הם. ומי יברר לישסו"ת הבירורים שלהם. וצריכים לידחק בדוחק גדול ולו' שכ"ז נעשה ע"י מו' דאח' דחכ' אע"פ שאינם מבחי'. וכ"ז סתם סברות שא"א לסמוך עליהם בלי ראי'.

והרב פת"ע כ' מ"ש מחמת שהוק' לו שמסדר העמידה גר' שכולם נמשכים מאי'. ואיני יודע אם היה אצלו כתוב במפו' בעמידה להמשיך הכל מאי', מה שלא בסי' שלפננו, ובודאי לא בסי' של הרא"ם זיע"א. אמנם גר' קצת ראי' להרב פת"ע מדרו' ש"ש הנז"ל, וג"ז אינו מוכרח

דאהי, ומהם אנחנו ממשיכים הארתם לוי"ק וא"ש
^{אוצר החכמה} את"ם.

(גד, ב) ו"ק דאח' דאח', ובכריעה ב' ג"ר
 דאח' דאח' ושניהם דתבונה. ובב'
 הזקיפות ו"ק וג"ר דפני' דאח' ושניהם דיש"ס.
 לפי המע"א ז"ל, הכריעות נק' אח' בערך הזקיפות
 שנת' פנים. והיות וברכה זו היא בבחי' אח'
 עד באהבה, לכן הכריעות הם אח' דאח' והזקיפות
 פני' דאח'. ולפי הפת"ע כפי מה שהבנתי, הוא
 שמו' דאי' נק' אחו' ודיש"ס פני'. והכריעות הם
 דאי' לכן הם אחו' דאחו', והזקיפות הם דיש"ס
 ולכן הם פנים דאחו'. ונראה שב' הפי' הם א'.

(גד, ב) מה שמודפס אות ו' על הנרנח"י,
 נראה ט"ס ואין לכוין בו. וכן
 גם בזקי"א א' לא מסודר. ואם יש לו מקום, צריך
 להיות למטה לבסוף. עי' מע"א ז"ל דק"י ע"א.

(גה, א) ומשם לחב"ד וכו'. נראה שחסר כאן,
 וצ"ל לפני זה, ויכרע גופו
 להמשיך הארות הנו' לחב"ד וכו'. שכונת המשכת
 הו"ק דמו' לו"ק דז"א היא לפני הכריעה. וכ"כ
 מרז"ל בשה"כ. כ"כ מע"א דק"י ע"א. ונר' לכא'
 שכן הוא גם במגן ומודים.

(גה, א) ומשם לחב"ד חג"ת וכו'. בשה"כ
 לא נו' זה רק להוריד הארת
 המו' לו"ק דז"א שהוא ו', ואז תוכל לרדת ו'
 זו עד הה' ויעלנה למעלה. וגם לא נו' בכלל
 המשכת הארת מו' למל'. אמנם בכריעה ב'
 כרוז"ל להוריד ג"ר דמו' לחכמה דז"א ומשם
 ניתנים אל הבינה ומשם יורדים לזאו ומשם
 יורדים אל ה' תתאה מל'. ומכיון שהג"ר יורדים
 אליה בכריעה הב', מוכרח שקדם להם הו"ק.
 ואין סברא לחלק ששם כבר היא באצי' וכאן
 עודנה בברי'. ועוד כי גם כאן עיקר המשכת
 המו' הללו דו"ק הוא לשורשה שבאצי' לפמ"ש
 בסמוך. ואמנם מה שנמשכו לחב"ד וחג"ת, פשוט
 הוא כסדר ז"א. כיון שמקבלת רק הו"ק, א"כ הם
 מתפשטים בה ע"ד שנתפשטו בק"ש בז"א. (שו"ר
 מ"ש מע"א ז"ל דק"י ע"א והנה וכו' ודק"י

כמש"ל, שאפי' שהוא ע"י החכ'. ועי' ג"כ
 בהשמטות ענ"ה על דט"ו מ"ש ע"ש. וכ"ז הוא
 להר' פת"ע ז"ל הנו' בד"מ. אבל להרבנים זיע"א
 הנוז"ל שס"ל ג"כ שבק"ש עד באהבה נמשכים
 המו' רק לשו' החכ', לא ק' מידי. כי הם סוברים
 ששם בשו' החכ' שנמשך, כלולים כולם, וממנו
 נמשך אח"כ במגן ומודים. וא"כ כשיעלה באהבה
 עם הבירורים הכל נכלל עמו. ועי' ענ"ה ז"ל
 דט"ו הנו' סוע"א ופשוט. והדרך הזה של
 הרבנים הנו' זיע"א נר' לכאו' שהוא היותר
 מורווח והיעב"א.

ברוך אתה

(גד, ב) יכוון וכו' דאחו', שה"כ דרו' ב'
 דעמידה במלת באהבה. דחכמה
 דכתר, שה"כ דרו' שים שלום. דבינה (בחזרה
 דחכמה), ע"ח ש"כ פ"ט. דנה"י, שה"כ דרו'
 קבלת שבת (פת"ע).

(גד, ב) להמשיך ו"ק דאח' וכו'. ידוע שבק"ש
 נמשכו הו"ק דמו' בחב"ד
 וחג"ת דז"א. וא"כ מ"ש כאן ימשיך הו"ק לו"ק,
 לפי פשטות הדברים היה אפ"ל, שהכונה ימשיך
 הו"ק ממה שהם עתה בחב"ד וחג"ת, ימשיכם
 לחג"ת ונה"י. וכ"כ מענ"ה ז"ל די"ד סוע"ב.
 והכונה להמשיך הארת הו"ק דמו', כי עיקר
 המשכתם היא אח"כ אחר זיווג או"א באו"א (עי'
 לק' ד"ה אתה). ואמנם בשה"כ דרו' ב' דכ"ט
 רע"ג כרוז"ל המו' דו"ק הם רמוזים בי"ה דאהי,
 והי"ה הללו הם עתה בג"ר דז"א, ומורידים
 הארתם לג' אמצעיות ומשם ולמטה (נראה פי'
 לנה"י). והרב מע"א דק"ך ע"ב והש"ש דל"ח
 ע"ב עמדו ע"ז, דאיך הם בג"ר וע"ש בדב"ק.
 ועד שיחוננו השי"ת בחסדיו דעת להבין הענין
 על בוריו, רצייתי לו' לפמ"ש רוז"ל בשכ"ה פ"א,
 שהמ' צלם כוללת הצ"ל, והל' כולל גם הצ',
 כי כל עליון כולל גם את התחתון ע"ש. ועי'
 שכ"ג רפ"ו. דא"כ י"ל שהחג"ת כולל נה"י, וכעין
 מ"ש הרש"ש זיע"א שז"א כולל נ"ר ואו"א
 נרנ"ח וכו'. ולפ"ז בחב"ד דז"א יש באמת י"ה

העליון דנצח, גמשכת דרך היסוד דאי הנמצא
עתה בכתר דז"א. וכן אפ"ל בכריעה ב' מבינה
דז"א וא"ש את"ם.

(נה, א) מי' דע"ב זה מאבא ומחכמה דז"א.
מל' רו"ל בשה"כ שכ' מן אבא
ומן חכמה דז"א אשר שניהם הם הוי' דיודין
ומשניהם יורד הארה, וכן בתיבת אתה כתב,
עתה בכריעה זו הב' ירד אור מן אי' וגם מן
בינה דז"א למטה כי כ"א משתיהן נק' וכו' ע"ש,
משמע שהם ב' הארות בכל כריעה, א' מאבא
או מאי', ועוד א' מחכמה או מבינה דז"א. אמנם
כיון שאבא וחכמה דז"א שמותיהם שיון ע"ב,
וכן אי' ובינה דז"א קס"א, לכן מצוייר בסי'
פעם א' מי' ע"ב ופ"א מי' קס"א, והם כפולים
כפי שה"כ הגו'. כ"ן לכאור' פשוט וא"ש את"ם.

(נה, א) הארת הכ"ב אתון מיסוד דאי' וכו'
הארת ה"ג מהארת יסוד דאי'.
בשה"כ דכ"ט ע"ג, כתב הארת היסוד, על
המשכת הארת הכ"ב אתון. ופשוט שבב' הארות
הם נמשכים מהארת היסוד, לפמ"ש רו"ל שם
דכ"ט ע"ב וז"ל עתה כל החו"ג הם למעלה על
רישא דז"א בסוד או"מ כי עדיין לא נכנס היסוד
דאי' עכ"ל. והכ"ב אתון גם הם מיסוד אי' כמ"ש
התם לעי' מזה. וכ"כ שם סוד"ה ואמנם שעתה פי
היסוד דאי' הוא למעלה בכתר דז"א עכ"ל. והנה
בסי' בסמוך כתוב להמשיך כל הארות אלו דרך
פנים דמל' דכתר וכו' וכו'. ולפי פשט הבנת
הדברים נראה, שעצמות היסוד הוא עתה בכתר,
והארתו עם הארת האותיות שבתוכו הם בחב"ד,
שנמשכו מדרך הכתר. וכאילו תני והדר מפרש,
שהארת האותיות והמנצפ"ך הללו שאמרנו
להמשיכם מיסוד דאי' שבחב"ד דז"א, צריך בתחי'
לכוון להורידם מהכתר ואח"כ מהחכמה וכו'.
ואם מה שאמרנו הוא נכון, צ"ל שכאן או' חב"ד
דז"א, ולק' אמר כתר וחכמה ולא זכר גם בינה
ודעת. ואין לו' שחב"ד הגו' הם חב"ד דכתר,
וכאילו א' מיסוד דאי' שבכתר. כי למה א' חב"ד
ולא כתר. ועוד למה בשה"כ א' להמשיך מהארת
יסוד דאי' כנו"ל, והלא פי היסוד עצמו הוא
בכתר, והול"ל מהיסוד ולא מהארת היסוד. ואפ'

ע"א ד"ה גם ע"ש). והנה מסודר כאן הנרנח"י
דז"ק ואות ה'. וצריך להיות בין הנרנח"י לאות
הה', י"ה דקס"א כמ"ש במע"א דקי"א הגו' שכך
סידר הרד"מ ז"ל.

(נה, א) ומשם לחב"ד חג"ת וכו' דרחל.
ומצוייר הנרנח"י דז"ק. וצ"ל
למה לא א' בתחי' לחב"ד, ואח"כ הנרנח"י דנה"י
נדחים לחג"ת, ע"ד הז"א כשקבלם בק"ש וי"ל.

(נה, א) ה' אחרונה דהוי' שורש הב' וכו'.
כ"כ בדרו' ו' דר"ה. ובשה"כ כאן
בדכ"ט סוע"ב מבואר שהמשכה זו של ו' לגבי
ה' היא למל' העומדת בהיכל ק"ק דברי'. ואפ'
שרבנו סובר שא"א להמשיך לברי' אם לא
שימשך תחי' לשורשה שבאצי', שהיא עתידה
לעלות אליו. וכן מדוייק ל' רו"ל דר"ה הגו'.
והמשכתם לנוק' שבברי', אפ' שנוכלל במ"ש
אח"כ להמשיך כל הארות אלו וכו', וזו בכללם.
וא"ש את"ם. אח"כ ראיתי במע"א קי"א ע"א גי'
אחרת. וע"ש שנראה שגירסתנו היא מהרד"ם
ז"ל.

(נה, א) להמשיך מי' דע"ב וכו'. ומצוייר ג'
כלי חכמה. לפק"ד מה
שהבנתי ממע"א דקי"ב ע"א ד"ה יוד וכו', שמ"ש
מעבר לדף יכוון להמשיך כל הארות אלו דרך
פנים וכו', הוא חוזר גם על הארת המי' הגו'
כאן ע"ש. ולפ"ז מ"ש כאן שנמשך מחכמה דז"א,
והחכמה היא למטה מהכתר, ואיך שייך לו'
שנמשך דרך פנים דכתר. וע"כ צ"ל דהיינו ממח
החכמה דז"א שהוא עתה למעלה מראשו, שהוא
פרק עליון דנצח דאי'. וא"כ לכאור' לא שייך
לצייר כאן ג' כלי חכמה. וע' ברכת אליהו דקכ"א
ע"א ד"ה והנה וכו' שהק', מי נתן חכמה דז"א
ביסוד דאי' ע"ש. והנה רו"ל בשה"כ דכ"ט ע"ב
ד"ה ואמנם וכו' כי שעתה היסוד דאי' בכתר
דז"א ע"ש. ושם דל"א ע"א בתיבת האל כרו"ל,
שהדעת וכו' ומניח מקום פנוי לשירדו חו"ב גם
הם דרך הדעת אשר שם הוא פתח היסוד דאי'
כי דרך הקוים שלהם אין להם פתח לצאת עכ"ל.
וכפ"ז אפ"ל שהארת חכמה ז"א שהיא בפרק

לו' שחב"ד לא דוקא, אלא לו' בראש ז"א. וכן לו' שה"כ כ"ט ג' הנו"ל יסוד דבינה אשר עומד בראש ז"א ע"ש.

ובלשון שה"כ יש לדקדק. שכ' צריך שתדע כי ז"א נעשה ע"י כ"ב אותיות כנו' ומתחלקות בו בג' קוין שלו, ואח"כ בד"ה וכבר וכו' כתב כי הי"ש עולמות הגז' ה"ס הכ"ב אתוון עצמן וכולם נתונים תוך היסוד דאי' בהיותה מלובשת תוך החזה דז"א וכו' וכו'. וצ"ל מה הכונה שז"א נעשה ע"י הכ"ב אתוון ואנחנו יודעים שכל פר' מפר' ז"א הוא נעשה מאנ"ך. האם מכנה את האנ"ך בשם כ"ב אתוון, או שהאנ"ך נתקנים ונעשים פר' ע"י כ"ב אותיות, ואז צ"ל מה הם בחי' האותיות שע"י נתקן פר' המו' דז"א ומהיכן באו.

והנה רז"ל כתב במבו"ש ש"ב ח"ב פ"ז ונבאר ענין האותיות שהם הכלים והם הם החו"ג שגמשכים בטיפת הזכר להוליד את הולד להיותו נוצר על ידיהם ציור איבריו והם הם הכ"ב אותיות ואלו הכ"ב אותיות הם בחי' הכלים דאו"א וזו"ן כי החו"ג הם הכ"ב אותיות ונכנסים באו"א ומהם מצטיירים הכלים דאו"א פו"א ומשארית החס' שהם שאר האותיות נוצרים הכלים דזו"ן עכ"ל. ובע"ח של"ה פ"ג כרו"ל כל הכלים כולם השאור שבעיסתן הם כ"ב אתוון שה"ס האבנים שמהם נבנה הבית וכו'. ואמנם כשנצטיירה המל' ונתן בה הכ"ב אותיות הנה האירו ונחתמו הכ"ב אותיות ביסוד שלה ועד"ז בדכורא וכו' וע"כ יש כח ביסוד שלה לקבל שם הטיפה ולציירה שם עכ"ל. וכתב עוד ואח"כ בציור הולד נצטייר ע"י כל הכ"ב אתוון עכ"ל. ובע"ח ש"ה פ"ה כרו"ל בתחי' הזריע האב והוא חכמה טיפת חומר והוא האותיות וכו' ואח"כ ניתן בבינה ונצטיירו במעי אי' ע"י חומר שבה ג"כ וכו' המים מימין שהוא חכמה וממנו יצא מעכירתו הכ"ב אתוון ובהם ה"ח של מנצפ"ך הפשוטים וכו' אך האש הוא בבינה וכו' יצא חומר הנק' אודם והם מנצפ"ך הכפולים שהם ה"ג וכו' ואז נצטייר גוף הולד ז"א במעי אי' בכ"ב אותיות דכורין וה' אותיות מנצפ"ך הכפולים נוקבין ומהם נוצר הולד וכו'. ופי'

בכרם שלמה אות י"ז שכאן מדבר רז"ל על טיפת החומר של האב והאם אבל הם ב' מיני חומר חומר האב והאם וחומר של הולד שנמשך מן הביוררים וכן ב' מיני צורות עכ"ל. ומה שאני הדל מבין לע"ע מהנ"ל לקו"ד הוא, שכל י"ס דכל פר' הוא בחי' כ"ב אותיות, והיסוד כולל הוא לבדו כל הכ"ב. ואו"א ממשיכים לחומר הולד שהוא ז"א, טיפת חומר שלהם, דהיינו הכ"ב אתוון שלהם, ונמשכים הכ"ב הללו ליסוד, ששם נמצאו הכ"ב של הולד ומציירים אותם, וכח הכ"ב המציירים נכלל עם הכ"ב המצטיירים. ומהארתם נעשה הכלי של היסוד דז"א. וכן בנוק'. ונמצא שביסוד דאי' יש כ"ב אותיות שע"י נצטייר פר' ז"א, ועליהם או' רז"ל בש"ה"כ שיוצאים ומתפשטים בג' קוי ז"א, ומהם ממשיכין לנוק' בברוך אתה וא"ש את"ם.

(גו, א) **אתה**. ומת"ת למ' וכו' ולדחות החג"ת וכו'. בז"א לא זכר דחיות כשגמשכו הג"ר לחכמה ואח"כ לבינה ולת"ת, וגם הוא יש לו החג"ת דצלם בחב"ד שלו והנה"י בחג"ת, כמו הנוק'. ונראה הטעם לפמ"ש רז"ל בש"ה"כ במילת אתה, שהג"ר הנמשכים עתה תוך ז"א הם לפי שעה ותיכף חוזרים להסתלק. ולעומת זאת כתב לבסוף, שאותם ההארות שקיבלה המ' אינם תוזרים לזקוף ולעלות כי צריכה היא להם ע"ש. ולכן בז"א לא זזו המו' שקיבל בק"ש ממקומם, מפני הג"ר שבאה לרגע ותיכף מסתלקת. אבל בנוק' שנשארים כל ההארות של הג"ר והו"ק אצלה בקבע, גדחו כ"א למקומו. אבל אין לו' מה שלא נז' דחי' בז"א, היות והו"ק דמו' ירדו לו"ק שלו כבר מכריעה א'. שהרי רז"ל בש"ה"כ הנו' כתב שהג"ר חזרו ונסתלקו כנו', ועל הו"ק לא א' שנסתלקו. והרי מצינו שהו"ק נדחים להג"ת ונה"י בעמידה בתיבת הגדול וכו'. ומשמע א"כ שלא נשארו למטה בו"ק דז"א, אלא נסתלקו כדי שיחזרו בקבע בהגדול וכו'. ורז"ל לא א' נסתלקו, אלא על הג"ר. ומשמע לפי פשטן של דברים לקו"ד, שהו"ק שירדו בכריעה א' הוא רק הארתם, והמוחין נשארו במקומם עד העמידה, ולכן לא א' נסתלקו כי לא ירדו הם עצמם. וא"כ